

רק ספרים טובים

קולקציית הספרים של בית העורכים
2022

קצת על ספרי בית העורכים

מה הופך ספר לספר טוב? מה ההבדל בין הספרים שנכנסו לתוך המהדורה הזו, הראשונה, של **רק ספרים טובים**, מספרים "רגילים"? מילת המפתח היא **השקעה**.

והשקעה רבה מאוד. בכל ספר וספר כאן הושקעו מאות, אם לא אלפי שעות של כתיבה מתפרצת, עריכה ספרותית עמוקה (שמתחילה ברעיון גדול ממש), עריכה לשונית קפדנית ובקרת איכות בלתי מתפשרת. מחברי הספרים, חלקם מנוסים וחלקם סופרי ביכורים, השקיעו בכתיבה את כל ליבם ואת כל כישרונם. הם ביקשו לתת לעולם את הגרסה הכי טובה של הספר שלהם – ואנחנו, צוות בית העורכים, נרתמנו לשמש כנושאי האפיריון שלהם.

עשינו כמיטב יכולתנו להעניק לכישרון שלהם כר פורה להתפתחות ולביטוי, לצמיחה, להתחזקות, ולנשיאת פירות מרהיבים. לפרקים לא יכולנו אלא להשתאות מהיצירות האלה, שהלכו והתגבשו לנגד עינינו.

כל ספר וספר כאן הוא מיוחד במינו.

הוא מהווה ביטוי מלא ועשיר לכישרון של מי שכתב או כתבה אותו, מתוך התאמה לקוראים שבאמת מחפשים ספר "כזה". מטבע הדברים, לא כל ספר מתאים לכל קורא, ולכן הענקנו כאן כלים שיעזרו לך לבחור את הספר, או את הספרים, שיקלעו במיוחד לטעם שלך.

אני גאה בכולם.

לירון פיין,

מייסד בית העורכים

מה בספר זה?

הפרקים או העמודים הראשונים של כל ספרי בית
העורכים בשבוע הספר 2022.

ניתן לדפדף, לקרוא, להתרשם, להחליט, ואז גם לקנות ישירות את
הספרים שעניינו אותך – על ידי הקלקה על הלינקים לרכישה, ממש
מתוך הספר הזה. גם לאחר שבוע הספר יהיה ניתן להזמין באופן זה
ספרים אלה (לא במבצע, כמובן), במהדורה דיגיטלית או פיזית,
במשלוח הביתה.

רוצים לדבר? קדימה

בין אם אתם קוראים, סופרים, או עורכים, נשמח לשמוע מכם ולעזור
לכם במידת האפשר.

ניתן לפנות אלינו באימייל bethaorchim@lironfine.com, או
באינטרנט באתר www.bethaorchim.com
ו... אפשר גם בטלפון 072-3953501.

תוכן העניינים

- 6 אז מה עכשיו? / שילה גרנות
- 17 אחינועם / תמי עזר
- 27 אמריקה / אהוד נוה
- 38 אנגלית להצלחה עסקית / ענת יפה
- 49 בבקשה, ספר לי קיבוץ... / צביקה אלון
- 59 בשתי ידיי / איירין גוט אופדייק, ג'ניפר ארמסטרונג
- 70 דרכי אליך / מיכל יעקב גטניו
- 81 המתחזה / אריאלה נקר
- 91 חפש אותה אצלם / חמדה וייס
- 99 טילי אהובתי / עמוס לויט
- 109 כתבה את עצמה לדעת / מיטל אבוטבול
- 119 לו הייתי יודעת / תמר אורנשטיין
- 129 מבעד לכאב / דברת אוהב עמי
- 139 מדריך הכתיבה של אוג / לירון פיין

149 מלאך / עינת א. שמשוני

158 מעבר לאף / נעמה מאיר סליס

168 מתחשקת / סיון דרשן

177 נבע א-צפא / ראובן גוברין

186 נשל הנחשה / ליאור ניר

196 סוף איכילוב / לירון פיין

223 ספרי לי עוד על מאריק / שלמה סדן

233 עלמוות / לירון פיין

243 קהיר – סן מישל / ירדנה דגן

253 קיצור דרך להצלחה / דר' שי סולן

264 רגליים אוחזות ברוח / רויטל ניק

274 ריקוד השמש / זהבה קורנברג

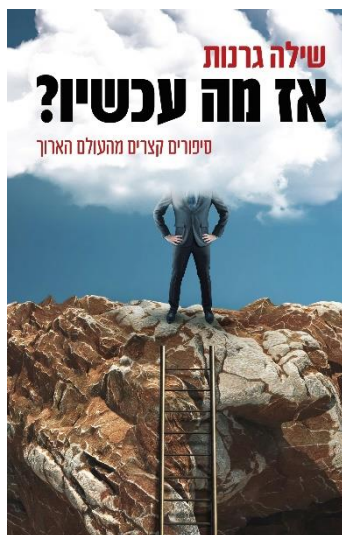
284 שבעת הנסיכים / יהונתן גיל

295 שניים משניים / אוראל כהן

אז מה עכשיו?

שילה גרנות

סיפורים קצרים מהעולם הארוך

גב הספר

פתאום קם אדם בבוקר ומחליט שהוא המשיח. כמה עמודים לאחר מכן, דמות מתוך ספר מואסת בחייה ויוצאת לחפש את מי שכתב אותה. בהמשך נפגוש באישה המשתייכת לכת וחווה את חייה במציאות משל עצמה. ואז קמה צנונית ומלמדת שיעור את חבריה למדף המקרר. זוהי רק ההתחלה, ואלו רק מעט מן הדמויות הססגוניות שנפגוש בין דפי הספר. כי ייתכן וכל ההוויה האנושית היא אשליה. ויכול מאוד להיות שכל המציאות היא חלום. ואולי כל האנשים הם דמויות מאיזה סיפור, או סרט, או מאיזו ספרייה וירטואלית עתידית.

*

שילה גרנות, בכתיבה נועזת ואמיצה, פורט את עולמנו לתשעה עשר סיפורים בלתי שגרתיים, על הדברים הכי שגרתיים: על אהבה, על בדידות, על מוות ואלים ועל מצבי תודעה משתנים. הוא עושה זאת בהומור פרוץ, עצב אנושי עמוק וביקורת חברתית מעוררת מחשבה. זהו עולם אחר. עולם ששווה לפגוש ולהכיר.

תעודת הספר

מאת שילה גרנות

שנת יציאה לאור: 2022

241 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

עריכה ספרותית: מיכל יעקב גטניו

עריכה לשונית: רוזי גולן

הגהה: שיר רוזנבלום-מן

עיצוב כריכה: עינבל אוחנה | Une Studio

עימוד: טל בן אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

- 61% התפרצויות געשיות של דמיון פרוע
- 23% ביקורת חברתית נוקבת
- 17% הומור חסר מעצורים
- 15% עצב נוגה ועמוק
- 12% מציאות אלטרנטיבית
- 9% פנטזיה אורבנית ולפעמים למעלה מכך
- 5% תקווה ואושר

לרכישת הספר:

אז מה עכשיו?

על שפת התהום שבסוף העולם ישב לו דן שחורי, הביט אל הלא כלום, וחייך מאוזן לאוזן.

הוא שכב עם הנשים המושלמות בתבל.

שלוש הראשונות היו הלנה היפה מטרויה, מלכת שבא ואפרודיטי, אותן הוא לא ישכח לעולם. אחריהן באו מרלין מונרו, בריז'יט בארדו וסופיה לורן.

אחרי זה הגיע תורן של ברוק שילדס, בו דרק וסמנתה פוקס. ואז התחילה תקופת הקלאודיות. קלאודיה קרדינלה, קלאודיה שיפר וכל מי שקראו לה קלאודיה.

את תקופת ההיפ הופ חגג ברומנים טריים עם נעמי קמפבל וטיירה בנקס וקינח בדסטיני'ז צ'ילד. הוא גמר את התקופה מבסוט אבל מותש. ואז חזר בגעגועים לתקופת הווינטג' ויצא עם לורן ביקול, סיד צ'ריס ובטי דייוויס.

תקופת מארוול הרגישה לו כמו השיא של חייו. הוא היה עם וונדר וומן, סופר גירל והאלמנה השחורה. הוא הגשים את כל הפנטזיות שלו. הוא היה בטוח שטוב יותר מזה לא יכול להיות, אבל הוא טעה בענק. השיא האמיתי של חייו, שיא כל השיאים, היה עוד לפניו. רומן חסר מעצורים עם ג'סיקה ראביט, האחת והיחידה. אחרי זה הוא הפסיק לצאת עם נשים.

אבל זיונים זה לא הכל.

הוא גם טיפס לפסגת האוורסט, מצא את אוצר הטמפלרים, וטבל במעיין הנעורים.

הוא היה בהופעה חיה של ג'ימי הנדריקס ועשה שאכטות עם צ'יץ'

וצ'ונג, ג'ים מוריסון ובווב מארלי .

הוא פתח תעלומות עם קולומבו, צד ערפדים ביחד עם באפי ונלחם בווייטקונג לציידו של צ'אק נוריס.

הוא קיפצץ על הירח עם ניל ארמסטרונג, נתן לדון ברזיני הצעה שאי אפשר לסרב לה, ואולי הקטע הכי מרגש – הוא אכל נעל מבושלת עם צ'ארלי צ'אפלין !

ועכשיו, עשר שנים לאחר שהתחיל במשחק, הוא הגיע לסוף הדרך. קצה העולם. מקום שכף רגל אדם, אנושית או וירטואלית, לא דרכה בו מעולם.

אז מה עכשיו ?

מה לעזאזל עושה בן אדם שראה הכל, עשה הכל והגשים כל חלום ?

במחשבה ראשונה נראה שהבעיה לא פתירה, אבל זה רק משום שהשאלה הייתה כללית מדי. במקרה שלו התשובה הייתה ברורה ופשוטה. הוא חייב להיגמל מהעולם הווירטואלי שדפק לו את המוח, ו'למצוא לעצמו חיים', כמו שאומרים בסרטים.

זה היה ברור כשמש, מובן מאליו ואפילו מחויב המציאות.

רק שזה לא יקרה לעולם.

רומן עם ג'סיקה ראביט זו נקודת אל חזור, והמבין יבין.

האמת ? הוא חשב, אם החיים שלי יסתיימו כאן ועכשיו, אין לי טענות.

יותר טוב מזה לא יכול להיות, ולא צריך שיהיה. הגשמתי את כל הפנטזיות שלי, ועוד הרבה יותר, אפשר בכיף לסיים את זה כאן ועכשיו.

גם אין מה לפחד, אף אחד לא באמת מת כאן, הוא גיחך. בעולם הזה אפשר גם להתאבד ולצאת מזה בחיים. יאללה קפוץ.

הוא קם על רגליו, לקח נשימה עמוקה וזינק למטה אל הלא כלום.

דן ריחף מטה, חסר משקל ודאגות, רוח נעימה מלטפת את פניו ואת גופו.

הוא לא ראה מתחתיו את הקרקע אבל הוא לא מיהר לשום מקום. שום דבר חשוב לא באמת מחכה לו שם בעולם האמיתי.

ומה בכלל עושה את העולם כל כך אמיתי? הדיכאון? המלחמות? זיהום האוויר?

כולם שם חיים בחרדות מהעתיד, נלחמים בקרבות מן העבר, וחוטפים דיכאון מההווה. נראה לו שפסגת השאיפות של האנשים סביבו היא דירה פרטית, מכוננית חדשה וטלוויזיה ענקית. לא הרבה מעבר. אולי חופשה בחו"ל מדי פעם וחזרה לדיכאון שרק מתגבר בכל פעם שחוזרים. ולחזור מהעולם הווירטואלי היה עוד יותר גרוע מלחזור מחופשה בהודו או בתאילנד.

בעצם לחזור מחופשה בתאילנד לא היה לו כזה קשה, זה אפילו היה כיף.

עשר שנים קודם הוא היה שם בחופשה 'אמיתית'. זה לא היה כזה להיט.

היו שם המון יתושים, יצורים קטנים ונבזיים שהופכים גן עדן לגיהנום.

והיו שם התרעות צונמי, לחות מטורפת וקדחת דונגי.

היו גם זכובי חול שעשו לאנשים חורים ברגל, שמועות על תנינים אוכלי אדם שצדים בתוך הים, ועדיין הסכנה הגדולה ביותר הייתה מוות מאגוז קוקוס, שזה כבר מגוחך.

שבועיים הוא צפה בים ולא ראה אף דולפין. שום יפיפייה מקומית. לא התחילה איתו והיה כמעט בלתי אפשרי למצוא מסעדה צמחונית.

רוב הזמן הוא חי על תפוצ'יפס וביסקוויטים מהסבן אילבן.
לא תודה. אני עם חופשות כאלה גמרתי.

הוא המשיך לרחף מטה באיטיות ולהרהר בעניין.
אז לא חופשה. אבל מה לגבי אישה אמיתית? למה לא בעצם? זה
קצת בזבוז שהוא נשאר רווק נצחי.

סך הכל יש לו את כל התכונות הטובות של גבר מודרני. הוא
התחיל להכין בראשו את רשימת התכונות הטובות שלו.
קודם כל הוא לעולם לא ירביץ, יתקוף או יטריד. אבל בעצם אלה
לא ממש מעלות או תכונות, אלה דברים שאתה לא עושה, ואדם לא
נמדד בדברים שהוא לא עושה.

מה שכן, הוא גבר עדין, וזה חשוב היום. ולא רק עדין. הוא גם
קשוב, מכיל ושותף לחיים.

אבל זה ממש לא מספיק. אלה באמת תכונות אופי חיוביות בגבר
אבל הן לא ממש מעוררות תשוקה, או מדליקות אש. זוגיות עם גבר
כזה היא משהו בין סידור נוח לפשרה הוגנת. ואם להודות על האמת,
היום הוא עוד הרבה פחות מסידור נוח.

מאז שהתוודע לעולם הווירטואלי הוא נהיה עצלן.
פתאום לא צריך יותר להרשים או לרצות אף אחת, וגם לא צריך
להיות דומיננטי, יפה או עשיר. לא צריך לזכור ימי הולדת או שמות
של קרובי משפחה. לא צריך לצאת לקניות מתישות ולהתייחס
ברצינות לשאלה איזו שמלה או נעליים יותר יפות.
לא צריך לענות לטלפון ולהגיד שאתה עסוק ולא יכול לדבר, אפשר
פשוט לא לענות.

לא צריך יותר לעשות כלום או לתת כלום, וזה אולי לב הבעיה.
אז מה באמת יש לו לתת לאישה?

אם זה בעולם הווירטואלי – הכל !

הוא ייקח אותה לחופשה במאדים, הוא יציל אותה מהמאפיה הרוסית, הוא יביא לה את נוצת הזהב מגבו של הגריפין. אבל בעולם האמיתי ?

נראה שלא יותר מדי. אולי אפילו כלום.

מצד שני, מה יש להן לתת לו ?

הנשים של העולם המודרני הן לא כזה להיט, לפחות לא אלה שיצא לו להכיר.

לכולן היה איזה שהוא סימפטום של נשיות רעילה. הן לרוב שמעו מוזיקה בינונית עד נוראית ונורא נעלבו כשאמרו להן את זה. הייתה בהן תערובות של נחישות ובלבול שתמיד הובילה לאותו הדיאלוג: אל תגיד לי מה לעשות ! טוב מה את רוצה לעשות ? לא יודעת.

ובנוסף, כולן סבלו מגטייה לשלטנות ומצורך כפייתי להפוך אותו למשהו אחר. הוא אף פעם לא הבין לאן הן כיוונו ומה בדיוק השינוי המבוקש. הוא רק ידע די בבטחה שהוא יתעב את ה'אני החדש' הזה עוד יותר משתיעב את הישן, והן עוד הרבה יותר ממנו. בעצם אולי טוב לשני הצדדים שלא נתערבב.

הנפילה התמשכה והחלה להרגיש איך־סופית.

הקרקע עדיין לא נראתה, ובדן עלתה המחשבה שייתכן מאוד שהתהום בסוף העולם היא תחתית. זה די מתבקש אפילו. ועדיין הוא לא לחץ על כפתור החזרה, וחזר להרהר בסוגיה שהטרידה אותו מההתחלה.

מה עכשיו קיבינימט ?

את נפלאות העולם הווירטואלי הוא מיצה עד תום.

בעולם האמיתי הוא לא מצא שום עניין.

איך מתקדמים מכאן?

עם כל רגע שעבר הוא רק השתכנע יותר שלבעיה הזאת הוא לא ימצא פתרון טוב. ה'פתרון' היחיד לבעיה בלתי פתירה מסוג זה הוא להיכנס לצרה גדולה יותר.

משהו כל כך רציני ומערער חיים שכל הקונפליקטים והבעיות האחרות יתאפסו לעומתו, או לפחות יקבלו דחייה.

החדשות הטובות היו שהוא יכול להירגע. צרה כזאת לא צריך לחפש, משהו כזה מוצא אותך בעצמו. כל מה שצריך זה לחכות בסבלנות ומשהו בגוף יקרוס, או משהו בכביש ידרוס, או שאגוז קוקוס תועה יגיח מאיפשהו וישאיר אותך משותק מהצוואר ומטה.

אבק כוכבים צרב את עיניו ומשבי רוח קרים וחמים הקפואו ושרפו אותו לסירוגין.

הוא לחץ על לחצן המצוקה וביקש שיוסטו קצת את החום והאבק. איש לא ענה.

טוב הוא מעבר לקצה העולם. ייתכן מאוד שהוא מחוץ לטווח החיישנים, או שבכלל אין חיישנים באזור הזה.

הוא לחץ על כפתור החזרה.

כלום לא קרה.

הוא לחץ על שני הכפתורים יחד, וכל אחד לחוד, עוד פעם ועוד פעם.

שום תגובה.

הוא המשיך ליפול מטה ומטה והביט סביבו, מחפש משהו להיאחז בו.

לא היה שם כלום. לא ענף, לא חבל. אפילו לא גודל קבוע או נקודת

התייחסות שייתנו לו איזו שהיא אוריינטציה.

כבר לא היה יותר מעלה ומטה או קדימה ואחורה. רק נפילה שלא נגמרת.

אוקיי, הוא גירד בראש, אז מה עכשיו?

לרכישת הספר:

אחינועים

תמי עזר

הוא חיפש אתונות, היא מצאה אסונות

גב הספר

“אני אוהבת אותך, סרינה”, היו המילים הראשונות שהוצאתי מפי מאז מות שאול, יונתן ומלכישוע. אהובי ושני בנינו.
“אבל מדוע?” תמחה סרינה. “ואני נערה פלישתית...”

נולדתי הרחק מהים, בגבעות של שילה. באירוע השנתי של “המחוללות בכרמים” צדה עיני בחור נאה וגבוה שעמד מהצד, נבוך. אהבתי את ההססנות שהוא שידר. שמו היה שאול, וחטפתי לי אותו.
לא ידעתי שהוא יהיה מלך. לא ידעתי שאביא לו בנים. לא ידעתי שכוחות גדולים מכולנו יחבלו בחיינו וישברו אותם לרסיסי חרס קטנים.

“תעצרי כאן!” אמר בקול נחוש. “אני מבטיח לך שלא משנה מה, לי לעולם לא תהיה אישה נוספת על פנייך, עם מלוכה או בלי מלוכה.”
רציתי רק גבר לחיות איתו בשקט ובשלווה. גבר שיכבד אותי כאישה. שמי אחינועם בת אחימעץ, וזה סיפורי.

*

תמי עזר, בעלת תואר ראשון במקרא מהאוניברסיטה העברית בירושלים ותואר שני מ-JTS בניו יורק, לימדה תנ”ך במשך שלושים ושלוש שנה וחיברה את “המדריך לעולמות בראשית” בהוצאת רכס הנלמד בבתי הספר התיכוניים בישראל. אחינועם הוא ספר הפרוזה הראשון שלה והוא מציג סיפור מקראי מזווית חדשה.

תעודת הספר

מאת תמי עזר

שנת יציאה לאור: 2022

280 עמודי דפוס

עריכה ספרותית: שרה קלימן

עריכה לשונית: רוזי גולן

הגהה: נועה נתנאל, יעל שלמון ברנע

עיצוב כריכה: אילונה בזאושקן | [Psychat Covers](#)

עימוד: טל בן־אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

- 71% דרמה תנ"כית היסטורית
- 28% העצמה נשית ופמיניזם
- 17% ילדות קשה תחת אבא בעייתי
- 13% חמלה, גם כשלא ממש מגיע
- 11% ביקורת על הממסד השליט
- 5% שאיפה לשלום ולשלווה, לכולם

[לרכישת הספר:](#)

פרולוג

מפתח ביתה של סרינה השקפתי על הים, שותפי החדש לאבל. לרגע ליטפו גליו את החול ברכות, ומייד שבו והכו בו בשצף סוער. כמה מתעתע.

“בואי, אחינועם, בואי”, קרא לי הים ברחש מפתח, “התמזגי עם הגלים”. ואני, כל שרציתי היה להיענות לו, להיבלע בתוכו ולהיעלם. “אחינועם”, קולה העדין של סרינה תלש אותי ממחשבותיי. “בבקשה תזווי משם, בואי, היכנסי אל הבית”. לא זזתי. היא הגישה לי כיסא וניסתה להושיב אותי, אך רגלי לא נענו. כאילו ניטעו במקומן.

סרינה הביטה בי בדאגה, היססה לרגע ואז ניסתה שוב. “את חייבת להתחיל לאכול. בבקשה בואי איתי”. היא אחזה בי בעדינות, תמכה בי ביד רכה והחלה לצעוד איתי אל עבר הבית, כמלווה תינוק. לראשונה מזה שלושה ימים הזזתי את עצמי מעמדתי שבפתח הבית. סרינה הושיבה אותי בעדינות על שרפרף עץ והניחה לרגליי גיגית עם מים. ביד בוטחת הוסיפה מעט שמן מור ריחני, ואז הטבילה בה את רגליי. בשתיקה החלה לעסות אותן.

ואני עצמתי את עיניי והתמסרתי לתנועות ידיה. אט אט חזרה התחושה אל כפות רגליי, ורק אז הבנתי עד כמה הן כואבות. כשסיימה, הניחה לפניי כוס חלב עיזים חם מתובל בדבש. לא ידעתי איך או מדוע, אך עם הלגימה הראשונה הגיעו גם הדמעות. הבכי שנכלא בי ימים רבים פילס את דרכו החוצה. תחילה דמעה אחת, ואז עוד אחת, ועוד אחת, ולבסוף בשטף שלא יכולתי לעצור.

“יופיי”, אמרה סרינה, “אל תפסיקי – תוציאי הכל... אני כאן לידך”. בכיתי את נשמתی באותו בית חמים וקטן. סרינה ישבה לידי בשקט,

לא אמרה מילה. רק התבוננה בי וליטפה את כף ידי ברכות. כשנרגעתי מעט, הניחה לפניי קערה של מרק עם גריסים. הריח עורר את רעבוני. השתוקקתי למרק המנחם אבל ידעי לא נשמעו לי. הן נשארו שמוטות לצידי גופי ולא הצלחתי להניען.

סרינה נרתמה לעזרתי. היא החזיקה את הכף והאכילה אותי כף אחר כף, בעדינות אין קץ.

“את יקרה לי, סרינה.”

אלו היו המילים הראשונות שהוצאתי מפי בביתה של סרינה, אחרי מותם של שאול, יונתן ומלכישוע, יקירי.

“אבל למה?” תמדה סרינה. “אני הרי נערה פלישתית...”

“אם היית מכירה אותי, היית יודעת שלי זה ממש לא משנה.”

“אז תני לי להכיר אותך... בבקשה”, היא אמרה ברוך.

ואני התחלתי לספר.

ילדות ובחרות

נולדתי הרחק מהים, בגבעות של שילה. שנות ילדותי הראשונות היו שנים שמחות. אני הבת הבכורה. אחיותי התאומות נולדו כשהייתי כבר בת שבע. כבת יחידה זכיתי להיות קרובה לאימא והיא הרעיפה עליי אהבה, תוך שהיא מלמדת אותי את מלאכות הבית.

מצבנו הכלכלי היה טוב, אך אימא לא הסכימה שיהיו לנו שפחות. אפילו את המלאכה המפרכת של טחינת החיטה, התעקשה לעשות בעצמה. אבא עבד ללא הרף ולא התערב יותר מדי בניהול הבית שהיה נתון כולו לאימא.

אהבתי לעבוד עם אימא ברחבת הבישולים. הייתי נעמדת על

השרפרף הכחול ועוקבת אחר תנועותיה. בעיקר אהבתי ללוש בצק ולהכין ממנו לחם במגוון צורות וגדלים.

בבקרים הייתי מתעוררת לקול הטחינה החדגוני של זרעי החיטה באבן הריחיים. אימא הייתה כורעת ברך ומזיזה את הרכב הלוחך ושוב על פני השֶׁקֶב. נהגתי לשכב ולדמיין איך כשאגדל אחליף אותה במלאכה הקשה הזאת והיא תוכל קצת לנוח.

בימי חול לשנו בצק מקמח חיטים משובח. אבל בימי שישי, אימא הייתה מפנקת אותנו בלחם מבצק סולת טחון דק, שעליו היינו מפזרות זרעי קצח שחורים.

תמיד נהגנו לטעום יחד את התבשילים המתבשלים על הכירה. אימא הייתה נוהגת לשאול אותי, "אחי, מה חסר בתבשיל הפעם?"

היא אמרה שיש לי "את זה", ואני הייתי הילדה הכי גאה בשילה. אבל מרגע שנולדו התאומות, עטרה והודיה, משהו השתנה בבית. אבא החל להתבודד ימים שלמים. הוא לא התייחס אלינו כלל, ואסור היה להפריע לו.

אחר כך התרבו היעדרויותיו מהבית, וכשהיה חוזר, היו לו התפרצויות כעס נוראיות. לא הבנתי אז על מה הם היו רבים. אבל תמיד הדהדו בבית קולות רמים של צעקות, חבטות ובכי חרישי של אימא.

בוקר אחד יצאנו עם התאומות לטייל בשדות שבפאתי העיר. הימים, ימי חודש ניסן. שמש נעימה זרחה בשמיים בהירים ונטולי עננים.

כל אותו יום שהינו בשדות הבר מחוץ לשילה. שיחי האזוב היו בשיא לבלובם ואנחנו התמסרנו למלאכת הקטיפה. משקטפנו כמות גדולה של ענפים, שמנו פעמינו חזרה הביתה. התאומות נהנו מהאוויר הצח ולחייהן הפכו ורודות. כל הדרך חזרה שרנו שירים בשני קולות וצחקנו בלי הפוגה.

בשובנו הביתה התיישבנו על שני שרפרפים, ויחד פירקנו את האזוב מן הגבעולים לתוך קערת חמר ענקית שאימא הציבה בינינו. על מצע

שהונח לצידינו נמנמו התאומות. השמש השוקעת שלחה את קרניה הכתומות אל תוך רחבת הבישולים והפיחה בנו עליצות.

היינו שקועות בעבודה ואז שמענו את קולו החזק של אבא ואת צעדי המתקרבים. הוא פיזם איזה שיר בקולי קולות יחד עם מישהו נוסף. אימא מיהרה להזדקק, סידרה את בגדיה ואת תסרוקתה, והניחה את הקערה הגדולה על שולחן העבודה. אבא נכנס לרחבת הבישולים, ועימו הגבר הנוסף שנשאר לעמוד בפתח.

כהרגלו, מבלי לברך אותנו לשלום, פנה ישר לאימא, "אוכל, אישה!" קרא וליווה את קריאתו במכה קולנית שהנחית על שולחן העבודה שלנו. הקערות שעליו רעדו קלות.

"הנה", אמרה אימא בקול רגוע ונעים מבלי להסיר את עיניה מעלי האזוב שמילאו את הקערה.

הבטתי בפניה, ניסיתי להבין אם פנייתו הכוטה של אבא פגעה בה. אבל פניה היו חתומות, נטולות הבעה. נראה לי שהקערות שעל השולחן נפגעו יותר ממנה.

"הנה", אמרה שוב, "אחינועם תגיש לכם שתייה חמה ועוגיות סולת עד שהארוחה תהיה מוכנה".

הגשתי להם את הכיבוד ועוד הוספתי דבלים מתוקות. אימא תכננה לסיים קודם את הכנת אבקת האזוב. היא טחנה פרחים אדומים של צמח האוג שקטפנו יחד מזמן וייבשנו. אז קלתה גרעיני שושום על האש ומעכה את עלי האזוב אל תוך קערה עם שמן זית. לבסוף ערבבה הכל בקערת החמר הגדולה והמטבח התמלא בריח התבלין המבושם שצבעיו העמוקים, ירוק ואדום, התערבבו זה בזה.

התאומות החלו מתעוררות, אבל אימא שרה להן בקולה העדין שירים מרגיעים והן שבו ונרדמו. מלאת סיפוק הביטה אימא בקערת האזוב המונחת על השולחן. היא ניגבה את ידיה והתפנתה להכין לאבא ולאורח את הארוחה.

סייעתי לה כמובן בכל המלאכות הנלוות לבישול, קילוף, חיתוך ומיון. עבדנו יחד בנחת, בזמן שאבא ישב עם החבר בתוך הבית ופטפט. את השלווה חתכו צעקותיו של אבא שנכנס בצעדים קולניים אל רחבת הבישול.

“נו, כמה זמן צריך לחכות בבית הזה?!” רעם והתקרב אלינו בעיניים רושפות.

“כבר אני מגיש—” התחילה אימא לומר בקול רועד. הפעם באמת נבהלה.

היא לא הספיקה להשלים את המשפט. בתנועה פתאומית, הפך אבא את הקערה הענקית שעבדנו עליה בסבלנות כה רבה, וניפץ אותה על השולחן. האזוב הריחני התפזר על פני המטבח כולו.

לרגע נעצרה נשימתי. גופי התחיל לרעוד. דמעות כיסו את עינייה של אימא. אבא לא התרגש כלל מהכאב שחשנו ומעמלנו שהושחת. בלי לומר מילה הסתובב ויצא.

התאומות התעוררו בבהלה והחלו לבכות. לקחתי אותן בזריזות וברחתי איתן החוצה. אימא לא אמרה מילה ונשארה שם לבדה.

כשהצלחתי סוף סוף להרגיע את אחיותיי, דמיינתי לעצמי שוב ושוב איך הייתי עונה לאבא לו הייתי אשתו. נשבעתי לעצמי שבחיים לא אתחתן עם מישהו שיהיה רע אליי ויצעק עליי ככה.

לרכישת הספר:

אמריקה

אהוד נה

מה שקורה בניו יורק, נשאר בניו יורק

גב הספר

ניו יורק, בתחילת שנות השמונים. צעיר ישראלי מסתער על החלום האמריקאי, משאיר מאחוריו עבודה באל-על, אהובה אוברדניט ומדינה שלמה. אלא שבתפוח הגדול והרקוב המציאות הרבה יותר קרה וקשה משדמיין. חמוש במצלמה ובתמימות ישראלית, אודי נשאב לעולם הפשע, מתפשר על עקרונותיו ומתחיל לעבוד במוסך של ישראלים, שבו החוקים גמישים במיוחד.

כשאהובה חדשה נכנסת לתמונה, ואחריה גם ה-FBI, אודי נאלץ לבחור בין נאמנות לחבריו לבין הקשבה למצפוננו. ולכל בחירה – השלכות קשות. התוצאה היא ספר מותח, מרגש וסוחף.

*

אהוד נוה, יליד ירושלים, הוא אמן רב-תחומי ואיש עסקים אמריקאי שפרץ בסערה לתודעת קוראי השירה העברית בנובמבר 2017. הוא מוזכר כעומד בשורה אחת עם חנניה רייכמן, שמשון מלצר וחיים חפר, כמאה משיריו הולחנו, הוקלטו ובוצעו במסגרות שונות.

תעודת הספר

מאת אהוד נוח

שנת יציאה לאור: 2022

208 עמודי דפוס

עריכה ספרותית: דן פרידמן

עריכה לשונית: יעל שלמון ברנע

הגהה: ענת הרשגרוס, אמירה בנימיני

עריכת ניקוד: אמירה בנימיני

עיצוב כריכה: אהוד נוח, עינבל אוחנה | Une Studio

עימוד: טל בן אלישע

הרכב הספר

- 38% ישראלי בניו יורק הקשוחה ומוכת הפשע של האיטיז
- 33% סיפור אמיתי לחלוטין
- 23% חוץ ממה שמומצא לגמרי
- 15% גבר רגיש במסע להגשמת חלומותיו בחו"ל
- 14% כאסח. אין מילה אחרת להגיד את זה
- 10% אהבה בלתי שגרתית

[לרכישת הספר:](#)

פרק 1

המראות המזעזעים שקיבלו את פניי באותו הלילה בדירה הקטנה שלנו שינו את חיי לנצח.

יצאתי מהמונית ועליתי עם המזוודה הכבדה במדרגות לקומה השנייה. פתחתי את הדלת, אך שלא כתמיד, הדירה הייתה חשוכה ושקטה.

“נורית?” קראתי.

אומנם היה אמצע הלילה, אבל נורית תמיד חיכתה לי בשובי. בפעמים הספורות שהיא לא הייתה בדירה, היא נהגה להשאיר את הרדיו פועל כדי שלא ארגיש בודד ופתק על שולחן האוכל.

הדלקתי את האור בכניסה, הנחתי את המזוודה על הרצפה בסלון ולידה את תיק הצילום העמוס שלי. מכיס מעילי הוצאתי את שעון ה“רולקס” שקניתי עבורה בז'נבה והנחתי אותו על השולחן.

“נורית?” אמרתי בקול רם יותר.

הנחתי את ז'קט הדיילים על הכיסא במטבח, הוצאתי את הקליפ שהצמיד את העניבה לחולצה שלי ושחררתי אותה גם ממכנסיי.

לא היה פתק.

נכנסתי לחדר השינה. על המיטה שכבה צללית אישה בגבה אליי.

“נורית?” לחשתי.

אין תגובה.

ריח מתכתי עמד באוויר.

הדלקתי את האור. בבת אחת הפסקתי לנשום וליבתי החל לפעום כמו

פטיש אוויר.

סביב נורית הייתה שלולית דם.

“נורית!”

דממה.

התיישבתי לידה, אחזתי בשורש כף ידה המדמם ובדקתי דופק.
"למה?" הזזתי את אצבעותי על הידיים שלה בניסיון למצוא דופק.
"נורית? מה קרה?"

לא מצאתי דופק.

"נורית!"

היא לא הגיבה.

מה עושים לעזאזל?

צריך לעשות החיאה? הנשמה?

דומע, נענעתי קלות את גופה העדין.

התעשתי ובדקתי שוב דופק. הפעם הזזתי את אצבעותי על צווארה,
כמו שלימדו אותנו בקורס ההחיאה ב"אל על".

היה נדמה לי שהרגשתי משהו. חלש מאוד אך קיים.

תודה לאל.

חולצתי הלבנה נגעה בזרועה וספגה את דמה שטיפס במעלה שרוולי.
לצידה על המיטה מצאתי סכין גילוח, "וילקינסון" הפופולרי. על
זרועה השמאלית היו כתמי דם. ניקיתי אותם בידי ומצאתי את מקום
החתכים. לחצתי חזק בידי כדי להפסיק את הדימום.
אבל אז ראיתי שהיא מדממת גם מהזרוע השנייה.
לעזאזל!

עטפתי את החתך בזרועה השמאלית בעזרת העניבה. עם הממחטה
שהייתה תמיד בכיס מכנסיי עטפתי בקושי את החתך שביד ימין.

הכל כדי להפסיק את זרימת הדם, או לפחות להאט אותה.

הושטתי יד רועדת לטלפון שבצד המיטה שלה. הבאתי אותו
מאמריקה באותה שנה. בפה יבש, במשפטים מקוטעים ובנשימה עצורה
הזמנתי אמבולנס.

לחצתי על התחבושות המאולתרות בתקווה להפסיק את הדימום. לא

ידעתי מה עוד אני יכול לעשות.

“נורית?” אמרתי בקול רועד. “הבאתי לך את השעון שביקשת. נורית? את חייבת לראות אותו.”

בטיפשותי חשבתי שזה יעזור, אבל היא לא הגיבה.

בחודשים האחרונים היא ביקשה שוב ושוב את שעון היד המיוחד והאלגנטי, כמוה. שיגעתי את כל הדיילות שעבדו איתי כדי שיעזרו לי למצוא אותו. ביום הטיסה חזרה לישראל – או שזה היה יום קודם, בעצם? – מיכל דפקה על דלת חדרי במלון ואמרה שראתה את השעון היקר בחנות קרובה. רצנו לשם ורכשתי אותו.

האם היא תספיק ליהנות ממנו?

“נורית? למה? למה? למה?”

מה אני עושה עכשיו?

מה אעשה בלעדיה? היו לנו קשיים, נכון, כמו לכל זוג. אבל מעולם לא חשבתי שאיאלץ להיפרד ממנה. בוודאי שלא ככה. נהניתי מהחיים החופשיים שלי בעולם, אבל אהבתי לחזור אליה הביתה, לנורית. רעש מהטלוויזיה של השכנים הפר את הדממה. ליטפתי את שערה ועיניי מלאו דמעות.

פניה היו חיוורות כמו הקיר שצבענו במטבח שנה קודם לכן, כשעברנו לגור יחד.

התגוררנו בבניין של שתי קומות עם רעפים אדומים בשכונה צנועה ושקטה בירושלים. הרחוב שלנו היה צר והיו בו מכולת ופארק קטן ששימש גן שעשועים לילדים ומקום שבו רוב כלבי השכונה עשו את הצרכים שלהם. אהבנו לטייל בו.

בדירה היו חדר שינה אחד, סלון ומרפסת קטנה שבה שתינו קפה בשבת בבוקר עם עיתון סוף השבוע. שכרנו אותה לשנתיים, בתקווה לעבור למשהו מרווח יותר בעתיד.

החזקתי את ידיה של נורית, מנסה לחשוב מה עוד אפשר לעשות.

ליטפתי את הלחי החלקה שלה.

"הכל יהיה בסדר, חמודה שלי."

הסתכלתי סביבי וחיפשתי רמז למה שאולי גרם לה לעשות את מה שעשתה. הרצפה הייתה נקייה ופינת האיפור הייתה עמוסה כרגיל. מהחלון נשמע רעש מרכב נוסע. קפצתי בתקווה, אבל זה לא היה האמבולנס.
חזרתי לנורית.

היא תמיד חיכתה לי ערה. בפעם האחרונה שחזרתי מחוץ לארץ הדירה הייתה מלאה אור, קרול קינג שרה ברקע ובתנור התבשל דג חריף. על השולחן עמד בקבוק קברנה סוביניון אדום ולידו שתי כוסות יין גבוהות ומצוחצחות.
לאחר כמה דקות שהרגישו כמו נצח, שמעתי סוף סוף את הסירנה.

*

האור באמבולנס סנוור אותי. אחזתי בידה של נורית. הפרמדיקים החליפו את הממחטה והעניבה שלי בתחבושות סטריליות. הם חיברו לה אינפוזיה ואמרו לי שפנינו לבית החולים הדסה עין כרם. הרחשים ברדיו האמבולנס השתלבו ברעש הסירנה, אך במצבי לא הבנתי מה נאמר שם. ריח חומרי החיטוי גרם לי בחילה.
למה היא עשתה את זה ?

האם קרה משהו ? האם מישהו פגע בה ? האם חשבה שלא אחזור ? זו הייתה אשמתי ? האם אמרתי משהו שפגע בה ? האם היא חשבה שהייתי עם מישהי אחרת ?
שום דבר לא נשמע הגיוני.

אילו הייתי מגיע מאוחר יותר, זה היה מסתיים בטרגדיה. שוב דמעתי. איך מתמודדים עם זה לעזאזל ?
נעצרנו בפתח חדר המיון. הפרמדיקים ביקשו ממני בעדינות לפנות את הגישה, העבירו את נורית לאלונקת בית החולים ורצו איתה פנימה.

רצתי אחריהם.

רופא הגיע לבדיקה ראשונית ושלח אותה למחלקה אחרת. כשהגעתי לשם ביקשו ממני לחכות בחוץ בזמן שטיפלו בה. מה עושים קודם? איך אודיע להורים שלה? איך מודיעים על ניסיון התאבדות של בת אהובה כשאתה המום מהמעשה?

חששתי מהתגובה שלהם. בעיקר של אביה. ביקשתי שני אסימונים מהאחות וניגשתי לטלפון הציבורי שמחוץ למחלקה. התקשרתי לשרה, אחותה של נורית. "מה נשמע, חמוד? איך היה ב... איפה היית הפעם?" "שרה," לחשתי בקול רועד, "אני... אנחנו בבית החולים. נורית... היא ניסתה להתאבד." נחנקתי. "מצאתי אותה מדממת בדירה..." הצרחה של שרה גרמה לי להרחיק את האפרכסת מהאוזן. אחרי שנרגעה מעט, אמרה שתודיע להוריה ושהם יגיעו במהרה מתל אביב. שיחת הטלפון הבאה הייתה להורי. השיחה לא הייתה קלה יותר, משום שגם הם אהבו אותה מאוד.

"אנחנו בדרך," אמרה אמא שלי בקצרה.

התיישבתי ליד הטלפון ובהיתי ברצפה. ריח חומרי חיטוי חזק ומריר של בית חולים עלה באפי. לא היה לי כוח לחזור לנורית וחשבתי לחכות עד שיגיעו עוד בני משפחה. מאוד רציתי לראות אותה אבל גם חששתי מזה. התמונה שלה מדממת בחדרנו עמדה לנגד עיני כל העת. אבל משהו לא הסתדר לי. נורית הרי בחורה מלאת חיים. כולם אוהבים אותה ותמיד הייתה מסמר הערב. נורית היפה, הסקסית, המשעשעת והמצחיקה. רקדנית וזמרת – שלעיתים גם התפרנסה מכך. נשים רצו להיות חברות שלה, גברים רבים חשקו בה. הייתי בר מזל.

חברה מ"אל על" הכירה בינינו כשנתיים קודם לכן במסיבה אצל חברים משותפים. היא לא בדיוק שידכה בינינו, רק ארגנה שנשב יחד באותה קבוצה של חברים. נורית משכה את תשומת ליבי במראה, בביטחון העצמי, בצחוק המצלצל. חיכיתי לרגע המתאים לדבר איתה וביקשתי שתקוד איתי. תוך כמה דקות נפלו המחיצות והעברנו יחד ערב נפלא. קבענו לצאת למחרת למסעדה, ואחר כך הלכנו לרקוד חצי לילה. החיבור בינינו היה מייד. היינו הזוג שרבים רצו להיות בחברתו.

האם היא עשתה את זה בגלל שאמרתי "לא"?

או בגלל ההריון?

*

הורי, שגרו קרוב, הגיעו ראשונים. הם חיבקו אותי, ניסו לעודד את נפשי, ולאחר מכן ביקשו לראותה. כשנכנסנו לחדר שלה, לאמא זלגו דמעות והיא חיבקה אותה במיטתה. אבא הסתכל עליה מרחוק והניח את ידו על כתפי. הוריה ואחותה הגיעו דומעים והמומים כשעתיים מאוחר יותר. "היו פקקים", אמר אביה בהתנצלות.

רציתי להגיד שבשעות כאלו בדרך כלל אין פקקים בדרך לירושלים, אבל שתקתי.

שרה ואמא שלה חיבקו אותי, ואילו אביה התאמץ לא להתייחס אליי. המבט היחיד שקיבלתי ממנו היה של כעס.

פתאום הוא דחף אותי אל הקיר.

"זה בגללך!" הוא צעק.

כולם הסתכלו עלינו ואני לא הגבתי. רק אבא שלי התערב, וכדרכו בקודש ניסה להרגיע.

"למה היא עשתה את זה?" הוא צעק לעברי.

"אבא, תפסיק עם זה מייד!" אמרה שרה בקול תקיף. "אתה יודע שזה

לא בגלל אודי. זו לא הפעם הראשונה שלה!"

לאחר הכרזתה זו נשארנו שותקים.

לרכישת הספר:

אנגלית להצלחה

עסקית

ענת יפה

הצלחה בעולם העסקי האמריקאי בשפה

קולחת ועדכנית וברמה גבוהה

גב הספר

“שלום, כאן הקברניט. אנא הדקו את חגורות הבטיחות. בעוד כשלושים דקות ננחת בשדה התעופה JFK בניו יורק”.

הלב פועם מהתרגשות. בעוד כשעתיים תתקיים הפגישה עם העמיתים האמריקאים ואתם מוכנים לגמרי עם אנגלית ברמה גבוהה וספר עדכני ששדרג והזניק את האנגלית שלכם במהלך הטיסה, והכין אתכם לכל מה שיקרה:

- 120 ביטויים חשובים שיעזרו לסגור עסקאות
- דוגמאות רבות של שיחות קלילות וביטויי סלנג
- מעל 180 ביטויי מפתח מנצחים בתחומי נדל"ן, הנדסה, רפואה ומשפט
- עשרות דוגמאות לגישור קל על הבדלי תרבות
- סיפורים ומקרי מבחן להמחשת הדיאלוגים
- כללי עשה ואל תעשה בעת פגישה

כל הטוב הזה ועוד – הכין אתכם להצלחה. אתם עומדים לסגור את העסקה ולעשות קופה.

בונוסים מיוחדים לקוראים

כללי זהב להתנהלות כללית / טרמינולוגיה ייחודית / איך להיות פוליטיקלי קורקט / שימוש מתקדם בשפה האנגלית / שימוש והבנת סאבטקסט / מונחי ספורט המשתלבים בשיחות עסקיות / שיחות חולין / איך לייצר שיחת מעלית מושלמת / איך להתכונן לראיון עבודה מנצח

*

ענת יפה נולדה בישראל, גדלה בברקלי, קליפורניה, ומאז ומתמיד עוסקת בשפה האנגלית. בוגרת אוניברסיטת תל אביב בחוג מורחב לספרות אנגלית. לימדה אנגלית, תרגום, דיבייט והגישה לבגרות במגמת "תקשורת ודיפלומטיה באנגלית". למדה באין ספור השתלמויות בארץ ובחו"ל ומתחדשת בכל יום ביומו.

תעודת הספר

מאת ענת יפה

שנת יציאה לאור: 2022

168 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

מנהלת תחום עריכה ספרותית: אושרית אוחנה

עריכה ספרותית: דן פרידמן

בקרת איכות: נדב אלמוג

עריכה לשונית: תמר לנדאו

הגהה: צוות בית העורכים

עיצוב כריכה: מורן שלום

עימוד: טל בן-אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

- 58% ארגז כלים חיוני לכל ישראלי שעובד עם/באמריקה
- 34% שיחון יעיל ביותר לכל מיני מצבים עסקיים
- 20% קורס בזק להבנת המנטליות של האמריקאים
- 9% חומר קריאה לטיסה 001 (אפשר גם לקרוא פעמיים)
- 6% אמצעי מיגון כנגד שיפוטיות אמריקאית קטלנית

לרכישת הספר:

מפתח להצלחה

זהו, הגעתם לרגע האמת. עכשיו זה רק אתם והמשקיעים, או המנהלים שלכם לעתיד. הם מביטים בכם, מביטים בשעון, ומביטים בכם שוב. המילים הבאות שתאמרו יקבעו את עתידכם לשנים הקרובות. גם הדרך שבה תתלבשו, תתנהגו ותתייחסו לזמנים או לאנשים אחרים, תקבע את עתידכם. אין מה לעשות: האמריקאים אוהבים לעבוד בדרך מאוד מסוימת, וישפטו אתכם גם על פי מידת ההתאמה שלכם לדרך זו. אחד מהם מכחכח בגרונו. הגיע הזמן להתחיל.

למי עוזר הספר הזה?

ספר זה יעזור לכל מי שרוצה להצליח בארצות הברית של היום: להרשים קולגות, מנהלים ומשקיעים; להתנהל מול עובדים; להשתתף ביזמות עסקית; לפתור בעיות יומיומיות ואחרות.

המפתח: לדעת אנגלית שימושית ברמה גבוהה, עדכנית ומרשימה. זו אינה האנגלית שלימדו אתכם בבית הספר או במכללה. זו אנגלית של החיים, היא נולדה מתוך התרבות האמריקאית ומכתיבה כללי התנהגות. אם אתם רוצים להצליח בארצות הברית, אתם חייבים לעצמכם את הספר הזה ואת הידע הייחודי שיש בו, שאי אפשר לרכוש בשום מקום אחר. התרבות האמריקאית שונה מאוד משלנו, שגיאות בסיסיות עלולות לגרום למבוכה ואף לנתק.

בספר תמצאו טרמינולוגיה עכשווית ומדוברת לשיחות בשדה התעופה, בדיוטיפרי, במטוס, בסוכנות להשכרת רכב, בבית הקפה, במסעדה, במלון, בראיון עבודה, בפגישה חשובה ובארוחה נינוחה.

*

לפעמים, מה שֵׁיטָה את הכף יהיה ביטוי אחד בלבד, רגע מכריע שבו אמרתם – או לא אמרתם – אמירה אחת קטנה. בספר זה תגלו את הסודות

הכי שימושיים באנגלית ואת המונחים שישראלים לא מכירים – אבל יגרמו לאמריקאים לחייך אליכם ולחתום על העסקה. השקעתם כל כך הרבה כדי להגיע לארצות הברית וליצור בה קשרים עסקיים. לא חבל שתאבדו הכל בגלל מילה שלא במקום? משפט אחד קטן מהספר הזה יכול להיות שווה לכם עשרות אלפי דולרים. בהצלחה!

מי ירוויחו הכי הרבה מהספר הזה?

- אנשי עסקים שרוצים לקדם מיזמים בארצות הברית
- אנשי הנדסה ותוכנה, שמתנהלים מול אמריקאים
- תיירי מרפא בארצות הברית
- מתווכים ורוכשי נדל"ן בחו"ל
- עורכי חוזים
- מחפשי עבודה בחו"ל

מה הספר הזה מאפשר לכם?

בספר זה תקבלו את העדכונים החמים בשפה האנגלית המדוברת כיום (בעולם בכלל ובארצות הברית בפרט). במהלך קריאת הספר תרכשו ביטחון עצמי בשפה, תרשימו את הלקוחות שלכם ותסגרו עסקאות בקלות רבה יותר.

בקצרה, הספר מאפשר לכם להיראות מעודכנים ומביני עניין. הוא מעניק לכם יכולת לתקשורת טובה יותר עם שותפים דוברי אנגלית, מציל אתכם מאי־הבנות, חוסך לכם זמן, והופך את שעות הטיסה שלכם לעילות יותר. רמת האנגלית והשליטה בביטויים ברורים ומעודכנים תרשים מאוד את דוברי האנגלית ותשפר את התקשורת שלכם איתם.

הכל בתמציתיות, בנקודות, בלי לבזבז לכם זמן.

לשדרג את השפה האנגלית בקלות ובמהירות בעזרת ביטויים ומשפטים

מעודכנים, ולשלבם בדיאלוגים מועילים המתאימים לסוגי פגישות שונים.

ללמוד מונחים עסקיים מקובלים (בעיקר בארצות הברית) ומונחים קלילים יותר לשעות שאחרי הפגישות, לארוחות נינוחות ועוד **לשלוט ברזי התרבות** וקודי ההתנהגות עם אמריקאים.

להיעזר ברשימות קצרות של ביטויים שימושיים המתאימים למטרתכם. בעמודים הבאים תמצאו מדריכים קצרים ואפקטיביים להצלחה בכל המצבים העסקיים והחברתיים הצפויים לכם במהלך ביקורכם בארצות הברית. הספר מחולק לפרקים נוחים להתמצאות, עשיר בהסברים קצרים וברורים ובדוגמאות רבות מחיי היומיום.

תלמדו מיומנויות הקשבה שיעזרו לכם לתקשר בהצלחה עם אנשים מתרבות אחרת.

תקבלו דוגמאות לשיחות קצרות שבהן תוכלו להשתמש במצבים שונים. תקראו על קודי התנהגות הכתובים בקצרה ובאופן ברור.

תכירו טוב יותר את התרבות שאיתה אתם רוצים לעשות עסקים.

תקבלו רשימות קצרות וממוקדות של ביטויים שימושיים ותרגומם.

תקראו הסבר קצר וממוקד על מבנה השפה האנגלית, שיעשיר את יכולת הדיבור והכתיבה שלכם.

תלמדו ביטויים שאמריקאים משתמשים בהם.

תלמדו לדבר בשפה רשמית או בשפה קלילה ונינוחה יותר לשעות שאחרי הפגישה.

תלמדו לדבר בשפת הפוליטיקלי קורקט באמצעות סיפורים להמחשה (יכולת חשובה מאוד בימים אלו).

תקבלו הכנה לראיון עבודה מנצח.

כללי זהב להתנהגות כללית

כשאתם מגיעים לארצות הברית, לאירופה או לכל מקום אחר בעולם המערבי, אתם צריכים להבין שכללי ההתנהגות שונים. זה ניכר ברחוב, בתור לסטארבקס (נראה אתכם מנסים להידחף בתור), בפגישה עם משקיעים. כך גם כשתציגו תוכנית רבעונית לקולגות שלמדו באחת מאוניברסיטאות היוקרה.

המיומנויות הדרושות כדי לנהל שיח מנצח ודיון מועיל ומנומס לשביעות רצון כל הצדדים כוללות: עידוד, גילוי והוצאת מידע מהאחר בצורה עדינה, ניסוח אישי בשפה מקרבת, הבהרה וכן סיכום וניסוח מחודש של ההסכמות שהתקבלו.

חשוב מאוד לא להפריע לדברי אחרים, לחכות שיסיימו לדבר. אפשר לנהל שיחה בשיטת ה"פופקורן": איך שמישהו מסיים את דבריו – אתם "קופצים" לתוך השיחה.

רצוי מאוד לאמץ את מיומנויות ההקשבה החשובות הבאות.

עידוד

אם תרצו לעודד מישהו, להראות עניין או לאפשר לאחר לדבר, השתמשו בנימה חיובית והימנעו משיפוטיות.

דוגמאות:

I see what you mean...

That's interesting...

תוכלו להשתמש גם בביטויי הבנה מקובלים כגון:

.Uh-huh, mmm

השגת מידע

אם תרצו להשיג מידע ולעודד את האחר להביע רגשות ועניין, בקשו הנחיות פתוחות ולא מנחות.

דוגמה:

Please tell me more about your concerns.

חשוב שתהיו ממוקדים. למשל:

I'm worried about...

כמו כן, היו פתוחים לדעות נוספות.

דוגמה:

What's important to you?

בזמן ניהול שיחה כנה, השתמשו גם בשפת הגוף כדי לעודד את הצד השני. לדוגמה, תוכלו להנהן בראשכם.

ניסוח במילים שלנו

אם תרצו להראות הקשבה, נסחו במילים שלכם את דברי האחר.

דוגמה:

So, what you're saying is...

ודאו שהבנתם את הנאמר, והימנעו מהבעת דעה אישית.

דוגמה:

So, the way you see it is...

אם אינכם בטוחים שהבנתם, בקשו אישור.

דוגמה:

Would it be correct to say...?

הבהרה

אם תרצו להבין טוב יותר את הנאמר, תוכלו לבקש הבהרות בצורה מנומסת. חשוב לא להפסיק את דברי האחר.

דוגמה:

I'm not sure what you mean by...

אם תרצו להבין הצהרות לא ברורות או דרמשמעיות, בקשו הבהרה בצורה גלויה.

דוגמאות:

Please explain more about...

Please explain why you believe that...

תוכלו גם לשאול שאלות הבהרה, לדוגמה:

Could you please explain more about...?

Can you explain why you believe that...?

לרכישת הספר:

בבקשה, ספר לי

קיבוץ...

צביקה אלון

רקוויאם יפהפה לקיבוץ שהיה. ושהיה.

גב הספר

”חֲבִירָה צְעִירָה, עֲנַתָּה לֵה לַיְלִיָּה בִּאֲקֻצְנֵט מוֹסְקָבָאֵי כְּבֵד, מְנוּפֶפֶת שׁוֹב בְּהִתְרַגְּשׁוֹת בִּידֵה קְצוּצַת הָאֵמָה, ”אִם אַת חוֹשֶׁבֶת שֶׁאֲפֹשֶׁר כֶּכָּה בְקִלּוֹת לְבַטֵּל אֲרוּחַת צִהְרִיִּים, אַת לֹא מְבִינָה מַה זֶה קִיבוּץ. אַת פְּשׁוּט לֹא מְבִינָה מַה זֶה קִיבוּץ!”

כל קיבוץ שומר בתוכו סודות.

חלקם מלאי יופי. חלקם אפלים. חלקם צחוק ושעשועים, חלקם דם וטירוף נפש. והסודות האלה, אסור להם שיצאו מחצר הקיבוץ. אבל כך או כך, הם בכל זאת מוצאים את דרכם החוצה.

בקובץ סיפורים יוצא דופן זה מצייר **צביקה אלון** את חוויות הקיבוץ משנות החמישים של המאה הקודמת ועד לימים אלה ממש. כמה מהסיפורים דוקומנטריים לחלוטין, קצתם עירוב של מציאות ודמיון, ואחרים בדיון מוחלט, וכולם יחד מתחברים לתמונת געגועים – ואולי לקינה – שבמרכזו הקיבוץ שהיה, ואינו עוד.

”שְׁלוֹם לְכוֹלְכֶם... סִלְחוּ לִי...” מִלְמַל הָאֲרַכְיוֹנָאֵי הוֹוֵתִיק וְהַדְּלִיק אֶת

הַגִּפְרוֹר הָאֲחֵרֹן.

*

צביקה אלון (73) הוא בן קיבוץ המעפיל במקור, 'בוגר' שני קיבוצים נוספים ומושבה אחת, וכיום מתגורר בגבעתיים. עורך הפרק "נוסטלגיה קיבוצית" באתר האינטרנט "נוסטלגיה אונליין". הפיק וערך את שני קובצי הסיפורים כותבים קיבוץ (מבחר סיפורים מתוך אתר האינטרנט "סיפורי קיבוצים" וצ"ל). בבקשה, ספרי לי קיבוץ... הוא ספרו הרביעי.

תעודת הספר

מאת צביקה אלון

שנת יציאה לאור: 2021

241 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

עורכת ספרותית: שרה קלימן

עורכת לשונית: ענת הרשגרוס

הגהה: רוזי גולן

ציור תמונת העטיפה: יובל דניאלי

תמונת שער חמש: אתר Unsplash | צלם: Dave Hoefler

עיצוב העטיפה: עינבל אוחנה

עימוד: עינבל אוחנה | Une Studio

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

- 39% אהבה לקיבוץ הקלאסי, שהיה פעם
- 39% ביקורת נוקבת על הקיבוץ הקלאסי, שהיה פעם
- 21% סיפורים אישיים ואמיתיים, שבאמת קרו
- 100% שמות ופרטים מזהים ששוננו, כי למה לפגוע
- 13% אהבת החיים הטובים והאוכל הטעים
- 9% דברים שקרו בצה"ל. בעצם קצת יותר
- 5% חמלה ואהבת אדם אמיתית

לרכישת הספר:

את לא מבינה מה זה קיבוץ

לא פחות מארבע טעויות גורליות מונחות ביסודו של הסיפור הבא, כולן טעויות שנעשו בתום-לב. הטעות הראשונה, המכוננת, הייתה של יוסף גרינשטוק, סדרן העבודה החדש של הקיבוץ. בהמשך לטעותו של הסדרן באו שתי הטעויות של אלונה בר ובעקבותיהן הטעות של שירי מור. עם זאת, צריך להודות ביושר, לא רק ארבע טעויות תמימות אלו עשו את היום ההוא לבלתי נשכח בתולדות המקום. לא יהיה זה בלתי מדויק לקבוע שהיו כאן גם זלזול ואי-אכפתיות עד כדי חוליגניזם מצד אחד, והיפוך סדרי בראשית יחד עם איבוד עשתונות אידאולוגי מצד שני... וכך קרו-התגלגלו הדברים:

בצהרי ה-10 בפברואר 1979 סקר יוסף גרינשטוק בסיפוק את רשימת התורניות החודשית של חודש מרץ, שזה עתה תלה על לוח המודעות הגדול שבכניסה לחדר האוכל. עכשיו, מול טורי השמות הצפופים והמסודרים למופת מתחת לתאריכי השבת והחג של הסידור, ללא משבצות ריקות שמשמעותן 'חיפוש התרוצצות' נוסף אחר תורנים, עכשיו הרגיש הסדרן החרוץ גאוה מוצדקת: אף על פי שנכנס לתפקידו רק לפני חודש וחצי, הצליח להשלים, לאחר עמל רב, את מלאכת הסידור המסובכת, מלאכה ש"התברכה" הפעם בסיבוך גדול נוסף, הלא הוא פורים חברים.

וזאת יש לדעת: בימים הרחוקים ההם היה פורים חברים עבור כל סדרן עבודה, בכל קיבוץ שהוא, מושג מטיל אימה. לאמיתו של דבר, בהיסטוריה הקיבוצית נרשמו לא מעט מקרים של סדרני עבודה שהצורך ולמעשה האילוץ לסדר גם תורני חיסול למסיבה, גם תורני סידור ושטיפת הרצפה למחרת בבוקר וגם תורני שבת לארוחת הצהריים, גרם

להם, לאותם סדרנים אומללים, התקפי היסטריה-ייאוש-דיכאון טראומטיים, עד כדי, במקרים קשים, צורך בהתערבות רפואית (המקביל למתואר כאן, אגב, הוא רק חג הפסח הקיבוצי, אבל זה כבר סיפור קשה אחר...).

אבל הסידור של גרינשטוק, לאסונו ובעיקר לאסונם של שאר משתתפי הסיפור, היה מושלם רק למראית עין. הטעות הקשה של הסדרן ה'ירוק' הייתה בחירת השמות של שבעת תורני ההגשה ושטיפת הכלים: למעט אחראית ההגשה אלונה בר, אימא צעירה כבת 30, כמעט כולם היו רווקים צעירים ומרדניים – חמישה מהם משוחררים טריים מצה"ל – חסרי כל מחויבות ובעיקר חסרי חשק לקום בבוקר השכם לאחר מסיבה עליזה, מוצלחת ורוויית אלכוהול, לטובת תורנות מעצבנת, וזאת רק משום ששמן מופיע על לוח התורנויות של הקיבוץ.

וכך קרה שאלונה, נצר למשפחה ייקית, שהגיעה לתורנות בדיוק בשעה היעודה, 10 בבוקר, נותרה לבדה בחדר האוכל הריק יותר מ-20 דקות. בדקות אלו היא ניסתה להתקשר לגרינשטוק ולא הייתה תשובה (הוא נסע לביקור משפחתי של סוף השבוע). אחר-כך ניסתה להתקשר לעזרא האקונום, כדי שיבוא לעזרתה, אך זה הרים את השפופרת, נהם לתוכה משהו לא ברור ועצבני בעליל וטרק את הטלפון בפניה. עוד דקות ארוכות בזבזה אלונה לחינם על טלפונים לתורנים שברשימה – אף לא אחד ענה לצלצול – ואז הגיעה למסקנה הבלתי נמנעת, שארוחת צהריים 'שבתית' במתכונתה הקבועה היא משהו חסר סיכוי לחלוטין.

אלמלא 'מבשלת השבת' (מושג קיבוצי קלאסי, בין אם מדובר בתורנית חברה או בתורן חבר) – שהגיע השכם בבוקר והכיין את האוכל לארוחה, ולאחר שהשאיר דף הוראות לתורנים חזר עייף אך מרוצה לביתו – ובעיקר אלמלא השולחנות והכיסאות המסודרים והרצפה הנקייה,

המדיפה ריח נעים של סבון, ייתכן שאלונה (כן, אפילו היא!) הייתה מסתובבת על עקביה כבר בתחילת התורנות וחוזרת לביתה "ושהקיבוץ יקפוץ לי!" אלא שאיתרע מזלה, וחמשת תורני הסידור והשטיפה, כולם בחורים משכבת הביניים, קמו משנתם ללא טרוניות, בהשלמה-הפנמה של חינוך קיבוצי למופת, וב'הרף-עין' שבין שבע לתשע וחצי בבוקר הסתערו-השתלטו על החורבן מדיף ריחות האלכוהול והקיא של חדר אוכל שלאחר הפורים הקיבוצי, והשיבו את 'לב הקיבוץ' למראהו הרגיל, היום-יומי.

האוכל המוכן לארוחה וחריצותם של תורני הסידור והשטיפה, למעשה, הם שהובילו את התורנית האחראית, האכפתית ושומרת הסדר המוסכם אלונה אל טעותה הראשונה: היא החליטה שארוחת צהריים אכן תהיה, אפילו בתנאים בלתי אפשריים של היעדר תורנים!

היא פתחה את ברזי הקיטור של סיר המרק וסיר הירק החם, והפעילה את תנורי החימום, הקונווקטומטים, של המנות והתוספות. או אז 'אירגנה' לעצמה שלושה גיליונות גדולים של נייר בריסטול שלקחה מחדר התרבות הצמוד לחדר הסדרן, ובעזרת טוש שחור וגדול כתבה על כל אחד מהם: "חברים יקרים, התורנים לא הגיעו, לכן ארוחת הצהריים לא תוגש. בבקשה לא לכעוס על מי שכן הגיע. האוכל מוכן וחם – אתם מוזמנים לקחת אותו מהמטבח לארוחה בבית. תודה."

בשלב זה, מתנצלת על האיחור הרב, הגיעה התורנית שירי מור, סטודנטית שנה ראשונה לתיאטרון בסמינר הקיבוצים – לדבריה הלכה לישון בארבע וחצי בבוקר, בתום המסיבה, ופשוט לא התעוררה בזמן – ושירי הוסיפה את טעות תום הלב שלה לזו של אלונה: במקום לשכנעה 'לרדת' מעניין הארוחה "ושהקיבוץ יקפוץ לנו!" היא הצטרפה אליה בהתלהבות להכנות. וכך, לאחר שהכינו ליד עמדות הבישול כפות גדולות, מצקות מרק וכלים חד-פעמיים, ולאחר שפרסו כמה כיכרות חלה במכונת הלחם, יצאו השתיים החוצה ובעזרת נעצים תלו את

מודעות הבריסטול הגדולות על שלושה גזעי עצים, בכל אחת משלושת דרכי הגישה לחדר האוכל.

דקות ספורות לאחר מכן, בשעה 11 בדיוק, התחילו להגיע ראשוני האוכלים, ותיקי הקיבוץ.

המודעות המקדימות, מתברר, לא התקבלו בהבנה כללית ולא גרמו להתנהגות בהתאם. למעשה, ייתכן שדעת ראשוני הקיבוץ לא הייתה מסוגלת לעכל כלל וכלל הודעות מסוג זה: ביטול ארוחת הצהריים בחדר האוכל? היעלה על הדעת? וכך נאלצה אלונה לעמוד בפתח הכניסה של חדר האוכל, ולהסביר לנאספים ההמומים, שוב ושוב, שלא יוכלו לסעוד הפעם בחדר האוכל כהרגלם.

“האוכל מוכן במטבח,“ הסבירה התורנית האכפתית בסבלנות ובמאור פנים, “אבל אין מי שיגיש אותו, כי התורנים לא הגיעו. אתם לוקחים אוכל מהמטבח, אבל האכילה היא בבית.”

הפתעת הוותיקים הייתה עד מהרה לסערת רגשות מתפרצת, סערה שאלונה לא תשכח לעולם. חלקם אומנם השלימו עם הגזירה ונהגו על פי המתבקש מהם, אך אחרים – מתעלמים מהמציאות החדשה, או שפשוט לא מסוגלים לשנות מהרגלם זה עשרות שנים – לאחר שגדשו את מגשיהם בארוחה שהוכנה עבורם, פנו להתיישב במקומותיהם הקבועים בחדר האוכל, כאשר שתי המגישות, אלונה ושירי, נאלצות שוב ושוב לעצור אותם ולהזכיר להם שאין זו ארוחה רגילה, שאין מי שינקה את השולחנות וישטוף את הכלים המלוכלכים, ולכן “בבקשה, תאכלו בבית...”

היה גם קומץ מוותיקי הקיבוץ שהגיב בחריפות של ממש: “מה זאת אומרת אין הגשה?” זעם גרישה גוטשלק (74), וזוגתו מרים הוסיפה מיד את שאלת ה“מי החליט ככה?” מאיר פינקלשטיין (75) הכריז: “זו

שערורייה! פשוט חוצפה!" מנחם הולץ (72) הציע בהומור אופייני: "צריך באופן דחוף לארגן הפגנה... שמישהו יצלצל בפעמון!" ואילו נחמן שנירר (77), רוטן כנגד קלות הדעת של הולץ, טען-קבע בתוקף: "העניין החמור הזה צריך להגיע כבר מחר בבוקר לביורר במזכירות!" בסופו של דבר, לאחר ששוב ביקשה שלא יכעסו על מי שכן הגיע לתודעתה, הצליחה אלונה לשכנע את כל החברים הללו, בדברי נועם והיגיון, שהפעם ייקחו את ארוחתם הביתה. את כולם שיכנעה, למעט ליליה יונישובסקה (78).

ליליה, מוותיקות המקום, לולנית בעברה, חברה פעילה בוועדות הקיבוץ השונות ומשתתפת קבועה וקולנית בדיוני שיחת הקיבוץ, התייצבה מול אלונה ונופפה מולה בידה השמאלית, חסרת חצי האמה (היא איבדה את מחצית אצבעה ב-1951, בעת שהפעילה מכונת קיצוץ ירק לבנות טיפוחיה, התרנגולות): "כמו שהתרנגולות שלנו אוכלות בלול גם בשבת," הסבירה נסערת, "ככה גם החברים בקיבוץ אוכלים בשבת בחדר-אוכל. לא ייתכן אחרת!" היא עקפה את אלונה, פסעה קוממיות לעבר המטבח, מילאה את צלחתה מכל טוב ואז ניגשה עם המגש העמוס והתיישבה במקומה הקבוע, השולחן שליד החלון הפינתי הצפוני. אלונה לא ויתרה. היא ניגשה אל ליליה וניסתה שוב להסביר לה, בסבלנות ובאדיבות, שללא תורנים פשוט אי אפשר לקיים את הסדר הרגיל של ארוחת הצהריים, וזו הייתה טעותה השנייה, הרביעית במניין הטעויות.

"חבירה צעירה," ענתה לה ליליה באקצנט מוסקבאי כבד, מנופפת שוב בהתרגשות בידה קצוצת האמה, "אם את חושבת שאפשר ככה בקלות לבטל ארוחת צהריים, את לא מבינה מה זה קיבוץ. את פשוט לא מבינה מה זה קיבוץ!"

***

אפילוג

בעת כתיבת שורות אלו, הקיבוץ שבו קרו הדברים מופרט לחלוטין והוא 'קיבוץ מתחדש', על כל המשתמע מכך. סיפור ארוחת הצהריים ההיא היה בזמנו לשיחת היום במשך כמה ימים, אך בסופו של דבר, בדרך הטבע וכדרך כל סיפור מקומי, שקע אט-אט למחוזות הזיכרון הרחוק של הקולקטיב. גם את נחמן שנירר, שסירב לשכוח או לסלוח – הוא זה שתבע בירור במזכירות – דחה אז על הסף אבנר חדש (37), המזכיר: "עם כל הכבוד, יש לנו בעיות הרבה יותר חמורות לטפל בהן," אמר לו 'הראשון בין שווים' בשמץ של קוצר-רוח, "למשל, ההשתמטות ההמונית של חברים מגיוסי הקטיף בפרדס!"

ובזאת, קוראות יקרות וקוראים יקרים, בזאת תם ונשלם סיפורה של ארוחת צהריים קיבוצית ייחודית ויוצאת דופן של שבת, לאחר מסיבת פורים חברים, אי אז בשנת 1979...

בשתי ידיי

איירין גוט אופדייק,
ג'ניפר ארמסטרונג

זיכרונותיה של חסידת אומות העולם

גב הספר

איך נולדים גיבורים?

“הצעדים הראשונים הם תמיד קטנים:

התחלתי בהסרת מזון מתחת לגדר.”

אירנה גוט לא נולדה גיבורה, וכששרקו הפצצות מעל פולין היא פחדה. איך היא עשתה את הבלתי אפשרי? ומה יכולה בת שבע עשרה לעשות נוכח המפלצת הנאצית שכבשה את מולדתה? מתברר שהרבה, הרבה מאוד. אירנה לא יכלה לעמוד מנגד. בתעוזה, ביצירתיות ובהקרבה אישית היא סיכנה את חייה למען יהודים שלא הכירה, הבריחה, הסתירה והצילה.

“לא שאלתי את עצמי: האם עליי לעשות זאת?

שאלתי: איך אעשה את זה?”

אירנה גוט הצעירה, כמו אוסקר שינדלר התעשיין הגרמני, הוכרה כחסידת אומות העולם משום שרצתה לעשות את הדבר הנכון, את הדבר האנושי. ועל אף כל מה שעברה וכל מה שראתה, נשארה אירנה גוט אופדייק מאמינה באלוהים ובאדם. זהו סיפורה.

*

הספר נכתב באנגלית, ראה אור לראשונה בשנת 1999 ונמכר במיליון עותקים ויותר. לכבוד המהדורה העברית הוסיפו את דבריהן גם בתה ג'יני אופדייק סמית והסופרת ג'ניפר ארמסטרונג.

תעודת הספר

מאת איירין גוט אופדייק עם ג'ניפר ארמסטרונג

שנת יציאה לאור: 2022

270 עמודי דפוס

תרגום ועריכה: יעל שלמון ברנע

הגהה: נתלי שטיבלמן

עיצוב כריכה: אילונה בזאושקו | Psycat Covers

עימוד: טל בן אלישע | בית העורכים

תמונת הכריכה: באדיבות המשפחה

הוצאת בית העורכים

הוצאת סיקסק

IN MY HANDS Memories of a Holocaust Rescuer

Irene Gut Opdyke with Jennifer Armstrong

הרכב הספר

51% המקבילה הנשית של אוסקר שינדלר

44% ביוגרפיית יוזמה והעצמה נשית

17% רב מכר בינלאומי היסטרי – לראשונה בעברית

16% אהבת אדם תחת זוועות השואה

9% הכרת תודה בלתי נשכחת

8% דמעות. במקומות ובתזמונים תכופים

לרכישת הספר:

עת הלילך

קוד־ניצה הוא כפר קטן במזרח פולין. כאן, בחג האביב באחד במאי 1921, הלכה אימי אל גדת הנהר עם חברותיה. היום נטה לערוב, והרוח הקלה נשאה את ניחוח הלילך. קריאת הקוקייה מהיער הצחיקה את בנות הכפר המפלסות את דרכן בין קני הסוף ופרחי אלת־שכחני שעל שפת המים, והצמחייה הלחה הברישה ברוך את קרסוליהן כשעברו. אימי נשאה בול עץ ששמה רשום עליו, מריה רבייש. גם נר וזר פרחים קטן היו נעוצים על בול העץ.

כל בחורה צוחקת נשאה בול עץ. שוב קראה הקוקייה מעצי הליבנה, ומריה וחברותיה הדליקו את נרותיהן. ריח הגפרורים והשעווה הנשרפת התערבב בניחוח הלילך. אוחזות בחצאיותיהן מעל הכרכיים התנהלו הבנות בכבודות במים הקרים כדי לשלח את סירותיהן. צי הנרות נסחף אל הזרם, הסתובב והתנדנד כמנפנף לשלום וצף הלאה משם.

במורד הנהר היו הבחורים הצעירים, ובהם ולדיסלב גוט, אדריכל וכימאי צעיר שפיקח על בניית מפעל קרמיקה בסמוך למקום. הוא עמד במרחק מה משאר הצעירים על גדת הנהר, עישן סיגריה וצפה בהם צוחקים ומתאבקים במים הרדודים.

בתחילה גוט לא חשב שיצטרף למשחק החג של בני הכפר. המנהג העממי העתיק של אזור כפרי זה, ליד החלק האוקראיני של פולין, נראה כשרידים ממאה קדומה. אך הדמדומים העמיקו, וקול הצחוק גבר בהתרגשות עם כניסת עדר הנרות לשדה הראייה, צף מתחת לאצבעות ירוקות ועדינות של ערבה. האורות היו מכשפים. גוט השליך את הסיגריה אל העשב הלח והתקרב אל המים לצפות בסירות־מאי נסחפות לעברו. סנוניות טבלו ורפרפו מעל המים והתרחקו בקשת.

כעת יצאו הבחורים לדשדש במים, מקניטים זה את זה על

אהובותיהם, כל אחד מהם מקווה להשיג את הסירה ששמה עליה. גוט התכופף במהירות, פרם את שרוכי מגפיו והסיר את גרביו, ואז דשדש במים עם כל האחרים. אמרת מכנסיו, מכנסי עירוני, נצמדה לרגליו. "איך תדע איזו סירה היא של ינקה, טאָדק?" קרא אחד הבחורים. "היא הבטיחה לשים עליה רק פעמוניות", הגיעה תשובה מכיוון המים החשוכים.

"שמעת, מאָדק? לסירה של ינקה יש פעמוניות – אם אתה רוצה אותה, זאת הסירה לתפוס!"

גוט עמד בזרם השוטף את רגליו. בחשכת היער שמאחוריו נשף ינשוף. השערות שעל ידיו סמרו מהקור ומהאורות־מך־האגדות מעוררי הצמרמורת המשייטים בשקט לעברו. סירה אחת צפה בנפרד מהשאר, רחוקה יותר בתוך הזרם. הוא גישש בזהירות בכפות רגליו היחפות על האבנים שבקרקעית הנהר וצעד לעומקו. הנר של מריה רבייש הפליג ישר אל תוך ידיו המושטות, כציפור שמתיישבת בקינה.

אני אוהבת לחשוב על פגישת הוריי בדרך זו, לחשוב על השנים העליזות והמתוקות של פולין העצמאית בין המלחמות. אני אוהבת לחשוב על ניחוח הלילך מפתה את אבי אל המים בבגדי העיר שלו, ועל אימי בשמלתה הלבנה, יושבת על הגדה במעלה הנהר, ברכיה מכונסות תחת סנטרה, חולמת על האיש שיתפוס את סירתה. הם נישאו זמן קצר לאחר מכן, ואני נולדתי בחמישה במאי של שנת 1922, כשהלילך שוב פרח.

בשנת חיי הראשונה גרנו בקוז'ניצה. ביתנו היה ממש מעל הנהר, ובאביב שנתי הראשונה דיבר אליי קול המים הזורמים דרך החלונות הפתוחים. בוקר אחד, כשאימי הייתה עסוקה, פילסתי לי את דרכי אל מחוץ לבית, כדרך תינוקות, מדדה על העשב החדש אל עבר המים. הכלבה שלנו, מישקה, באה אחריי. התנוודדתי על הגדה, מסתכלת במים המבריקים הזורמים וחולפים.

מישקה השקיעה את שיניה בחיתול שלי והחלה מושכת לאחור. בעקשנות ניסיתי לזחול קדימה, להתבונן שוב במים, אך הכלבה לא הרפתה. היא גם לא יכלה לנבוח, וה"משוך בחבל" הזה נמשך כמה דקות, ובמהלכו התקרבתי עוד ועוד אל הקצה.

בינתיים, הקול האילם שלוחש באוזני אימהות לחש באוזני מאמושה שלי. היא הביטה מהחלון, ובצווחה רצה החוצה. "איך זה!" נשנתה היא חטפה אותי מקצה המים. מישקה התמוטטה אל הקרקע, מטלטלת את זנבה, ומאמושה שיבחה אותה והודתה לה.

במשך ימים אחדים כולם בקוֹז'ניצה דיברו על כלבתנו הגיבורה. שכנים, חברים, בני הקהילה שלנו בכנסייה – אחד אחד באו להביע את התפעלותם ממישקה הקטנה ולטפוח על פני התינוק שלי. הרבי מבית הכנסת בקוֹז'ניצה בא גם הוא לברך את שתינו, והכומר לקח את ידה של מאמושה בשתי ידיו. "לאלוהים יש תוכניות עבור הבת שלך, פאני גוטבֶּנְה. עלינו לשמור ולראות מה איֶרְנֶקָה הקטנה עושה."

אבא, או טאטוש, כפי שקראתי לו, הודה לכוּמֶר ולרבי, ואמר שציפיותיהם ממני אכן רבות.

עם הזמן, כשעברנו מקוֹז'ניצה לחֶלֶם, לראדום ולסוּחְדוֹנוֹב בעקבות עבודתו של טאטוש, אחות אחת, ואז עוד אחת, ואז עוד אחת הגיעה, בערך כל שנתיים, עד שהיינו חמש ילדות רצות וצווחות סביב הבית: ינינה, מארישיה, בְּרוֹנִיָה, וְלֶדְגִיָה ואני, אירנה. גם הכלבה החדשה שלנו, לאלקה, הייתה נקבה.

כשנולדה אחותי הקטנה ביותר, וְלֶדְגִיָה, עברה משפחתנו לְצ'ֶנסְטוֹחֻובָה, מצפון־מערב לקְרֶקוֹב, ובמשך שנים אחדות חייתי לרגלי המדונה השחורה, האם הקדושה של פולין, השוכנת במנזר יאסנה גורה, מנזר הר האור. ביתנו היה בשכונת לכנסייה ברברה הקדושה ויכולנו בנקל לראות את שדרת העצים המובילה ליאסנה גורה. בכל שנה, בחגים החשובים של הבתולה, עולים לרגל מכל רחבי

פולין באו להתפלל במקדש. אחותי הראשונה ינינה ואני היינו יוצאות החוצה ומציעות לימונדה ומים לעולי הרגל שעשו את השלב האחרון במסעם אל המקדש על ברכיהם.

כל הזמן דאגנו לבעלי חיים פצועים וטיפלנו בהם טיפולייִלדות. חתולים, כלבים, ארנבים, ציפורים – הבאנו את מטופלינו הקטנים הביתה, למאמוֹשה, והיא טיפלה בהם במומחיות. בעלי החיים שיכלו להבריא הבריאו, ואנחנו שחררנו אותם או מצאנו להם בית. אלה שמצבם לא השתפר מתו, ובכובד ראש ערכנו להם טקסי קבורה בחצר האחורית, בצל כנסיית ברברה הקדושה הנישאת אל על.

אימי גידלה פעם גוזל קיכלי שנפל מן הקן שהבאנו לה, והוא תמיד נשאר ליד ביתנו והיה עף דרך החלון הפתוח כשהיא שרקת לו. סתיו אחד, כשהחסידות החלו לנדוד, גילינו פרט צעיר אחד ולו כנף פצועה. הוא ניסה לעוף עם חבריו. הוא לא הצליח להתנתק מן הקרקע, אז כרכנו סביבו את מעילינו והבאנו אותו הביתה, נזהרות ממקורו הארוך והחד. ינינה, מארישיה ואני נשאנו את הציפור הגמלונית אל תוך המטבח.

”מאמוֹשה, קראתי, “את יכולה לתקן את זה?”

מאמוֹשה ומגדה העוזרת קצצו בעת ההיא כרוב להחמצה. מאמוֹשה הסתובבה, מנגבת את ידיה במגבת. גבותיה התרוממו בהפתעה למראה היצור חסר החן שעמד לפניו, ממצמץ בעיני הכפתור השחורות שלו ונוקש במקורו הצהוב בגב כיסא. היה לו ריח חזק ופראי של בוץ. ינינה, מארישיה ואני הסתכלנו, ומאמוֹשה מתחה את כנף החסידה שלו והחלה לחבוש אותה.

”איך תקראו לו?” שאלה אותנו מגדה כשאימנו עבדה.

”בוֹצָק,“ צייצה מארישיה. ”אנחנו יכולות להשאיר אותו,

מאמוֹשה?”

”הוא לא יכול להמשיך דרומה עם חבריו בחורף הזה,“ אמרה אימנו.

”אבל אי אפשר להחזיק עוף כזה, חסידה בוגרת, בבית. זה עלול להיות

מסוכן, ואנחנו לא רוצות לתרבת אותו. עליו לחזור אל חיק החסידות באביב, כשישובו. שימו אותו במרתף.”
”אני יכולה לתפוס בשבילו צפרדעים,” אמרה ינינה.
”גם אני,” אמרתי. ”ודגים. אנחנו נחזק אותו.”
”ייתכן שתצטרכו להאכילו בעכברים בחורף, כשהמים יקפאו,” אמרה מאמושה.

ינינה, מארישיה ואני העוינו את פנינו למשמע הדברים. בוצ'ק הניע את ראשו כמו בהסכמה ואז טפח על תחבושתו החדשה במקורו. הדלת לחדר האוכל נפתחה, והקטנות, ברזניה ונולדג'יה, הציצו פנימה. ברזניה הביטה בתימהון בבוצ'ק. ואז בנולדג'יה. הילדות נסוגו, והדלת סבה על צירה ונסגרה.

העברנו את בוצ'ק אל המרתף והבאנו לו אוכל וחיממנו אותו. כשהחורף ירד על פולין ציפורים רבות אחרות עפו דרומה כדי לברוח מהקור. ואז הגיע השלג.

החורפים בפולין ארוכים ומרים, אבל בבית שלנו היה תמיד חם ושמח. לאחר ארוחת הערב היינו מתאספים מסביב לפסנתר לשיר שירי עם לנגינתו של טאטוש.

בלילות אחרים מאמושה הייתה מארחת את חברותיה למריטת נוצות. הנשים היו יושבות מסביב לשולחן, מקלפות את הפלומה הרכה מנוצותיהם של ברזוזים ואוויזים ומספרות סיפורי רוחות בעת שמילאו כריות. ינינה ואני היינו מתגנבות במורד המדרגות לשמוע את סיפוריהן. האוויר היה נמלא במעין שלג רך מרחף, וינינה ואני היינו לוחצות את פנינו לתוך חיקינו כדי להחניק עיטושים.

אחר כך, כשגבר החורף, היה מגיע הזמן לחשוב על חג המולד. נהגנו לפזר חציר על השולחן שיסמן את האבוס ומעליו הנחנו בד לבן וצח. כל היום כולו לקראת ערב חג המולד היינו עסוקות במטבח, מכינות פֵּירֵיגֵים, לחמים, עוגיות, דגים מוחמצים, תפוחי אדמה וכרוב. היינו צוחקות ושרות

”בוג שָׁה רֹדֵזִי”, אלוהים נולד, ועוד מזמורים, והבית נמלא ניחוחות של וניל, קינמון ופטריות.

כשירד הלילה התעטפנו במעילים ובכובעים ויצאנו למנזר יאסנה גורה. צעדנו בכבודות לכיוון מנזר הר האור, והשלג חרק מתחת למגפינו. דמיינתי את האם הקדושה מתגלה מעל המצודה כפי שהתגלתה כאשר השוודים הפולשים כבשו את פולין ואחרוני המגינים התבצרו ביאסנה גורה. נאמר כי דמותה האלוהית הגנה על המנזר מכל פגע ואפשרה ליאסנה גורה לעמוד במצור ולהניס את הפולשים.

הייתי את ראשי לאחור והבטתי בכוכבים המנצנצים בשמיים הקפואים. שום מריה קדושה לא נגלתה לפניי, אבל האורות ששפעו מחלונות המנזר שעל הגבעה היו חיזיון נפלא בפני עצמו. עם שאר עולי הרגל השתרכנו בדרכנו בשירה במעלה הגבעה אל הבזיליקה הנהדרת. בתוך הכנסייה הדהדה התקרה הקמורה הגבוהה בשירה ובתפילה. אורות מהבהבים של אלף נרות נצנצו וריצדו על פסלים ועל שרידים קדושים. ומאחורי המזבח, נגלית מאחורי דלת עץ, הייתה המדונה השחורה של צ'נסטוחובה.

מאז ומעולם התמלאתי חרדת קודש כשראיתי את האיקונין הקדוש. זה היה ציור קטן, והוא השחיר עם השנים. אבל הדמות הפשוטה של המדונה והילד שייחסו לה כוח פלאי בלילה זה של חג המולד, באוויר הדחוס האפוף קטורת ולמשמע קולות הכמרים הממלמלים בלטינית, בלילה זה היה אפשר להאמין שהציור פלאי, שהוא מגן פולין. היה לי קל להאמין שבהשגחה מלאת עוצמה כזאת שוב לא תיפול פולין לעולם. זה היה בשנות השלושים המוקדמות של המאה העשרים, כשעוד היה אפשר להאמין בדברים כאלה.

לרכישת הספר:

דרכי אליך

מיכל יעקב גטניו

סנסציית הרומנטיקה שהגיעה מסיציליה

ושרפה את מצעדי הספרים

גב הספר

הדרך שלי לגיהינום עברה בסיציליה.

לאי האיטלקי היפהפה לא הייתה אמורה להיות השפעה על החיים שלי. הוא בסך הכול היה התחנה האחרונה בטיול הגדול שלי בעולם. משם הייתי אמורה לחזור הביתה ולממש את תוכנית העשור שלי. אבל אז פגשתי את דומיניק והוא הפך את העולם המסודר שלי. התוכניות שלי לעתיד וכל מה שרציתי עבור עצמי התפוגגו לאד קל ברוח. התאהבתי.

כשגיליתי שהוא שיקר לי והסתיר ממני בדיוק את מה שעולם הערכים שלי לא יכול היה להכיל, החלטתי לחזור הביתה. להשאיר את סיציליה, את האהבה שלי ואותו מאחור.

אלא שזה לא היה כל כך פשוט. כוחות שלא הייתה לי כל שליטה עליהם התערבו, אילצו אותי לשקר ולהישאר איתו. האהבה שלי הפכה לכדור שלג מתגלגל שאוסף לו עוד ועוד שקרים בדרך.

ומחיר השקר...

מחיר השקר היה נורא.

*

מיכל גטניו, סופרת ועורכת ספרות בבית העורכים, שומרת בקנאות על פרטיותה... אבל לא מתביישת לחדור לפרטיותן של הדמויות שהיא ממציאה.

תעודת הספרים

מאת מיכל יעקב גטניו

שנת יציאה לאור: 2021

708 עמודי דפוס (של שני הספרים יחד)

עריכת ספרות: מיכל יעקב גטניו

עיצוב כריכה: מורן שלום

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

66% רומנטיקה לזהטת

33% סיציליה הפראית כפי שלא נראתה מעולם

17% רב מכר מטאורי שעובר מפה לאוזן

10% שיברון לב

5% גוף ראשון חושפני במיוחד

לרכישת הספר:

1

סגרתי את דלת חדר המוטל מאחוריי ונשענתי עליה בעיפפות. כמעט בוקר.

את הלילות הארוכים ביליתי בשוטטות חסרת תכלית בעיר, ידיי מאוגרפות בחוזקה ותקועות עמוק בכיסי המעיל הקל שקניתי לי. צעדתי כך במשך שעות. צרחתי את ייאושי בשקט אל השמיים. זעקתי את כאבי אל המרחבים האינסופיים של הקוסמוס. ניהלתי התחשבנות עם אלים קדומים, עם אלוהים, עם עצמי. חוסר התוחלת שבמעשים שלי היה ברור לי, אבל לא יכולתי להימנע מכך יותר משיכולתי למנוע את נשימתי הבאה, פעולה לא רצונית שלא הייתה לי עליה כל שליטה.

נשימה פנימה ונשיפה החוצה.

המוח שלט בי ואילץ אותי לעשות את מה שלא רציתי.

הלוואי שהייתי יכולה לשכב ופשוט להפסיק לנשום. הלוואי והיה איזה כפתור בגוף שיכולתי ללחוץ עליו ולכבות את הכול. כמו כפתור רדיו, כשהמוזיקה מתחילה לעצבן פשוט לוחצים על כפתור ומכבים אותה, משתיקים אותה לנצח.

הלוואי שיכולתי לכבות את עצמי באותה הקלות לנצח.

לא היה שום מקום שיכולתי לברוח אליו, ובכל זאת כפיתי על עצמי בכל לילה לצאת החוצה בתירוץ שהאוויר הקריר מקל עליי.

לא שהשכונות שבחרתי להסתובב בהן היו שכונות יוקרה נקיות. שכונות שבחיים הקודמים שלי לא הייתי מעזה להיכנס אליהן גם בשעות היום, הפכו למקום המפלט שלי בלילות הארוכים. שכונות של זנות וסמים שריח השתן, האשפה והעליבות עטף בהן כל פינה.

מקומות שבהם מישוהו עלול להירצח רק בגלל שמישהו אחר רצה את המעיל שלו. יום אחד מישוהו ימצא את הגופה שלי באחת הסימטאות המלוכלכות האלה, ואני אשאר באחת מהן לנצח.

יכולתי כמעט לראות את הגופה שלי שם. מוטלת בסמטה כשבלשי המשטרה מקיפים אותי, רוכנים על גוש הבשר שהיה פעם אני. את ציור הגיר של הגופה שלי על הרצפה המלוכלכת אחרי שיפנו אותי משם. סרטים צהובים מתנפנפים ברוח, כמו באיזו סדרת טלוויזיה.

חייכתי. אולי מישוהו אחר יעשה במקומי את מה שלא הצלחתי. ידעתי שהתנדנדתי על קצה שפיותי והבטתי לתהום. די בצעד אחד קטן קדימה ואני מאבדת אותה.

זיכרון אחר הצהריים הארוך שבו ניסיתי לשים קץ לכל, מילא את פי בטעם חומצתי ומר. חשבתי שהלכתי אליו, אבל בסך הכול איבדתי את ההכרה. מראה הדם שלי, החולי והתשישות הכריעו אותי. שלוש התתכים לא היו מספיק עמוקים. לאחר זמן קצר הדם הפסיק לזרום מהם ולא היה בי הכוח הנפשי לחזור על המעשה.

הבחילה תקפה אותי שוב בחוסר רחמים, טיפסה ממעמקי הבטן שלי היישר לגרון. בקושי הצלחתי להגיע לחדר האמבטיה לפני שהתחלתי להקיא. הגוף שלי התעוות במאמץ כואב. חוץ ממים לא היה לי הרבה מה להוציא. התמוטטתי ליד האסלה מותשת. אולי כדאי להישאר כאן. זה יחסוך לי את הצורך לרוץ בכל פעם. יהיה פשוט יותר להניח את הראש כאן ולהתפוגג לי.

אלוהים בבקשה, התחננתי באלם. אני רוצה למות.
"אלי, אלי", קול עדין התנגן באוזניי. סירבתי לפקוח את העיניים.
"אלי! אליסון אוסטר!" שוב הקול, כעוס הפעם.
סבתא? הקול נשמע בדיוק כמו קולה של סבתא כשהיא הייתה נוזפת בי בבקרים כשאיחרתי לקום לבית הספר.

זה לא יכול להיות. היא לא פה. כבר שנים שהיא לא פה. ובכל זאת לא יכולתי למנוע מעצמי ללחוש, "סבתוש?"

"הבכתי שלך, כל כך כואב, קרא לי ואילץ אותי לחזור אלייך." הקול היה כל כך רך. בדיוק כמו של סבתא. "מה קורה נשיקונת שלי?". שם החיבה, המוכר והאהוב, העלה דמעות בעיניי. כל כך הרבה זמן לא שמעתי אותו. ובכל זאת, זו לא יכלה להיות באמת סבתא, היא הרי מתה לפני שנים.

"את מתה סבתא, לא יכול להיות שאת כאן. את הזיה. אף אחד לא חוזר מהמקום שאליו את הלכת."

"אולי כן ואולי לא. אבל אני כאן, בין אם יציר הדמיון שלך או איזו ממשות אחרת. את רוצה לספר לי למה את ישנה על האסלה?"

"אני רוצה למות."

"כאן כשהראש שלך על האסלה?" סבתא צקצקה בלשונה, "ככה את רוצה שימצאו אותך?"

"תראו מי שמדברת. את בחרת ללכת ולקבל דום לב באמצע הרחוב. התמוטטת על המדרכה המלוכלכת לפני כל העולם ואשתו. זה בטח לא היה מראה יפה לכל מי שהיה שם. ממש חוסר התחשבות אם את שואלת אותי."

"תמיד היית חוכמולוגית," סבתא נאנחה בקול רם. "אבל אנחנו מדברים עלייך, לא עליי. את רוצה להגיד לי למה הנכדה שלי רוצה למות?"

"כי אני לא רוצה לחיות?"

"איך קוראים לו?" יכולתי להישבע שהרגשתי את ידה מלטפת את שערי וזה היה כל כך מנחם שהמשכתי לשוחח איתה כאילו היא באמת הייתה איתי ולא הזיה שנרקמה במוחי הקודח.

"דומיניק," נשנקתי, שמו על שפתיי נשיקת כאב צורבת. "קוראים

לו דומיניק.”

”ואת אוהבת אותו... מאוד.”

”כן סבתא וסרט טוב וקערת פופקורן לא יגרמו לי להרגיש יותר

טוב, אז חבל על הזמן שלך.”

”כמו להוציא מים מאבן,” הקול האהוב והמוכר כליכך קיטר.

”תמיד זה היה ככה איתך. אולי תספרי לי הכול מההתחלה?”

”אין מה לספר, הוא מת.”

”אוי מתוקה שלי,” הקול התרכך בהשתתפות. ”אני כל כך

מצטערת. כל כך, כל כך מצטערת.”

”הלב שלי מת סבתא,” לחשתי בקול שבור.

”הלב שלך לא מת מתוקה שלי. הלב שלך כואב וכל עוד הוא כואב

הוא עדיין חי.”

”בובה שלי,” הקול של סבתא המשיך כשלא טרחת לי לענות. ”אני

יודעת שמה שאני הולכת להגיד לך עכשיו לא ינחם אותך... תמיד

הרגשת חזק כל כך.” סבתא, או קול ההזיה בראשי נאנח. ”ככה

הרגשתי כשסבא שלך השאיר אותי פה. גם אני הייתי שם, במקום שבו

את נמצאת עכשיו. החשיכה הקיפה אותי וכל מה שרציתי היה לעצום

את העיניים ולא להיות יותר. אבל אז את הגעת והאור שאת הבאת,

כמו מיליון נרות דולקים, מילא את הלב הריק שלי והרחיק את אט את

האפלה. אני יודעת שקשה לך להאמין, אבל גם החשיכה שאת נמצאת

בה עכשיו תדחק על ידי אלפי נרות דולקים, אם רק תתני להם

”להיכנס.”

”אני רוצה למות סבתא, אני לא רוצה אלפי נרות דולקים

מחורבנים.”

”את זה אני לא מוכנה לשמוע. המוות הוא סופי קטנה שלי. החלל

הזה, שאת כל כך רוצה עכשיו ליפול לתוכו, יחכה עוד כמה שנים. אני

יודעת שקל יותר לשקוע אל תוך הריק, אל החלל הענק שהוא השאיר בליבך... במקום, תני לאור האהבה שהוא הביא לחייך להוביל אותך ולהנחות אותך אל מעבר לשולי האפלה.”

”מה הטעם סבתא, שאלתי בייאוש, ”אני רוצה אותו! לא אור ולא זיכרון.”

”אין לי עוד הרבה זמן נשיקונת יפה שלי אני תכף צריכה ללכת,“ הקול אמר בהתנצלות. ”אז אני רוצה שתקשיבי לי,“ הקול התקשה כהרף עין, בדיוק כמו סבתא בימים הטובים שלה. ”תבוסתנות היא לא בלקסיקון של בני אוסטר ואת אוסטר כולך. את לוחמת! אם השנים האחרונות לא לימדו אותך את זה, אני אומרת לך. וכדאי שתאמיני לי כי אני מעולם לא שיקרתי לך. את לוחמת! אז תילחמי להשאיר אותו חי בקרבך. תאהבי אותו, אל תכתימי את זכרו בכניעה. תאמיני לי, הוא לא רוצה את הקורבן הזה.”

”את לא מבינה,“ ניסיתי להכניס מילה למונולוג שלה. מילותיה דמו לסכינים חדות שפצעו אותי עמוק בבשר החי. רציתי להגיד לה שלא נלחמתי ושזו הייתה אשמתי. דומיניק מת באשמתי!

”אני מבינה שהייתה שם אהבה גדולה,“ סבתא המשיכה כאילו לא שמעה אותי. ”את חושבת שהוא היה שמח לראות אותך במצב הזה? הוא בטח מסתכל עלייך עכשיו מלמעלה ומת אלף פעם מחדש. הוא רואה אותך ולא יכול להגיע אליך כשאת כל כך רחוקה ולא יכול לעשות שום דבר כדי לעזור לאישה שהוא אוהב. אם המצב היה הפוך, את היית רוצה לראות אותו כך? חולה ואומלל, זרוק באיזה מוטל מסריח?”

”אני לא כמוך סבתא, אני לא יודעת אם יש לי את הכוח.”

”ואת גם לא תדעי עד שלא תעשי את הצעד הראשון. ואם את לא יודעת מאיפה להתחיל אז אני אגיד לך. את קמה וקובעת תור לדוקטור

מולר. את זוכרת אותו, הרופא שלנו? את קובעת תור והולכת אליו. את חולה ואם לא תטפלי בעצמך את באמת תמותי, ואת זה אני לא מוכנה לקבל. אני הולכת עכשיו בובה, הלוואי שהייתי יכולה להישאר עוד קצת.”

”התגעגעי אלייך סבתוש, לחשתי. “אני אוהבת אותך.”
”גם אני נשיקונת. גם אני אוהבת אותך, יותר ממה שאי פעם תוכלי לדעת. אבל אני חייבת לזוז ואם תכריחי אותי לחזור לכאן תצטרכי להתמודד עם רוח רפאים מאוד, מאוד כועסת. אני אוהבת אותך ילדה.” הקול של סבתא הלך ונמוג.

התעוררתי בבת אחת כאילו מישהו ניער אותי. הלחי שלי הייתה דבוקה למושב האסלה. הגוף שלי כאב מהשיבה על הרצפה הקרה וקולה האהוב של סבתא עדיין הדהד בראשי. עצמתי את עיניי שוב וניסיתי לחזור לחלום את סבתא ואת האהבה שכל כך חסרה לי.

אחרי זמן מה נתמכתי בכיור ומשכתי את עצמי לעמידה. נשענתי על השיש ומילאתי לי כוס מים ושתיתי אותם בלגימות קטנות. הבטתי באישה הרדופה שהחזירה לי מבט מהמראה הקטנה שהייתה קבועה בקיר. היא לא דמתה במאום לאישה שהייתי עד לפני מספר ימים. העיניים שלי היו שני שקעים כהים שכל החיות ניטלה מהן והפנים החיוורות שלי רק הדגישו אותן. הלחיים שלי היו שקועות ושערי הלח נדבק אליהן והדגיש את רזונן. לא זכרתי את הפעם האחרונה שבה אכלתי.

”קדימה!” שמעתי בנבכי זיכרוני את קולה של סבתא מאיץ בי.
”קדימה מתוקה שלי, את לא רוצה לפספס את התור שלך לרופא, הבטחת לי.”

לרכישת הספר:

המתחזה

אריאלה נקר

השקר הוא האמת כולה

גב הספר

זה היה התיק הראשון שלי אחרי מצ"ח, במשרד החקירות של אלי השועל. משהו פשוט ולא מסוכן: מאבק ירושה על המיליונים של משפחת ששון, גדל"ניסטים יוצאי עיראק.

מזמין העבודה, הבכור במשפחה, טען שמישהו מתחזה לאחיו הצעיר שאושפז במשך שנים בפנימייה שיקומית לחולים במחלות נפש. ופתאום דורש את חלקו בירושה.

הכל הלך חלק, עד שמישהו פרץ לי לבית וניסה לרצוח אותי.

משהו היה רקוב בממלכת בבל, ואני נגסתי בו בפה מלא.

*

"המתחזה" הוא ספר המתח הראשון של עו"ד אריאלה נקר, שפותח את סדרת ספרי נתי כץ.

תעודת הספר

שנת יציאה לאור : 2022

312 עמודי דפוס

מנהל אומנותי : לירון פיין

עריכה ספרותית : מיכל יעקב גטניו

עריכה לשונית : יעל שלמון ברנע

הגהה : נתלי שטיבלמן

עיצוב כריכה : עינבל אוחנה | Une Studio

עימוד : טל בן־אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

37% תצלומה בלשית כל כך ישראלית

34% חוקרת צעירה דעתנית ומבריקה

15% התאהבות לא רצויה בכלל

12% מתח גבוה, התחזות משולשת ובגידה באמון

11% שנינות קשוחה

8% אסור לספיילר

[לרכישת הספר:](#)

פרק 1

זה לא אח שלי!

אם מישהו היה אומר לי שבעוד שבועיים ינסו לרצוח אותי, הייתי אומרת לו שהוא משוגע.

לרצוח? אותי? מה כבר עשיתי?

חבר אין לי. מההורים נפרדתי אתמול בשדה התעופה, ואני בדרך לעבודה החדשה שאבא סידר לי כדי שאהיה עסוקה בבקרים.

אז רצח?

אז רצח.

אבל נתחיל בהתחלה.

*

1.3.2010, יום שני

“אוהבת לחשוף מתחזים?” אלי קרא לי מפתח הדלת.

“מה שצריך”, הרמתי אליו את ראשי. הכיסא שלי חרק במחאה. עוד לא הספקתי להתרגל לכיסא הזה, שקיבלתי אחרי סיבוב ההיכרות הקצר שערכה לי אודליה המזכירה.

משרד החקירות של אלי השועל במרכז פתח תקווה הוא לא בדיוק מה שחיפשתי, אבל החלטתי להסתדר עם מה שיש.

“טוב, כנסי אליי בעשר לפגישה עם לקוחות חדשים”, אלי אמר, “משיחת הטלפון נשמע שזה תיק מעניין, ומתחזים זה נושא מצוין לתיק ראשון.”

אלי המשיך למשרד שלו שבהמשך המסדרון בלי להמתין לתשובה. נאנחתי. הוא נותן לי פקודות כאילו לא השתחררתי לפני חודש מהמטרה הצבאית.

אספתי בלוק צהוב חצי משומש ועט לעוס שמצאתי באחת ממגירות השולחן. איף, כמה שהמשרד הזה מבאס! עם ארון משרדי מכוער, מחשב ישן, קירות עירומים ושכבת אבק בעובי היסטורי, אפילו למשרד הצבאי שלי היה מראה מלבב יותר.

לא התחשק לי לשבת שם יותר מדי, אז קצת לפני עשר יצאתי למסדרון.

"בואי, נתי, את יכולה להיכנס," שמעתי את קולו של אלי מהקצה השני.

לא להאמין שעשרים פסיעות, גג שלושים, הפרידו בין המשרד שלי ו... זה.

אלי ישב בראש שולחן עץ כהה, מבריק, ארוך ואלגנטי, וסביבו עמדו שמונה כיסאות מרופדים על רצפת פרקט. וילונות אלומיניום מעוצבים הסתירו את הגגות החשופים ואת דודי השמש של הבניינים הסמוכים, ורפרודוקציות בצבעים מרגיעים נתלו על הקירות בטוב טעם.

"הספקת להכיר את כולם?" התעניין אלי והזדקף בכיסאו, מרים את אבזם החגורה מעל לכרס. "יש לנו פה שמונה חוקרים ועוד מתאמן אחד כמוך, עדיין בלי רישיון חוקר. תכף נשמע את הלקוחות ואז אחיליט אם זה תיק שאוכל לתת לך בתור התחלה. כרגע את יושבת איתי, שומעת, לומדת, ואני מנהל את הפגישה עם הלקוחות. קפיש?"

הנהנתי אוטומטית.

מה הוא מפיל עליי עבודה כבר ביום הראשון? אומנם היה לי ניסיון בחקירות בצבא, אבל לא הספקתי לספר לאלי – בשעה הקצרה שאני פה ושבההלכה הכרתי את פינת הקפה בעיקר – שגם אם חקירות זה הדבר היחיד שאני יודעת לעשות, נרשמתי אתמול ללימודי משפטים באוניברסיטה. אולי בכלל לא אגש לבחינות לרישיון חוקר. כי ניסיון או לא ניסיון, אחרי שהמשרה הצבאית בעטו אותי לאזרחות, עבודה במשרד חקירות היא כבר לא פסגת השאיפות שלי. נכוויתי מספיק ובאתי

לפה רק כדי להעביר את הזמן.

פתחתי את הפה, אבל לא הספקתי להוציא מילה. קולות נשמעו מאזור המזכירות, ואחריהם צעדים מתקרבים. הפניתי את מבטי אל הדלת. בפתח עמדו אישה מבוגרת כבת שבעים, לבושה בהידור לא מעודכן ועל כתפה תיק קלאץ' שחור, אותו הצמידה בכוח מתחת לבית שְׁחִייה. מעט באלכסון מאחוריה עמד בחור צעיר, בערך בגילי, אחד כזה שבקלות יכול להתברג לרשימת השווים שלי. לשניהם הייתה הבעה רצינית מאוד על הפנים.

"ברוכים הבאים, אני אלי פוקס, שוחחנו בטלפון. וזו נתי כץ, חוקרת מתאמנת," אלי החווה בידו לעברי, "ואתם בוודאי..."

"אני יוסי גולדברג וזו סבתא שלי, נעימה ששון," אמר הצעיר.

"נעים מאוד," אמר אלי והמתין שיתיישבו אל שולחן הישיבות הארוך, "ספרו לי בבקשה, במה אוכל לעזור לכם?"

"תדבר אתה, בדאלק, אני כבר בקושי יש לי נשימה," פנתה האישה המבוגרת בקול חלוש אל יוסי נכדה. יוסי הנהן אליה ברוך והגיש לה כוס מים קרירים שמזג מקנקן שעמד על השולחן.

"סבתא ואני," אמר יוסי גולדברג, "אנחנו פה בעניין המתחזה."

הסבתא, נעימה, לגמה מכוס הפלסטיק באיטיות אריסטוקרטית. ויוסי, שהביט בה לרגע, המשיך בדבריו.

"כמו שהסברתי לך בטלפון, מר... אלי, אנחנו בבעיה רצינית. אני אמור לרשת את הרכוש המשפחתי כשאגיע לגיל עשרים ושלוש, שזה בעוד פחות מחודשיים. סבא שלי, יוסף ששון, שאני קרוי על שמו, הוריש לי את הרכוש הזה, שהוא עשה בעשר אצבעות." הוא השתק והביט בסבתו, שהנהנה. "אני בטוח ששמעת על מרכזי הקניות של ששון, נכון?"

"אתה מתכוון למרכז ששון באזור התעשייה ומול בית החולים בילינסון?" התפלא אלי.

”כן, וחוזן מהשניים בפתח תקווה יש עוד שבעה במקומות שונים בגוש דן, סך הכל תשעה מרכזי קניות,“ הוסיף יוסי.
 ”אני מבין,“ אמר אלי והיישיר מבט מעריך אל עיניה המנצנצות של נעימה.

אם היו שואלים אותי, מרכז קניות אחד היה מספיק לי בהחלט, אבל אם אפשר לרשת תשעה, למה לא.

”הצוואות של סבא שלי ושל אמא שלי, זיכרונם לברכה, קובעות שבן משפחה שהוא חולה נפש לא יוכל לרשת,“ אמר יוסי, ”וזה בגלל מחלת נפש שעוברת במשפחה. ובאמת אחי הקטן בנימין אובחן עם סכיזופ—“
 ”יוסי הוא היחיד שטיפל בבנימין כל השנים האלה! נשמה טהורה!“ התפרצה נעימה לדבריו, ”ועכשיו גונבים לנו את הירושה של בעלי!“ ידה רעדה כשהניחה את כוס המים על השולחן וטיפות קטנות ניתזו ממנה.

”די, סבתא, שלא תחטפי לי התקף לב,“ ביקש יוסי והמתין לרגע כדי לוודא שסבתו הסדירה את נשימתה לפני שהמשיך. הדאגה של יוסי לסבתא שלו הייתה באמת נוגעת ללב.

”בשבע השנים האחרונות, מאז שאמא שלי נפטרה, הרכוש הוחזק בנאמנות אצל עורך דין שפיצר. הוא היה מעביר לנו סכום קבוע ומטפל בנכסים, והכל היה טוב ויפה. אתמול נפגשנו איתו כדי לשמוע איך ומתי הרכוש עובר על שמי, ואז אנחנו מגלים — וזה אמיתי מה שאני מספר לך עכשיו — שבמשרד של שפיצר יושב בחור שלא ראיתי אותו בחיים שלי ואומר לי שהוא אחי הצעיר בנימין ושמיגיעה לו מחצית מהירושה!“
 נעימה דפקה על השולחן בידה ומלמלה בארסיות מילים בשפה שלא הבנתי.

”ישר אמרתי לשפיצר,“ המשיך יוסי, ”שזה פושע גנב ושרקן שבא לגנוב לנו את הירושה! אני הרי מכיר את אחי, אני ביקרתי אותו בפנימייה כל הזמן, אני יודע איך הוא נראה. וזה לא אח שלי! ושפיצר?

מראה לי תעודת זהות של המניאק ואומר לי שהוא לא יכול לשלול שזה בנימין!

"גנב בן גנב, אַבְנֵי־אֶל־כָּלֵב!" זעקה נעימה וידיה רעדו מכעס, "אללה יִחַדְדֵהוּ! שאלוהים ייקח אותו היום לפני מחר, אינשאללה!"

"הכסף מושך אליו כל מיני צרות," התערב אלי בקול מרגיע, "אבל אין דבר שהוא בלתי פתיר. אתם בטוחים שהבחור שהגיע לשפיצר הוא לא האח הצעיר?"

"זה לא בנימין, אני אומרת לך!" זעקה נעימה, "מה, סבתא לא תכיר את הנכד שלה? גם אחרי עשרים שנה הייתי מזהה את בנימין! אח לא יכיר את אחיו? שהוא מטפל בו ומבקר אותו כל הזמן בפנימייה? איפה נשמע דבר כזה?! אַבְנֵי־אֶל־כָּלֵב! נַפְקֶסֶת עֵינָיו!" ידיה רעדו בכעס בלתי נשלט.

"די, סבתא, לא טוב לך שאת ככה מתרגשת," הניח יוסי את ידו על זרועה ופנה אל אלי, "זה גובה מסבתא מחיר בריאותי יקר. כל הלילה לא ישנו. אנחנו לא מבינים מי הבחור שהגיע ואיך זה יכול להיות שהוא אומר מה שהוא אומר. אנחנו לא יודעים מה עוד לעשות, לכן פנינו אליך מייד, כדי שאתה תוכיח שמדובר במתחזה."

שרבטתי כמה שורות בבלוק הצהוב, רק כדי להסיר את המבט מהמראה המהפנט של נעימה הנסערת. היא מלמלה לעצמה כמו בתפילה חרישית, שנשמעה יותר כמו זימון שדים, והניחה יד על החזה. בשקט שהשתרר דמיינתי שאני שומעת את הלמות ליבה.

"אני מבין את הדאגה שלכם ואת המצוקה," אמר אלי ופנה אל נעימה שנשמה בכבדות, "אבל אפשר לטפל בזה ולהוכיח תוך זמן קצר שמדובר ברמאי ולא בנכדך הצעיר. הדרך הקלה ביותר היא להביא את בנימין האמיתי. איפה הוא?"

לרכישת הספר:

חפש אותה אצלם

חמדה וייס

מסע חיפוש פלאי ואמיתי אל מעמקי

השואה. והסליחה.

גב הספר

לאן נעלמה יולאן?

במשך כל חייו הבוגרים חיפש שרואל־יוסל את אחותו שאותה נטש כנער בהונגריה ערב הכיבוש על ידי הגרמנים. הוא שרד את המלחמה, עלה לארץ והקים משפחה, אך פצעי העבר נותרו פתוחים וכואבים. גם הישגיו כאיש חינוך, שפועלו נלמד בארץ ובעולם, לא סיפקו לו נחמה. יולאן נעלמה, ועימה חלק מליבו. ואז, שבעים שנה אחרי, מתרחש נס. לאחר שכל התקוות נגוזו זה מכבר, בדרך לא דרך הוא מצליח לאתר את בניה של יולאן, וברגע אחד מופלא הוא זוכה לבקש סליחה.

*

ד"ר חמדה וייס, בתו של יוסף (לשעבר שרואל־יוסל) שמילוביץ, מספרת לראשונה את סיפורה המשפחתי המטלטל, סיפור המאחד בני משפחה ממדינות שונות ושפות זרות. היא לוקחת אותנו למסע מאלף אל בחירות גורליות ומשמעותן, אל משמעות האמונה וקשר הדם, ואל עבר שלא נעלם – אלא ממשיך לשנות חיים, דורות קדימה.

תעודת הספר

מאת חמדה וייס

שנת יציאה לאור: 2022

128 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

עריכה ספרותית: לילי שפי

עריכה לשונית: רוזי גולן

הגהה: אמירה בנימיני

עיצוב כריכה: עינבל אוחנה | Une Studio

עימוד: טל בן אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

57% כאבי דור שני לשואה

34% מסע חיפושים אמיתי ברחבי אירופה

21% גבורה נשית במלחמה של גברים

19% דם סמיך ממים

9% כמיהה לחיים שיכלו להיות

לרכישת הספר:

1

בשנים האחרונות הפכה בדידותו של אבא קשה יותר ויותר. אמא התכנסה לתוככי השכחה, וזו כילתה כל שביב של סיכוי לתקשורת איתה. גם חבריו של אבא בשכונה התמעטו מאוד, חלקם עברו להתגרר מחוץ לגבעתיים בקרבת ילדיהם וחלקם עברו מן העולם.

אבא ואני יצרנו לנו מסלול טיולים קבוע בכל שבוע, "בואי נראה קצת אנשים ונקנה כרטיס של 'מפעל הפיס' על הדרך", התעקש אבא באופטימיות הבלתי נדלית שלו. כל בילוי כזה הסתיים תמיד ב"ויולה", בית הקפה הקטן השכונתי. אבא התיידד בקלות ובמהירות עם המלצרים בבית הקפה, ואלו דאגו לו לבירה שחורה ולסלט עם המון בצל, כמו שאהב, זוכרים את העדפותיו. גם כשהייתי מגיעה בלעדיו עם חברה או לפגישת עבודה, היו מקפידים למסור לו דרישת שלום דרכי, מכירים בהיותנו ישות בלתי נפרדת.

ואז, באחד מטיולינו אלה ביקש אבא שהפעם נקצר את הטיול, כי הוא חייב לדבר איתי על נושא מאוד חשוב.

בפיזור נפש שלא אופייני לו, אבא הרשה לי להזמין במקומו את הארוחה, "מה שהגברת מזמינה, זה טוב", הפטיר ואפילו לא חיך למלצר. "אבא'ה, קרה משהו?" נבהלתי, הרי אבא לא נתן לאיש להחליט עבורו, תמיד היה מתוכנן, תמיד ערוך לכל מצב.

"חמ'ה שלי, הלילה פעם ראשונה זה עשרות שנים ראיתי את הפנים של אמא שלי, ממש מדויקות, כאילו היא עכשיו, כמוך, יושבת מולי", שפתיו רעדו.

"את זוכרת כמה התייסרתי כשאמא שלי הופיעה לי מדי פעם בחלום", אמר, "עד עכשיו רק ידעתי שזו היא, ולא יכולתי ממש להבחין בפרטי פניה, אבל הפעם ממש ראיתי אותה וזהרת ויפה כמו בבית הכנסת בבר

המצווה שלי, "עיניו נצצו כאילו הוא שוב עומד ליד התיבה בבית הכנסת. היא נראתה לי כל כך צעירה. תחשבי, אני היום בגיל כפול מגילה אז. בגרמנית הפצירה בי, פפיק, אתה חייב למצוא את יולאן. חיפשת אותה לא טוב עד היום. אתה חייב לחפש אותה אצלם, אמרה ונעלמה."

אצבעותיו מוללו את המפית שעל השולחן. הצלחת נותרה מלאה ולא נראה שיש לו עניין בתכולתה. "היא לא אפשרה לי להאריך את הפגישה איתה," נאנת, "רציתי כל כך להשאיר אותה איתי עוד קצת, אבל..." הרעד בשפתיו התגבר ודמעות זלגו על לחייו.

כאבו נספג בגופי שלי, ואבא המשיך, לא נתן לרגע למוסס את המשימה שאיתה הגיע, "אני יודע שאת מתעסקת במחשב כל היום ואני יודע שאפשר לברר הכל, אבל ממש הכל, באינטרנט אז אני מבקש ממך לחפש שם טוב ולמצוא את יולאן. זה דחוף, הוא תפס בידי, "אני חייב להספיק לדבר איתה. יש לנו הרבה נושאים לדון בהם," הוא דיבר במהירות ובנחרצות.

"אבאל'ה שלי," הנחתי את כף ידי השנייה על ידו, מנסה להרגיעו. ליבי נחמץ בקרבי, אבל ידעתי שעליי להנמיך ציפיות, "כבר ניסינו למצוא את יולאן כל כך הרבה פעמים, מתי תוותר? אני מבינה אותך, בררתי בקפידה את המילים, "אבל... בן כמה אתה, אבא?" "את יודעת שאני יליד 1927," הוא כבר הבין לאן אני מכוונת את השיחה.

"ובת כמה יולאן?" התעקשתי להמשיך.

"היא גדולה ממני בארבע שנים כמעט. וגם את זה את יודעת," הוא שיתף פעולה בחוסר רצון.

"אבאל'ה, אז בעצם, יולאן אמורה להיות היום בת תשעים ושלוש, אם היא עדיין בחיים. זה אומר שהיא או דמנטית או פשוט, אבאל'ה יקר שלי, היא מסיבותיה שלה מסרבת להיות איתך בקשר. אין מה לעשות נגד זה!" הוא משך את ידו, הניד את ראשו מצד לצד, לא מקבל

את הגזירה.

"אתה סיפרת לי שנהגת בה בצורה מחפירה בפעם האחרונה שנפגשתם, ושאוּלי היו לה סיבות נוספות, אחרות, לנתק ממך מגע. אז עכשיו זה ישתנה? למה?" שלפתי את כל הטיעונים שעלו במוחי, מקווה שאצליח להוריד אותו מהרעיון המופרך.

"ילדה שלי, תפסיקי לריב איתי! תפסיקי להיות כל כך צודקת!" ניגב את הדמעות מעיניו, "את בכל זאת לא יודעת הכל! פעם אחת תעשי מה שאני מבקש ממך בלי להתווכח איתי," קולו נצרך.

"אני זוכרת," לא ויתרתי, "שכל קיץ בתחילת אוגוסט ולפני שחזרת במלוא המרץ לעבודה בבית הספר, נסעת עם אמא לאירופה, כל שנה לעיר אחרת: בודפשט, ברטיסלבה, פראג, ובכל מקום השארת כסף בוועד המקומי של הקהילה היהודית, כדי שיפיצו עלונים בשפת המקום שאתה מחפש את יולאן. כלום לא קרה מאז," נשענתי לאחור בכיסא, בטוחה שבזה סיימנו.

"תקשיבי, ילדה שלי." נראה לי כי החליט לשנות טקטיקת מיקוח. הוא שתק רגע, "לא סיפרתי לך הכל," אבא הזדקף בכיסאו כמו קיבל החלטה, "את צריכה לסמוך עליי, אני לא יכול להסתלק מן העולם בלי לדבר איתה." "אבא'ה," המזלג נשמט מידי, "על מה אתה מדבר?"

"תסמכי על אבא שלך! אל תשאלי שאלות מיותרות, פעם אחת בחיים מותר גם לי לבקש," אמר בקול יציב.

לבקש בהחלט מותר, גיחכתי לעצמי. ביום יום הרי לא ביקש, בעיקר דרש. מכולם. רק שאני מעולם לא עשיתי לו חיים קלים, "זה עובר כנראה בגנים," נהגה אמא להגיד בכל היתקלות בינינו, "זו לא מוכנה לקבל תכתובים וזה קשה כמו פרד."

רק בבגרותי הבנתי למה אבא מסוגל ומה קורה כשהוא לא מוותר. וכך מצאתי את עצמי חמישים אלף קילומטר מהבית, במסע עם אבא להתמודד עם השדים מעברו.

לרכישת הספר:

טילי אהובתי

עמוס לויט

סיפור אמיתי. מכתבים אמיתיים. מציאות
בלתי אפשרית. וגיבורה בלתי מתפשרת.

גב הספר

“ביום חמישי אסע עם אבא להנוכר משתי סיבות. ראשית, כדי למסור את הזהב ואת דברי הכסף בעקבות ההוראה שיצאה כאן ב-21 בפברואר – שלפיה על כל היהודים להעביר את רכושם היקר לידי השלטון. בנוסף, אנסה לשחרר את הכספים כדי שאוכל לשלם את עלות ההגירה שלי.”

הזמן: סיפה של מלחמת העולם השנייה. רגעים ספורים לפני הפיתרון הסופי, שישמיד את כל יהודי גרמניה ומרבית אירופה. וטילי לובנדורף, אשה, אמא ובת, עושה כל מאמץ על מנת למלט את משפחתה ואת עצמה ממלכודת המוות הנאצית. זהו מאמץ סיוזיפי, נואש, שספק אם יצליח. שעון החול הולך ואוזל - וחליפת מכתבים ערנית, אמיתית לחלוטין, משרטטת סיפור של אהבה ובדידות, תשוקה לחיים וחרדת מוות, שנכתב במשך חמישה חודשים. “טילי אהובתי” מהווה מסמך משפחתי-היסטורי ייחודי ואותנטי, המוכיח הלכה למעשה את כוחו של מכתב סטנדרטי לכאורה, לשנות גורלות.

*

עמוס לויט, המחבר, מצא את צרור מכתבים אלה לאחר מותם של הוריו, לאחר 80 שנה בהן היו שמורים בארגזים.

תעודת הספר

מאת עמוס לויט

שנת יציאה לאור: 2021

399 עמודי דפוס

עריכה: שלומי חסקי

עיצוב כריכה ועימוד: אמיר צדוק

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

- 59% סיפור תיעודי, אמיתי לגמרי, מפי מי שעברו אותו
- 42% היסטוריה שחיכתה 80 שנה כדי להתגלות
- 34% תושייה נשית בלתי רגילה על רקע מחנות ההשמדה
- 17% הימלטות בעור שיניים, ברגע האחרון
- 12% דרמה משפחתית חוצת ימים וארצות
- 6% סוף טוב

[לרכישת הספר:](#)

2 במאי 1945

ימים ספורים לפני כניעת

גרמניה הנאצית

משפחתי היקרה,

כרגע חזרתי מביקור בבראונשוויג. אני בטוח שגם המשפחה שלנו וגם החברים והמכרים יגלו עניין רב במכתבי זה, שהעתק ממנו שלחתי ללובנדורפ'ס בפלשטינה.

להפתעתי הרבה, הביקור בבראונשוויג לא גרם לי לסערת רגשות כלשהי: הייתי ונותרתי אמריקאי טרם הביקור וגם לאחריו.

בראונשוויג, כפי שנראית מתוך ג'יפ של הצבא האמריקאי, היא עוד עיר גרמנית כבושה. במילים אחרות, הרגשתי כמו חייל אמריקאי רגיל שנוסע בה ללא כל סנטימנטים מיוחדים למקום, אבל מסתבר שבכל זאת עלו בי כמה התרשמויות וזיכרונות.

למען האמת, בהתחלה לא רציתי לנסוע לשם ואף הבנתי מדוע ביקשתם שלא אגיע לעיר זו, אך הדברים השתנו לאחר ששוחחתי אתמול עם פריץ היינמן, שנקרא כעת "פיטר הרט". כשנודע לי שהציבו אותו בבראונשוויג, דיברתי אתו דרך הרדיו-טלפון והוא סיפר לי כמה דברים על העיר שעוררו בי סקרנות עצומה, כך שבו-במקום החלטתי לקחת "יום חופשי" ולצאת לשם.

בשש בבוקר יצאתי לדרך עם אחד מאנשיי הנאמנים ביותר – רב"ט אד מנצר מפנסילבניה, שנהג בג'יפ בעוד אני כיוונתי אותו בעזרת מפת דרכים. ידענו שבהרי ההרץ עדיין נותרו כיסי התנגדות של הגרמנים, וכדי לעקוף את ההרים עלינו על דרך שאורכה כ-140 מייל ומשך הנסיעה הוא

כארבע וחצי שעות. קור הבוקר חדר לעצמות, הדרך הייתה משובשת, ואני התחלתי להתחרט שיצאנו לכיוון בראונשוויג. כעבור זמן קצר עצרנו לשתות קפה בעמדה של המשטרה הצבאית ליד אילסליבן, כוחותינו שבו אלינו, ומשם הייתה הדרך קלה יותר.

ככל שהתקדמנו בנסיעה הפכו עבורי שמות הערים למוכרות יותר. כשנכנסנו לקווידלנבורג החל יורד גשם אדיר ומצאנו מחסה בבית הממשל האמריקאי שבכיכר "אדולף היטלר". לפתע, המבול פסק, השמש זרחה, ובדרך להלברשטט יכולנו לראות בבהירות את המלון, את התצפית שעל הרי הברוקן המושלגים ואף את קתדרלת סטפנוס הקדוש. הלברשטט היא עכשיו עיסה של חורבות לאחר ההפצצה, כשמדי פעם צצים מתוך ההריסות גרמנים מבולבלים או עובדי כפייה משוחררים – תמונות שחוזרות על עצמן מאז נכנסנו לגרמניה. בקצה הרחוק של הלברשטט, כשהבחנו בשלט הראשון לכיוון בראונשוויג, תחושה משונה אפפה אותי.

התחנה הבאה הייתה מְטִיֶצוֹל, שלא השתנתה והכול נותר בה במקומו, מלבד השלט "LAEMMERHIRT" שהוחלף באחר. איכר גרמני עמד לפני הבית, עצרתי לידו ושאלתי מה קרה ללמהרט. האיכר התקשה להיזכר, אך השם היה מוכר לו. "נזכרתי", אמר לבסוף, "אני חושב שהיהודי הזקן עבר לגור בבראונשוויג".

מסביב לבית היו כמה אנשים. אישה ושני ילדים הציצו מהחלון, מסתקרנים מה"אמריקאים" ומהגי'פ שלהם. בחרתי לא לנסוע ישירות לבראונשוויג, אלא אל וולפנבוטל, כדי לראות מה עלה בגורל ביתם של הפולי'ס.

להפתעתי, הבית עומד כפי שהיה לפני המלחמה, ולא מעט אנשים הסתובבו בחצר והביטו בנו בתמיהה. בין שביל הכניסה לבין מסילת הרכבת הוקם מחסה-אבן ששייך לרכבת הגרמנית, וכמה פקידים יצאו

משם לאיטם.

כשהלכנו לכיוון הג'יפ, ניגש אליי אדם אחד ושאל אותי בגרמנית אם אני הוא פולי הצעיר, עניתי בשלילה. "האם אתה מכיר אותו?" הוסיף, הפעם עניתי בחיוב.

הוא סיפר שהיה הנהג של משפחת פולי, והתעניין לשלום כל הפולי'ס והקאופמנ'ס. אמרתי לו שכולם עכשיו מיליונרים באמריקה, מצבם מצוין ואין בכוונתם לחזור לכאן אי פעם.

"אל תתבדח", ביקש. מסתבר שהם מצפים שכולנו נשוב לגרמניה כש"הכול כבר יעבור". ואז, הוא פצח בווידוי ארוך ונדוש על המצב הקשה שהוא וכל שאר הגרמנים אוהבי השלום נאלצו להיקלע אליו. נדמה כי ציפה לחמלה מסוימת, אך קטעתי את השיחה, עלינו על הג'יפ ונסענו לכיוון בראונשוויג.

נכנסנו לעיר דרך רחוב וולפבוטלר, שנמחק כמעט לחלוטין בהפצצות, ומכל עבר נראו עיי חורבות. העיר שוממת לגמרי: עשב פראי גדל לצידי הכבישים, כמה שלטים דהויים מפרסמים את הסרט האחרון שהוקרן באולם "בראוניג", וטירת אנטואנטנרו בלשלומר הולץ הפכה לבית חולים גרמני.

כל המבנים שזכרתי מילדותי נעלמו. ממלון "דאנה" נותרו כמה קירות חיצוניים בלבד, וכך גם ביתם של האסברג'ס.

אף על פי שתכננתי להיפגש עם פטר היינמן בכיכר הניצחון, הרגשתי כי לפני הכול אני מוכרח ללכת "הביתה". עברנו ליד בית החרושת למצלמות "פויגטלנדר", שכעת הפך למחסן אפסנאות של הצבא, חצינו את שדרת הערמונים ואת הריסות הגימנסיה והמשכנו ברחוב הקיסר וילהלם. רק בתים מעטים נותרו עומדים על תילם. השאר נשרפו, הופצצו או נהרסו. אפילו כנסיית "פאולי" איבדה את מגדלה המפואר.

ביתם של משפחת לובנדורף לא נפגע, אך נראה רעוע מאוד. מאחר שהייתי בין הראשונים שעזבו, חסרונה של גדר הברזל הפתיע אותי. תא

הדואר הועבר מפינתו לפינה הנגדית, וצבעו אדום, ולא כחול כפי שזכרתי אותו. אלה היו הדברים הראשונים ששמתי לב אליהם.

לפתע חלפו שני מטוסים אמריקאים בטיסה נמוכה מאוד, ולכדו את עיניהם של הפליטים הרבים ששוטטו ברחובות. אישה זקנה צעדה במעלה השביל וכשחלפה לידי זיהיתי שזו גברת קולרט, עצרתי אותה בדרכה.

היא לא הופתעה לראות אותי ואמרה: "מר פורסטנסר, חשבתי לעצמי שוודאי תגיע מתישהו". לחצתי את ידה בקרירות וסיפרתי לה שאימא מעולם לא סלחה על התנהגותה ב-9 בנובמבר 1938, ושכעסה של אימא מוצדק לחלוטין.

גברת קולרט החלה מיד עם ההתבכיינות המוכרת, אותה שמעתי לעיתים תכופות מאז נכנסתי לגרמניה, על כך שבכל התקופה הזו לא יכלו האנשים לעשות מאומה "בעניין הזה", וכי אף אחד לא מביין את מצבם הסבוך.

היא שאלה לשלום כל המשפחה, אבל התעניינה בעיקר במצבך, אימא, והשביעה אותי לכתוב לך כי דעתך לגביה הייתה מלכתחילה מוטעית.

כשביקשתי מחברי אד לצלם אותי ואותה בחזית הבית, היא לא הייתה נינוחה. ייתכן שחששה שמא תמונה זו מיועדת לצורכי הממשל. לבסוף נאותה להצטלם רק לאחר שהבטחתי לה שוב ושוב שהתמונות הן לצורכי המשפחה בלבד.

אחר כך סיפרה שבדיוק הבוקר שוחחה עם אגנס על משפחתנו ועל כך שנשוב לכאן באחד הימים. אמרתי לה כי אין בכוונתנו לחזור לעולם לגרמניה ושאלנו משוחררים מכל דאגה או צורך – שני הדברים היחידים שיש עכשיו בשפע לגרמנים.

לאחר מכן, ביקשתי ממנה להביא את אגנס וקבענו שאחזור בתוך שעה.

בהמשך הדרך, ראינו כי רחוב בודה נחצה לשניים על ידי גדר תיל ולאזרחים אין מעבר אל צדו השני, שם הוסבו הבניינים למגורי חיילים. ואם לא די בכך, גם הבית של פרנק'ס נהיה מקום מגורים לחיילים האמריקאיים. גן העיר נהיה מגרש חניה של הצבא האמריקאי, והבניין הגדול שב-פרנצ'ה פלד משמש עכשיו מפקדה.

המזרקה שבגן העיר נעלמה, כנראה כדי לחסוך במקום. החורשה הסמוכה נותרה כשהייתה. זה מקום מסתור טוב, ובטוחני שגם הגרמנים ידעו זאת.

חנותו של פרוידנברג החנווני עדיין קיימת אך החלונות הוחלפו בלוחות כבדים. למעשה, כל בראונשוויג מצופה בלוחות; חלונות עשויים זכוכית כמעט לא קיימים.

עברנו ליד הלנדסתאטר, בניין התיאטרון עדיין עומד כשהיה, אבל מלון "פארק" הסמוך נחרב. הייתי מוכרח לעצור ולצלם: הריסות מכל עבר, אין מבנה אחד ששמר על שלמותו. בית העירייה ומשרד האוצר היו שרופים; פינת בולווק היא כעת ערמת הריסות; מלון "דויטש-ס-האוז" נחרך באופן חלקי, אך הדבר לא מנע מהצבא האמריקאי להשתמש בחלקו השרוף פחות.

החורבות מילאו כל פינה בעיר – המצודה נשרפה עד הקומה הראשונה, הדום שרוף אך עומד, וגם "האריה" שרד את ההפצצות ועדיין ניצב בכיכר. מאחורי המצודה הוקם שטח סגור, מוקף גדרות עד לרחוב שו, לכן נסענו מסביב. חנותו של אדולף פרנק עומדת זקופה בין החורבות.

העיר שרויה בתוהו ובוהו. המוני פליטים נושאים מטלטליהם נראים בכל מקום; אותן תמונות כמו בערים ובכפרים גרמניים אחרים. כמה אנשים התקבצו ליד הקלפורט והמתינו לחלוקת מזון; המונים גרים בין הקירות שנותרו מביתם של ההיימנ'ס: חיות קטנות, רעבות, מפוחדות וחסרות ישע, כמו חפרפרות החיות בין ההריסות.

ערמות על גבי ערמות של אבנים וברזלים עקומים נערמו לאורך הרחובות הצרים. כיכר תחנת הרכבת נשרפה כליל ומוניות חסרות-נהג עומדות בשורה במרכזה.

מעל לכל ההריסות ניצב "בית מאירספלד" ועליו מתנוסס דגל הפטיש והמגל. כן, עכשיו הוא ביתם של החיילים הרוסים, האין זה אירוני?!

לרכישת הספר:

כתבה את עצמה

לדעת

מיטל אבוטבול

ארבע חברות נפש וטראומה מיניית אחת

גב הספר

צפת, שנות התשעים, בית הספר הדתי לבנות. כשטראומה מינית כבדה נחשפת בסדנת כתיבה ספונטנית – דווקא ארבע אחיות הנפש שחשפו אותה נענשות, מורחקות ומופרדות.

עשרים שנה מאוחר יותר, לירי אדם, הקורבן העיקרי, צצה שוב, נאכלת מבפנים בידי מחלת נפש שהתפרצה. רומי, קאריין וסופי שוברות את חומות ההדחקה ומתחברות שוב כדי להציל אותה. ואת האמת. ואת עצמן.

האם הסוד, ואולי גם המרפא, טמונים בספר שרומי מעולם לא כתבה?

*

מיטל אבוטבול היא יוצרת עצמאית בתחום הקולנוע, מנחת סדנאות ובעלים משותף של "הבית הירוק - בית ליצירה ישראלית". נשואה לאלי ואמא של הילה, איתמר ויוסף מיכאל. כתבה את עצמה לדעת הוא ספר הביכורים שלה.

תעודת הספר

מאת מיטל אבוטבול

שנת יציאה לאור: 2022

208 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

עריכה ספרותית: לילי שפי

עריכה לשונית: איילת דן, מירי פלד

הגהה: רוזי גולן, יעל שלמון ברנע

עיצוב כריכה: עינבל אוחנה | Une Studio

עימוד: טל בן־אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

- 36% אחת בשביל כולן, כולן בשביל אחת
- 34% פגיעה מינית בתלמידות – וההשלכות שלה
- 17% נסיונות בריחה מטראומה שנחקקה לנצח
- 11% טרגדיה רפואית שחייבים לרפא באהבה
- 10% ביקורת על המדיניות וההשתקה בחינוך הדתי
- 9% כתיבה כתרפיה נפשית

[לרכישת הספר:](#)

1

“אני רואה שאת חזקה ביין הערב,“ הוא הסתובב אליה וקרץ.
רומי סרקה אותו במהירות. תסרוקת מושקעת מדי, חולצת טריקו פשוטה מדי, נעליים שראו ימים טובים יותר וחשיבות עצמית מופרזת.
“חזקה בכל מיני דברים,“ היא ענתה ופנתה ממנו במופגן. הבל הפה האלכוהולי שלו כמעט דחף אותה פיזית.
“רוצה להראות לי במה עוד את חזקה?“ הוא התקרב, צחקק וריסס את צווארה ברוק.
איכס, התכווצה, חמיצות עלתה בגרונה. היא נשמה עמוק, הסתובבה ודפקה בו מבט מאיים. בדרך כלל זה הספיק כדי להרחיק טפילים.
“מה את מסתכלת ככה? לא מתאים לך ללמוד כמה דברים?“
“מבהמה כמוך? לא תודה.“
היא קיבעה את מבטה על הטלוויזיה הישנה התלויה על הקיר, מסמנת לו שהפך לאוויר. או לאד ויסקי זול.
ושם, על המסך, משהו תפס את מבטה.
קארין?
האם היא הוזה, אולי זה היין או השעה, אבל כן, פניה של קארין התבוננו בה. לא מישהי שנראית כמוה, לא מישהי שמדברת כמוה או מזכירה אותה, לא רוח רפאים. זו הייתה קארין ממש.
עיניה של רומי התמגנטו למסך וליבה החל לדהור. על המסך האילם קארין דיברה, חייכה, שיערה אסוף לזנב סוס בדיוק כמו פעם.
רומי רצתה לקרוא לברמן, לבקש ממנו שיגביר רגע את עוצמת הקול, אבל הוא לא היה בסביבה. על המסך הופיעה כתובית: “סיפורה של קארין אהרון – מירושלים לצפת, בעקבות החברות.“
התמונה התחלפה וקארין נראתה ליד צדודית מטושטשת. לירי!

שפתיה של קארין המשיכו לנוע באילמות. מה היא אמרה?
 כל הגוף של רומי החל לגרד. היא הייתה חייבת לעוף מפה, ועכשיו.
 היא צרבה בראשה את מספר הערוץ, תפסה את התיק ורצה אל היציאה.
 הבטן שלה התכווצה בפראות, נלחמת בה מבפנים, מעלה זיכרונות
 מרים. היין, קארין, לירי, סופי, סדנת הכתיבה של –
 אסור לך לחשוב, רומיפקדה על עצמה. מהר. אחר כך אולי תמותי,
 עכשיו תתעלמי.

אבל גופה לא עמד בזה. בטנה התהפכה וכאב חד פילח את חזה.
 היא התכופפה. כל מה שאכלה בשעות האחרונות נפלט החוצה.
 קולות אנקה עלו מפיה, דמעות נסחטו מעיניה ורקותיה כמו נלחצו תחת
 מכבש. קארין מצאה את לירי! איך? עכשיו כבר אין לאן לברוח.
 המדרגות הקטנות שהובילו לדירתה שימחו והפחידו אותה באותה
 מידה. תכף תוכל לשטוף את הפנים ולצלול בשקט אל החיפוש שנמנעה
 ממנו שנים רבות כל כך.

היא פנתה ישר למקלחת ושטפה מפיה את שאריות הקיא, והחליפה
 את הטעם החמוץ בטעם מי פה שמצאה שם. שום דבר כבר לא היה חשוב
 יותר, רק להביין מה זאת הכתבה הזאת ולמה קארין השתתפה בה.
 חדורת מטרה, מיומנת בלהטוטי השלט, רומי מצאה במהירות את
 הכתבה וקרסה על הספה. היא הריצה לאחור את תוכנית הטלוויזיה עד
 לרגע הנכון.

זו הייתה קארין, ללא צל של ספק.
 מבטו של הכתב היה רציני ונראה שהוא שידר מבית חולים כלשהו.
 רומי הגבירה את עוצמת הקול.

“...שלושה חודשים הביאו חברי קומונה ישראלית בהודו את חברתם
 אל הקונסוליה הישראלית בבקשה לעזרה,“ הוא התרגש באמת, אין
 ספק, וקולו התעצם לנוכח הדרמה המתפתחת. “האישה, בשנות
 השלושים לחייה, הגיעה במצוקה ונזקקה לטיפול רפואי. עוד לפני

שאותרו קרובי משפחה החליטו בקונסוליה להשיבה לארץ ולאשפזה לקבלת טיפול רפואי מקיף.

רומי ניסתה לצוד בעיניה כל תנועה שתסביר מי החולה, על מה מדובר, להיות בטוחה.

"היא הגיעה לארץ ונשלחה לבדיקה ראשונית בבית החולים הדסה עין כרם בירושלים, המשך הכתב, "ושם בחדר המיון התחולל מפנה דרמטי." המצלמה פנתה ודמותה של קארין מילאה את המסך. "החולה פגשה את קארין אהרון, האחות האחראית במיון, וזו פרצה בזעקה כשזיהתה את חברתה הטובה מכיתה ח'."

"היינו ארבע חברות טובות, הכה קולה של קארין ופניה של רומי התלקחו. קארין תמיד הייתה עניינית. "החיים הפרידו בינינו, ביקשנו דברים שונים, היא המשיכה בקול מוכר, יציב וברור, "ונראה שביקשנו את הדברים הלא נכונים, כי היום הייתי מבקשת רק שנישאר יחד."

מבטה של קארין לא התמקד בכתב כי אם במצלמה, כמעבירה מסר למרחוק. "ילדה חכמה אחת, היא אמרה, "לימדה אותי פעם שאם את רוצה שימצאו אותך, אל תפחדי להיחשף."

רומי עצרה את הכתבה ונעמדה. מה קארין רצתה להגיד? למה בצורה הזאת? למה לא פנתה אליה ישירות?

היא התיישבה שוב ולחצה על השלט.

"החברות המשיכה להזיז הרים, " חזר הכתב לשזור מידע ורגש, "וכשהוחלט להעביר את חברתה לאשפוז בבית החולים זיו בצפת, עזבה קארין את התפקיד היוקרתי בהדסה עין כרם וביקשה הצבה מחדש בצפת, רק כדי להקדיש את כל זמנה לטיפול בחברה שאותה לא פגשה כבר עשרים ושתיים שנה."

המצלמה התמקדה בעיניה הענקיות של קארין. יש לה מטרה, קלטה רומי. אחרת היא לא הייתה מסכימה לחשיפה כזאת. וכאילו שמעה את

מחשבותיה קארין אמרה, "אני מאמינה שאם נצליח להתאחד, נצליח להציל אותה."

שמה של לירי לא הוזכר בכתבה. גם פניה לא נחשפו, ובכל זאת לא היה לרומי ספק במי מדובר. היא בהתה במסך עוד דקות ארוכות.

מעט מדי מידע ניתן על מצבה של לירי, "החברה". הכתבה התמקדה בעיקר בקארין ובמעבר שלה לצפון. למה לא דיברו על לירי? מה העניין? אולי יש לה איזו מחלה סופנית? אולי... סרטן?

היא יכלה להבין למה העדיפו לא להראות את פני החולה, אבל אולי זה רמז לכך שהמצב גרוע? אפילו קולה לא נשמע. אפקט הטשטוש במצלמה היה חזק כל כך, שאם לא הייתה יודעת שזו היא, אין סיכוי שהייתה מזהה.

מטען כבד הונח על חזה. מה היא תצטרך לגלות? מה הולך ליפול עליה? אי אפשר היה להתעלם מזה. קארין אמרה בפירוש, "אם נצליח להתאחד". היא דיברה על ארבעתן. הרביעייה שלה. בלי צל של ספק, קארין קוראת לה.

קארין זקוקה לעזרתה.

המוח שלה התחיל לעבוד כמו תחנת רכבת מרכזית. מיליוני מחשבות רצו בראשה. לירי! איך מצאו אותה? היא הרי נעלמה, ועוד איך נעלמה, לא השאירה קצה חוט. רומי נזכרה שאפילו קצת כעסה כשגילתה במקרה...

*

זה היה בוקר שבת בבסיס. ארוחת הבוקר הצבאית הייתה עלובה כרגיל. דווקא השיחה עם החיילת שישבה לידה, מישהי שאוהבת לפטפט, שימחה אותה.

"ראית איך חלק מהבנות פה הולכות עם כל רס"ר או מפקד, לא משנה בן כמה הוא, העיקר לקבל הקלות? זה מגעיל אותי."
"זה חדש לך?" שאלה רומי.

"לא, האמת שלא, " היא הכניסה עוד ביס של ג'חנון יבש ושרוף לפה.
"כבר ראיתי בנות כאלה, אפילו בבית ספר."

"רצינית?" רומי תלתה בה מבט.

"ברור, בבית הספר שלי הייתה אחת הזויה, כמו אוטובוס, כל העולם
עלה עליה, וכולם ידעו, " ידיה תלשו עוד עלה בצק. "פחית קולה ולירי
פותחת את הרגליים."

רומי הפסיקה ללעוס. מה היא אמרה?

"לירי? באיזה בית ספר למדת?" רומי ניסתה לשמור על קור רוח, אבל
זה היה כמעט בלתי אפשרי.

"אה... אין סיכוי שתכירי, " היא צחקה, "התיכון הממלכתי בצפת,
אפילו אלוקים לא מכיר את הדרך לשם."

חום שורף התפשט בגופה של רומי במהירות. היא הרגישה על סף
עילפון, ומזל שכך, כי אם הייתה לה טיפת כוח בגוף היא כנראה הייתה
חונקת את החיילת החביבה באותו הרגע.

התיכון הממלכתי בצפת. היא ידעה בוודאות שלשם העבירו את לירי.
באולפנה שהן למדו בה זה היה קורה מדי פעם: מישהי הייתה נעלמת
ואז היו מלחשים, "אה, היא – יצאה להפקרות, עברה לממלכתי, או אולי
הלכה לאיזה תיכון מעורב, השם ירחם." אבל למעשה אנשים היו
נעלמים מהאופק ולא ידעו מה באמת קרה איתם. רומי הכירה בנות כאלה
שפשוט מיצו את החממה החונקת הזאת ופחות או יותר החליטו לחזור
לציוויליזציה. אבל זה לא היה המקרה שלה ושל החברות שלה. במקרה
שלהן לא הן עשו את הבחירה לעזוב, והן גם לא בחרו לאן. זו הייתה
ההחלטה החותכת, הבלתי מדוברת, של ההורים של ארבעתן.

"רומי, את בסדר? הלך לך הצבע מהפנים."

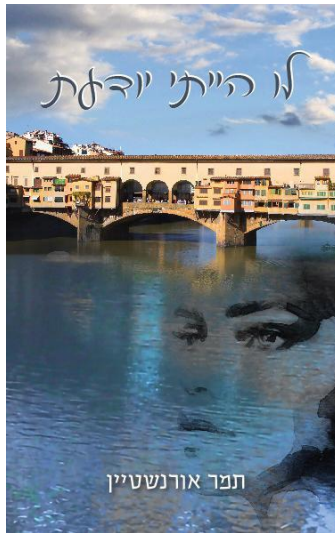
לרכישת הספר:

לו הייתי יודעת

תמר אורנשטיין

שקרים ובגידות בניתוחות של פירנצה

גב הספר

לו הייתי יודעת שהנסיעה המחורבנת הזו תהרוס לנו את הנישואים. לו הייתי יודעת שהשותף החדש והאיטלקי של בעלי יגרום לי לאבד את הראש. לו הייתי יודעת שיבוא לי לשרוף את העולם ואת אחותו, בחיים לא הייתי מסכימה לרילוקיישן הזה.

אבל לא ידעתי. אז הסכמתי.

וזו הייתה הטעות הראשונה שלי.

*

זהו ספרה השני של המחברת תמר אורנשטיין וניכרת בו אהבתה לפירנצה שבה גם בילתה כמה שנים מחייה.

ספרה הראשון, 'סודה של אנקה', נערך בבית העורכים ויצא לאור

בשנת 2021 בהוצאת ספרי ניב.

תעודת הספר

מאת תמר אורנשטיין
שנת יציאה לאור: 2022
312 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין
עריכה ספרותית: תרין אל־און
עריכה לשונית: רוזי גולן
הגהה: נועה נתנאל, גילי תל אורן
עיצוב כריכה: מורן שלום
עימוד: טל בן־אלישע
הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

31% רילוקיישן משפחתי לפירנצה הקסומה

29% בדידות אישית ומשבר זוגי

19% סיפור עוקץ מתוחכם

12% מים גנובים ימתקר?

11% דמות נשית יוזמת וחזקה

5% נקמה שמוגשת חמה

[לרכישת הספר:](#)

1

בשביל מה אני צריכה את כל הבלגן הזה?
זה כמה ימים שאני פותחת ארגזים, מנסה למצוא לכל פריט את
המקום המתאים לו, אבל נדמה ששום דבר לא מתקדם. אולי לא הייתי
צריכה להצטרף ליוני להרפתקה הזאת.

נכון, רילוקיישן. נכון, פירנצה. אבל לא כך דמיינתי שאבלה את זמני.
ממתי האחריות לפריקת הארגזים הפכה להיות שלי בלבד? ולמה נופר
עסוקה במדידות אינסופיות של בגדים במקום לסדר אותם בארון?
"אמא, אני רעב!" עידו צועק מהחדר.

מאז שהוא מצא את קופסת הלגו שלו הוא שקוע כולו בהרכבה, ורק
בטנו המקרקרת מצליחה לנתק אותו מרכב החלל שכמעט סיים להרכיב.
אני מביטה בשעון. הוא צודק, באמת כבר מאוחר. איפה יוני? הוא
אמר שיגיע בזמן ונצא כולנו לארוחת ערב.
אני מתקשרת אליו.

הטלפון מצלצל ארוכות לפני שאני זוכה למענה.
"כן, מיטל."

"איפה אתה? כבר שבע בערב והילדים מתים מרעב. אמרת שתגיע
בזמן."

"אני מצטער, לא שמתי לב לשעה. אני תקוע במשרד. יש לי הרבה
עניינים לסדר, מחר יש ישיבת צוות. אני אזמין כבר טייק אווי, אל תחכו לי."
"הבטחת שתהיה יותר בבית. שתעזור לי. שתתקין ארונות מטבח.
נמאס לי שכל הבית על ארגזים ורק לי אכפת."

"אני מצטער. אתקין אותם, מבטיח. ואל תדאגי, מתוקה שלי, זה זמני.
רק עד שהעסק יתייצב. אחר כך אני מבטיח להגיע הביתה מוקדם. אולי
תיקחי את הילדים לפיצרייה? עידו בחיים לא יסרב לפיצה."

“בשביל ללכת לבד עם הילדים אני לא צריכה את העצה שלך. חבל שבכלל התקשרתי. ביי.”

אני מנתקת וזורקת בכעס את הטלפון ואת חולצת המשבצות שבדיוק התכוונתי להכניס לארון. מה קורה לו? תמיד עשינו הכל יחד. טייק אווי למשרד! אם הוא רק היה חושב לשלוח גם אחד הביתה... אלינו!
 “בואו, ילדים, הולכים לאכול,” אני קוראת ומרימה את הטלפון מהמיטה. מזל שלא נשבר. איפה הארנק שלי?

*

“אמא, למה אנחנו עומדים כאן? חשבתי שהולכים לאכול,” עידו מתלונן, ובצדק, אנחנו הרי תקועים מחוץ לבניין שלנו כבר חמש דקות והוא רעב.

“אני צריכה לבדוק באפליקציה איפה יש כאן מסעדה או פיצרייה!” אני עונה בכעס.

“למה את צועקת עליי?” הוא מתחיל לבכות.

“סליחה, מתוק שלי, אני מצטערת. לא התכוונתי לצעוק.”

באמת לא עליו אני צריכה לצעוק.

אישה מבוגרת לבושה בהידור – שמלה צבעונית, משקפיים ענקיים שמכסים את עיניה וכובע אופנתי לראשה – נעצרת לידינו ומתבוננת.

“אפשר לעזור?” היא שואלת.

“אנחנו מחפשים מסעדה או פיצרייה. איפה אפשר למצוא משהו כזה כאן בסביבה?” מזל שהשקעתי בלימוד איטלקית כשעוד היינו בארץ.

האישה מתחילה להסביר.

“היא מדברת כל כך מהר שאני לא מצליחה להבין אף מילה,”

מתלוננת נופר.

“רגע, נופר...” אני מנסה לזכור את שטף ההוראות שנפלט בקצב

רצחני מפיה של האישה.

האישה מסתכלת עליי ומחייכת. היא מסדרת את המשקפיים על אפה

ומפסיקה לפתע את ההסבר הארוך שלה. "יודעת מה? לכו אחריי."
"אמא, אני לא יכול ללכת כל כך מהר," מתלונן עידו.
"אם אתה רוצה לאכול, אז תעשה קצת מאמץ."
אני אוחזת בידו ומאלצת אותו לרוץ לצידו, בשעה שאני בעצמי מתקשה לעמוד בקצב.
"את סיור האופנה תשאירי לפעם אחרת," אני גוערת בנופר שאינה מתאפקת ועוצרת מול חלונות הראווה שבדרך.
"לאן היא לוקחת אותנו?" שואלת נופר בחשש כשאנחנו עוזבים את הרחוב הראשי ועוברים בין סמטאות צרות שרק מבני מגורים ישנים ניצבים משני צידיהן.
אנחנו ממשיכים לצעוד בעקבות האישה. אני מקווה שלא טעיתי. אולי לא היינו צריכים ללכת אחריה.
אחרי דקות מספר אנחנו נעצרים לפני בניין ישן שעל חזיתו יש שלט 'טרטוריה', כלומר ביסטרו. מבעד לחלון הזכוכית אפשר לראות אנשים המסבים לשולחנות מלאים כל טוב.
"סיאמו אריוואטי." הגענו, מודיעה האישה. היא פותחת את הדלת ומזמינה את שלושתנו להיכנס פנימה.
"היי רינו, הבאתי לך אורחים," היא אומרת בקול לגבר החגור סינר לבן שעומד מאחורי דלפק עץ ישן.
"זאת מסעדה איטלקית אמיתית, לא הצגה לתיירים," מסבירה האישה בחיוך, "בון אפטיטו."
"את זה הבנתי," נופר גאה בעצמה – המילה 'בתיאבון' הייתה בין המילים הראשונות שלמדה באיטלקית – ואז היא מוסיפה בנימה של חשש, "את חושבת שבטוח להיכנס?"
אני מזרזת אותם להיכנס פנימה, מודה לאישה ונכנסת אחריהם. ריחות נפלאים של אוכל ביתי ממלאים את האוויר, ופי מתמלא רוק עוד לפני שהתיישבנו. רינו ניגש אלינו וחיך על פניו.

"אין לנו תפריט קבוע," הוא אומר ומתחיל לספר מה הן מנות היום. הילדים מסתכלים עליו בתימהון ואחר כך עליי. "אני לא מבין אף מילה ממה שהוא אומר," אומר עידו באכזבה. רינו מסתכל על הפרצופים שמולו, "אה! מה דעתכם שאני אבחר במקומכם?" הוא מציע.

"תודה. רעיון מצויץ," אני עונה בהקלה.

כעבור כעשר דקות רינו חוזר, בידו האחת מגש ועליו פיצה גדולה ובידו השנייה מגש ועליו צלחת עמוקה עם פסטה ברוטב עגבניות לילדים וצלחת נוספת עם רביולי ממולא גבינות ברוטב פטריות עבורי. הריחות שעולים מן המאכלים שרינו מניח לפנינו מגרים את כולנו, ובטנו של עידו משמיעה קול קרקור שגורם לכולנו לצחוק ולרינו למחוא כף בסיפוק.

עידו חוטף משולש פיצה וטורף אותו עוד לפני שנופר מספיקה להכניס את המזלג עמוס הפסטה אל פיה. אני יודעת שעליי לגעור בו על נימוסי השולחן הגרועים, אבל אין לי לב להרוס לו את ההנאה. הבעת העונג הנסוכה על פניו משרדת שהגיע לגן עדן. אני מחייכת ומכניסה רביולי לפי. מממ... אכן טעם גן עדן!

לאחר כשעה אנחנו יוצאים מה'מסעדות'.

"איך הוא ידע מה אני אוהב?" עידו מתפלא.

"ארוחה טעימה כזאת מזמן לא אכלתי! אבא לא יודע מה הוא

הפסיד," נופר מצהירה.

*

שוב בבית. אף ארגז לא הלך לשום מקום... אני מתכוונת לשקוע שוב בתוך העבודה המצפה לי, אבל בהחלטה של רגע אני מזיזה הכל הצידה, נשכבת על המיטה ומרשה לעצמי לחזור הביתה, אל הבית האמיתי.

2

צלצול הטלפון מנתק אותי מהזיכרונות שבהם שקעתי. השם של אחותי מופיע על הצג. תמיד הייתה בינינו טלפתיה, עוד כשהיינו ילדות קטנות בבית של ההורים.

“מה שלום האיטלקייה שלנו?” שואלת נורית.

“כבר מתגעגעת.”

“באמת? אבל אתם שם רק כמה ימים...” היא מתפלאה.

“אני יודעת, אבל זה כל כך שונה מהחוויות שהיו לנו יחד כשבאנו לכאן לחפש דירה. אז זה היה כמו ירח דבש שני,” קולי רועד והמתח מתפרץ לו ללא רשות בפרצי בכי.

“אני לא מבינה. מה לא טוב? מה השתבש? את רוצה לספר לי על זה?”

שואלת נורית ברוך.

“אני טובעת בתוך ים לא נגמר של ארגזים שמכסים כל פינה בבית. הילדים עסוקים בשלהם ולא רואים אותי,” אני מוציאה טישו מתוך הקופסה ומקנחת את אפי, “ויוני, בכלל נעלם לו והשאיר אותי עם כל הארגזים שצריך לפרוק.”

“מיטלי, מתוקה שלי,” נורית מנסה להרגיע, “אלה רק הימים הראשונים. כל מעבר דירה, גם אם זה היה בארץ, הוא תקופה קשה. אבל זה יעבור. עוד יום, עוד יומיים וכל זה יהיה מאחוריך.”

“הסכמתי לוותר על הקריירה שלי כדי שיוני יוכל להגשים את החלום שלו, אבל לא הסכמתי להפוך לכלבוניק, לזה שהכל נופל עליו כי לכל האחרים יש משהו חשוב יותר לעשות. לא הסכמתי להפוך לשקופה. ממש לא!” אני מרשה לעצמי לפרוק את התסכול שהצטבר בתוכי.

“יוני הבטיח שנתמודד עם הכל יחד. חשבתי שהמעבר הזה יאחד את המשפחה. חשבתי שאחרי התקופה המשוגעת בארץ, כאן הכל יהיה רגוע. רק אני, הוא והילדים. ובמקום זה אני מרגישה כמו אם חד-הורית! ואתם חסרים לי כל כך!”

לרכישת הספר:

מבעד לכאב

דברת אוהב עמי

את הכאב הזה יותר מדי נשים מסתירות,

והגיע הזמן לדבר עליו

גב הספר

את הכאב הזה יותר מדי נשים מסתירות, והגיע הזמן לדבר עליו. צופיה, צעירה ממשפחה דתית שמרנית, בטוחה שהיא פגומה. הכאב הזה, שהיא מסתירה, מביא להתפרקות נישואיה. היא מאמינה שלא תוכל להיות בת זוג ראויה ומאהבת מספקת ושאף פעם לא תביא לעולם ילדים משלה.

היא גוזרת על עצמה בדידות, ואז...

היא פוגשת את ארז, שיודע דבר או שניים על בדידות. הוא רגיל להשיג כל אישה שהוא רוצה, אבל דווקא צופיה לא משחקת את המשחק שלו.

האם הוא יצליח לחדור את הגנותיה ולגלות את הסודות שהיא מסתירה? האם הם יצליחו למצוא את המתנה שבאתגר?

*

"מבעד לכאב" הוא סיפור רומנטי, ארוטי ושובר מוסכמות שמציב את העונג הנשי בקדמת הבמה. זהו מסע מרגש של אישה שלומדת לגלות שגם היא ראויה לאהבה.

דברת אוהב עמי, נשואה ואמא לארבעה, בוגרת תואר ראשון בספרות עברית ובפסיכולוגיה, חובבת מושבעת של ספרות רומנטית וארוטית מכל הסוגים, קיבלה את ההשראה לספר מההתמודדות האישית שלה עם וסטיבולודיניה.

תעודת הספר

מאת דברת אוהב עמי

שנת יציאה לאור: 2022

336 עמודי דפוס

ניהול אומנותי: לירון פיין

עריכה ספרותית: דולב בן ארוש

עריכה לשונית: גילי תל אורן

הגהה: יעל שלמון ברנע, מתן צרור

עיצוב כריכה: עינבל אוחנה | Une Studio

עימוד: טל בן־אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

44% רומן רומנטי במגזר הדתי

38% כאבים קשים ברגעים רכים

19% זה עכשיו או לעולם לא

12% ביקורת על השתקה והצנעת בעיות

80% מחסום בלתי עביר

99% ניצחון האהבה והתשוקה

[לרכישת הספר:](#)

פרולוג

לפני שנה

אני פגומה.

לעולם לא אוכל להיות בת זוג, רעיה, אמא. נכשלתי בתפקיד הפשוט והטבעי ביותר שלי כאישה.

"מתי בעזרת השם את הולכת לטבול?" חנוך שואל בטון שקט וזהיר. אני נושמת עמוק. הנה, תכף תגיע עוד מריבה. "אני לא מתכוונת לטבול," קולי בקושי נשמע.

זהו. אמרתי את זה.

"שוב?" הוא נושף אוויר בחדות ומביט בי בחוסר אמון.

המטבח הקטן סוגר עליי, המקום שחשבתי שיהיה קן האהבים שלנו כבר מזמן הפך לקן צפעים.

"ריבונו של עולם!" הוא אוחז בראשו. "תשמעי, אני מצטער על מה שקרה, זה לא היה בסדר. אבל את חייבת להבין, אני לא יכול להמשיך ככה, אני גבר, אני צריך... לפעמים גם אני מגיע לקצה."

עקצוצים של זעם עולים בי. הוא מגיע לקצה? ומה איתי? אני לא מוכנה להמשיך ככה. בייחוד לא אחרי מה שקרה.

"חיכיתי בסבלנות והשתדלתי להתחשב," הוא משלב את ידיו וממשיך לנאום, "אבל זה לא מתקדם לשום מקום. אנחנו זוג צעיר, זה לא נורמלי."

אני לא נורמלית. מקולקלת. בור של כאב נפער בתחתית הבטן שלי. אין שום אפשרות אחרת. דחיתי את זה כבר יותר מדי זמן. קולי רועד וגרוני חנוק מדמעות והמילים שבוערות בי כבר כמה שבועות סוף־סוף יוצאות, "אני חושבת שאנחנו צריכים להתגרש."

שתיקה.

אני לא מסוגלת להסתכל עליו. האם הוא מופתע? האם יתנגד?
 "אני מבינה שאני לא יכולה להיות האישה שאתה צריך שאהיה."
 האם יכולתי לעשות יותר? להשתדל יותר? אולי לא ניסיתי מספיק
 לתקן, אם לא בשביל עצמי, אז בשביל שנינו? אבל אני כל כך עייפה,
 והגיע הזמן שאעמוד על שלי.

"אני מצטערת. הלוואי שזה לא היה ככה," אני ממלמלת, מפנה את
 גופי אל השיש הנקי ממילא ומעבירה עליו שוב את הסמרטוט.
 הוא עדיין לא אומר כלום. לא מוחה. לא מנסה לשכנע אותי. כשהוא
 שואף אוויר ונושף אותו החוצה בכבודות, אני מרימה את מבטי. עיניו
 נוצצות מדמעות. הוא משפשף את פניו בשתי ידיו.

לפתע הוא מזדקף וממקד בי את מבטו. "אני חושב שאת צודקת."
 עצב, הקלה וייאוש מסתחררים בי. אם זה מה שרציתי, למה נדמה לי
 שהלב שלי קפא? ככה ייגמרו הנישואים שלנו? התכנונים? החלומות?
 "לא נשאר לנו שום דבר במשותף, עדיף שניפרד עכשיו, לפני שיהיו
 לנו ילדים והפערים יהיו גדולים מדי."

אני מהנהנת. אין דרך לגשר על התהום שפעורה בינינו. אם ניפרד,
 הוא ימצא אישה שתתאים לו יותר, אישה לא פגומה.
 ואני... הכאב בתחתית הבטן שלי מתחזק כשאני חושבת על
 המשמעות של הפרידה שלנו. מה יהיה איתי? ידיי הרועדות ואוחזות
 בשיש והחולשה מושכת אותי מטה, לתחתית בור הייאוש.

מה יגידו עליי?

עלינו?

האם לנצח אהיה לבד?

לא ככה דמיינתי את העתיד שלי. לצד פחד שמאיים לשמוט את
 הקרקע מתחת לרגליי מופיע זרם דק של הקלה. נמאס לי להיאבק. נמאס
 לי להרגיש אשמה.

1

צופיה

משמרת בבית הקפה "לנדאו" כבר הפכה לחלק משגרת הערב בחיים החדשים שלי. היום תהיה משמרת מתישה במיוחד, כי יעבדו בה מעט מדי מלצרים ואנשי צוות. גם הבריסטה מאחר. בלי בריסטה אין קפה, ובלי קפה יש לקוחות עצבניים.

אני נושכת את קצה העט, מחכה שהזוג המבוגר שיושב ליד השולחן הקטן בפניה יחליט איזה סלט להזמין. קול הדלת הנפתחת מושך את תשומת ליבי. לבית הקפה נכנס בחור צעיר וגבוה, במעיל עור שחור. הוא מחייך אליי ואל המלצרית השנייה ומניד בראשו לשלום, בזמן שהוא פוסע בביטחון לעבר עמדת הבריסטה. שם הוא מסיר את המעיל, רוחץ ידיים ומתחיל לתפעל את מכונת הקפה.

מי זה? עובד חדש? אני לא זוכרת שראי—

"אנחנו ניקח את סלט הבית, אבל בבקשה בלי בצל סגול, אגוזים, חסה ועגבניות, ושני הפוך נטול קפאין דל שומן בלי קצף בכוס זכוכית בבקשה."

לחיי מתחממות. לרגע אני מפסיקה לנשום. צאי מזה, צופיה. אני חוזרת לחייך אל הזוג המבוגר, רושמת את ההזמנה שלהם וניגשת להקליד אותה במחשב.

מבטי נמשך שוב אל הבחור המסתורי. שריריו ממלאים את הטיישירט הלבנה שהוא לובש. שערו קצוץ בצדעיים וארוך יותר למעלה, מזדקר במרדנות לכיוונים שונים, רואים שהעביר בו את ידו שוב ושוב. עורו שזוף וידיו חזקות ומחוספסות. המראה שלו מרמז על כך שהוא רגיל לעבודה פיזית, בחוץ. הוא נראה כמעט לא שייך לבית הקפה המעודן. אני ניגשת אליו כדי לעדכן אותו בבקשות המיוחדות של הזוג ומשתדלת

שלא להישיר אליו מבט. למה הנוכחות שלו מלחיצה אותי?
 "היי, אני רואה שיש פה מלצרית חדשה," הוא אומר חלקות, "נעים מאוד, ארז." אני מרימה את מבטי, וכשעינינו נפגשות אני כמעט משתנקת. הוא מקרין משהו שמעורר בגוף שלי חום ותחושת סכנה בעת ובעונה אחת. שפתיו נמתחות לחיוך שובב והוא מושיט אליי את ידו ללחיצה.

גופי קופא ואני בוהה ביד שלו במשך כמה שניות. מה אני אמורה לעשות? אני לא רגילה ללחוץ ידיים של גברים, בטח לא של גברים כמוהו.

הוא מכחכח בגרונו. "ואת?"

אני לא יכולה להיות גסת רוח. "צופיה," ידי מושטת בהיסוס קדימה, פוגשת בידו החמה והחזקה, ודופק הלב שלי מאיץ. אני מושכת את ידי במהירות ומנגבת אותה בסינר שקשור למותניי, כאילו בכך אצליח לשכך את התחושות המוזרות שעורר בי המגע הקצר. "אני המלצרית היום," אני מחווה בידי לעבר החולצה השחורה עם סמל בית הקפה ולעבר הסינר. הוא מגחך, ולחיי שוב מתלהטות. הוא בטח חושב שאני סתומה.

"כמה זמן את עובדת פה?"

"שבועיים," עיניי חוזרות לפנקס. למה הוא מדבר איתי? שימשיך להכין משקאות!

"את נהנית לעבוד פה?"

"סליחה!" נשמעת קריאה מאחד השולחנות.

"אני צריכה!..." אני מפנה את ראשי לכיוון השולחן שממנו קראו

לי.

"בטח. לכי אליהם." מילותיו נשמעות כמעט כמו ציווי.

אני מהנהנת וצועדת לעבר הלוקחות בצעדים מבולבלים. תודה לאל. זה היה מביך. אני מביטה אחורה. ארז ממשיך להביט בי באותה הבעה משועשעת.

*

המשמרת הופכת עמוסה מרגע לרגע. אני ממשיכה להגיש ולפנות, לרשום הזמנות ולהוציא חשבון לסועדים. עוד ועוד לקוחות נכנסים, ואני לא מספיקה לנשום. למרות זאת, בכל פעם שאני חולפת על פניו אני חשה בפרפור הקטן בבטן ובסקרנות. תנועותיו בוטחות, מדויקות ויעילות. הידיים שלו חזקות וגבריות, וגם איכשהו יפות בצורה יוצאת דופן. הלוואי שיכולתי להביט בו מהצד בלי שיבחין בכך.

די, צופיה, תתרכזי! יש מלא עבודה. וחוץ מזה, הבחור הזה מחייך לכולן. והוא בכלל חילוני. פשוט תתרחקי מצרות.

כשהפעמון מצלצל ומודיע לי שעוד מנה מוכנה, אני מגלה שזו המנה השנואה עליי. לא שהיא לא טעימה, היא פשוט מוגשת בכלי כבד כל כך, עד שאני חייבת להיעזר באחד הבריסטות או הטבחים כדי להגיש אותה. אני סורקת את בית הקפה ונאנחת. עובד המטבח וספיר יצאו להפסקה, נשארנו רק ארו ואני.

אני ניגשת למגש בחשש ומסובבת את מפרק כף ידי הדואב מנשיאת המגשים במהלך המשמרת. יהיה בסדר. כשאני משחילה את ידי תחת המגש הכבד ומתחילה להרים אותו, מפרק כף היד שלי צווח במחאה. תתעלמי מהכאב. זה רק מגש. אני מיישרת את הרגליים בתנופה אחת ואז, ברגע אחד, מאבדת את שיווי המשקל.

אני מנסה ליישר את המגש, למנוע ממנו ליפול על הרצפה. עיניי נעצמות מרוב בעתה ואני ממתנה לקול ההתרסקות. השם ירחם, הלך עליי.

אבל לא נשמע שום קול. אני פוקחת עיניים באיטיות. ארו אוחז במגש ביציבות, כאילו הוא נושא משא קליל. איך הוא הגיע כל כך מהר? "את בטוחה שאת מסוגלת להרים משקל כזה?" "האמת שלא. אני בדרך כלל מבקשת עזרה," חום מציף את לחיי.

סומק בוגדני.

“לאן?” הוא שואל בקצרה.

“מה?”

“לאן לקחת את המגש? איזה שולחן?”

אני נאנחת בהקלה ומצביעה לעבר שולחן מספר שתיסעשרה. ארז ניגש לשולחן, מניח את הצלחת במיומנות, שולח לסועדים חיוך רחב ומאחל להם בתיאבון.

“תודה,” קולי רועד כשהוא נעמד מולי.

“צופיה...” הדרך שבה הוא הוגה את השם שלי, שיש בה רמז קלוש למבטא, עושה לי משהו בגוף.

“כן?”

“אל תתביישי לבקש ממני עזרה בפעם הבאה.” קולו רך, ואני נמסה.

“ארקיי,” אני מהנהנת ולוחשת, “תודה.”

לרכישת הספר:

מדריך הכתיבה של

אוג

לירון פיין

איך לכתוב ספר שמוכר את עצמו

גב הספר

זהו טקסט תיאור הספר באתר. מוטל עליו תפקיד כפוי טובה: לשדל אותך לפתוח ולקרוא את העמוד הראשון. משימה קשה, כי בינינו – כל ספר תמיד נמצא בתחרות קשה עם ספרים אחרים.

ברשותך, אני אנצל את ההזדמנות כדי להראות לך כיצד לכתוב תיאור (או טקסט גב, בספרים מודפסים) מנצח לספרי עיון. זה לא הכי טריוויאלי, אז אני ממליץ לך להעתיק את זה, או לצלם מסך. נתחיל.

ראשית, על תיאור הספר לעורר תיאבון מידי באמצעות הבטחה אמיתית ומשמעותית. להמחשה: בספר זה אני אראה לך איך הספר שלך יכול להצליח יותר ולמכור את עצמו, פשוט על ידי טכניקות כתיבה טובות יותר.

נשמע טוב?

אחלה. עכשיו על התיאור הנמרץ להיחפז ולקרוא לקהל היעד בשמו: סופרים וסופרות, מרמת "טרום ספר ביכורים" ועד לרמת "כתבתי רב מכר ואני רוצה לשחזר את ההצלחה". אגב, הוא יעזור מאוד גם לעורכים ספרותיים שרוצים להתפתח.

*

בנקודה הזו התיאור כבר תפס את תשומת ליבך. מעולה. עכשיו עליו לרוץ ולפרט את התועלות הכי חשובות בספר. הנה:

- איך לכתוב טקסט-מושך-קוראים "נכונים" לך ולספרך
- איך לנצל רעיון גדול כדי לבנות בקלות ספר מפתיע ומרתק
- איך להצטיין בשלושת המודים שבלעדיהם יתאכזבו ממך
- איך לאתר ולתקן פגמים עלילתיים וסגנוניים קיימים בכתב היד

• איך לשדרג קוראים קיימים לממליצים נלהבים

כדאי גם להזכיר את האוצרות שבספר: מאות הטכניקות החשובות ביותר כיום לכתובת עלילה, דמויות, דיאלוגים ותיאורים ברמה הגבוהה ביותר. אה, וגם קישורים להדרכות וידאו כבנוס בשווי של מאות ש"ח.

*

לא פחות חשוב: לבסס את סמכות המחבר. ובכן, שמי לירון פייז ואני עורך, סופר, תסריטאי וקופירייטר. ייסדתי את בית העורכים, לימדתי אלפי מחברים ומחברות (גם של רבי מכר) כתיבה ועריכה, וכבר כינו אותי "גורו של כת מסוכנת". במציאות אני פשוט סוג של אוג.

*

ועכשיו, אחרי שלמדנו איך לכתוב תיאור לספר עיון, נמשיך לספר עצמו.

תעודת הספר

מאת לירון פיין

שנת יציאה לאור: 2022

296 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

עריכה ספרותית: אושרית אוחנה, נעמה טל

עריכה לשונית: יעל שלמון ברנע

הגהה: בית העורכים

עיצוב כריכה: עינת א. שמשוני | סטודיו געש

איור כריכה: אסף וינברג

עימוד: טל בן־אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

- 79% התנ"ך של הכתיבה הספרותית העדכנית
- 50% טכניקות כתיבה ספרותיות פורצות דרך
- 50% שיטות ממוזריות שיעזרו לך למכור יותר ספרים
- 24% הומור, לפעמים הוא גם מצחיק
- 13% תרגולי כתיבה
- 10% הערות שוליים, וזה עוד אחרי הנחה
- 9% יהרוס לך את ההנאה מקריאת ספרים

לרכישת הספר:

מה הספר הזה יעשה בשבילך

מה באמת הספר הזה יעשה בשבילך? בפשטות: הוא יעזור לך להצליח בכתיבת הספר שלך. יותר מזה, הוא יעניק לך כלים לכתוב אותו כל כך טוב, שהספר שלך ממש ימכור את עצמו. כן, כן, לבד. ממש כמו קסם.

איך עובד הקסם הזה? בפשטות:

1. הוא יגרום לקוראים הפוטנציאליים של הספר שלך להרגיש שהם צריכים לקנות אותו.

2. הוא יגרום להם להמשיך לקרוא עוד ועוד, עד הסוף.

3. הוא יגרום להם להמליץ עליו לחברים שלהם.

נשמע טוב?

בעמודים הבאים אראה לך בדיוק מה ואיך לעשות, ויותר חשוב: למה. הכללים האלה לא יצוקים מפלדה, ולא צריך לציית להם באופן עיוור. חשוב יותר להבין למה הם נכתבו, מה המטרה שלהם, ורק אז ליישם.

אבל קודם כל נדבר מעט על המושג החמקמק הזה, הצלחה. מה זו בכלל הצלחה? מכירות? ביקורות? פרסים?

הצלחה הספרותית שלך

ספר הוא יצור מוזר, שחי בשתי מציאויות שונות: אחת אצלך, ואחת (לפחות) אצל הקורא או הקוראת שלך.

מה זה אומר?

המציאות האחת קיימת בראש שלך. בזמן הכתיבה הספר הוא האגם שאליו נשפכים הרצונות שלך, המחשבות והדמיון. זו מלאכה קשה מאוד, אך גם מענגת מאין כמוה, במיוחד ברגעים שבהם היד רצה חופשייה וכמעט שאין חוצץ בין זרם המחשבות לשטף תקתוקי המקלדת. לכתוב ספר יכול להיות אושר אדיר, שאותו אני מאחל לך בכל יום נתון.

ובמישור הזה, מהי הצלחה?

פשוט הנאה מהכתיבה.

הנאה מהרעיונות, הנאה מהיישום שלהם על הדף. הנאה צרופה מעצם הכתיבה עצמה, אך גם מהידיעה שאת המילים האלה עוד יקראו, והסיפור הזה שלך עוד יהפוך למציאות חיה, נושמת ומרגשת בלב ובמוח של הקוראים.

מה שמוביל אותנו למציאות השנייה: הקוראים.

*

כאן ההצלחה נמדדת במבחן ההתאהבות.

כאשר הקוראים מתחילים את הספר שלך ולא יכולים לעצור עד העמוד האחרון – הצלחת.

כאשר הקוראים טובעים בתוך העולם שטוית, רואים אותו סביבם, שוכחים שהמציאות האמיתית קיימת ומנהלים את חייהם במציאות שדמיית עבורם – הצלחת.

כאשר הקוראים כועסים על הדמויות, אוהבים אותן, מדברים אליהן, חולמים עליהן, הנים בהן – הצלחת. סחטת דמעה? הצלחת. הצחקת? הצלחת. חיממת בטן? הצלחת. כיווצת לב? הצלחת.

כדי שהספר שלך יצליח, הוא צריך להיכתב היטב גם בראש של הקוראים.

וזה, למעשה, הספר האמיתי שלך. כי זה מה שייזכר לעולמי עולמים. זה מה שיישאר ממך כאן, גם לאחר שגופך ונשמתך יעברו הלאה.

*

מבחינתי, הצלחה אמיתית היא שילוב של שני המישורים האלה. כשהספר שלך מספק מאוד בכתיבה, וגם מספק מאוד בקריאה – הוא באמת מצליח.

וזה קשור גם להצלחה מסחרית.

כי מהי בכלל הצלחה מסחרית? העובדה שהצלחת לגעת בלבבות ובמוחות של הרבה מאוד אנשים, שהשפעת על רבים. זה לא שמכרת הרבה ספרים, זה שהרבה אנשים **בחרו לקנות** את הספר שלך. הם הביטו לך בעיניים, בחלונות הנשמה, וקנו אותה. את הנשמה שלך.

הם קראו את המילים שלך.

הם קראו אותך.

והתרגשו. והמליצו לחברים שלהם.

זו הצלחה אמיתית, מבחינתי. והיא דורשת שילוב בין שני סוגי כישורים שונים לחלוטין.

שיעור בטלפיה

סטיבן קינג קורא לשילוב הזה "טלפיה", ואני מאמץ ביד וחצי את המונח שלו. לא בשתי הידיים, כי בטלפיה יש משהו מסתורי ופלאי, ואילו אני יודע שאין כאן שום קסם.

מה כן יש כאן? שני שלבים.

1. שלב הדמיון

בשלב הראשון של הכתיבה, הדמיון שלך חייב לברוא מציאות ממש טובה. כלומר: ממש מדהימה, ממש מרגשת, ממש מפתיעה, או מצחיקה, או מעוררת אימה, או מלחלחת עיניים, או כל מה שהתכוונת.

לא כל המציאויות האלה ממש איכותיות. בטח לא בדראפט הרעיוני הראשון. אבל זה מה שמתבקש ממך. זה מה שהדמיון שלך צריך לעשות. זה השלב הראשון.

"דראפט", אגב, זו טיוטה, בעברית. או גרסה. אני מעדיף את הגרסה הלוועזית.

אז דיברנו על שלב הדמיון. ומהו השלב השני?

2. שלב הקידוד

אחרי שיש דראפט ראשון לא רע, הגיע הזמן לתרגם את המציאות המדהימה שדמיינת לקוד מילולי. לטקסט. למילים מספיק טובות כדי לשקף נאמנה את הדמיון שלך ולהפוך אותו למציאות כל כך ממשית, עד

שהיא תאפוף את הקוראים שלך ותהפוך להיות גם המציאות שלהם. וזה לא קל. זה כמו משחק "טלפון שבור", רק הרבה יותר מאתגר. כאן באים לידי ביטוי כישרון ההתנסחות שלך והיכולת שלך לשחק במילים. ו... כמובן, לא לכל אחד יש כישרון התנסחות אימתני. אבל כאן מחכה לך הפתעה. אם בוחנים טיוטות ראשוניות של ספרים מפורסמים, מגלים שחלק מפתיע מהן מנוסחות ברמה בינונית ומטה. וזה משמח. זה אומר שגם מי שאינם מתנסחים מושלם יכולים להוציא תחת ידיהם ספרים ממש טובים. זה תלוי רק בשילוב של כישרון, ניסיון וטכניקות.

*

מניסיוני, קשה עד בלתי אפשרי להיות נפלא בכל אחד ואחד משלבי הדמיון-קידוד. אלה כישורים שונים. אנשים שמדמיינים היטב – לא בהכרח יודעים להתנסח מצוין. גם ההפך נכון: אשפי הניסוח לא תמיד יודעים לדמיין רעיונות גדולים.

ואז הספר יוצא לאור

הצלחת הכתיבה שלך תתממש כשהספר שלך יצא לאור, במקום אחר, בזמן אחר, אולי אפילו בשפה אחרת. וכשזה יקרה, הקוראים שלך ינסו לפענח את הקוד שכתבת ולדמיין את המציאות שדמיינת. האם הם יצליחו לדמיין את מה שהמוח שלך דמיין, במלוא העוצמה?

כאן, בספר הזה, אני אעזור לך להצליח בשני השלבים. קודם בהפיכת הרעיון הראשוני שדמיינת בראשך לסיפור צלול, צבעוני ושלם, ואז גם בקידוד של הדמיון שלך לטקסט כתוב, מלא ואפקטיבי.

כי רק כך הספר שלך יוכל ליצור מציאות חדשה בראש של הקוראים. מציאות שתלהיב אותם ותגרום להם להמליץ על הספר שלך הלאה.

וזה מה שהספר הזה יעשה בשבילך.

לרכישת הספר:

מלאך

עינת א. שמשוני

למה המלאך מיכאל מסתובב עם
הומלסים ברחובות תל אביב?
האמת, יש סיבה טובה.

גב הספר

הוא טעה. הוא נפל. ועכשיו המלאך מיכאל צריך להתרומם מזוהמת סמטאות תל אביב ולחזור למקומו הראוי, תחת כיסא הכבוד.

הוא אפילו לא יודע איך. כלוא בתוך גוף בשר ודם, הוא נאלץ לקבץ נדבות ולשרוד כהומלס ברחוב, כשמסביבו סמים, אלוהול וטינופת אנושית. רק כשילדה קטנה נסחפת בגלים ומתחילה לטבוע, מתגלית לו הדרך לכפר על טעויותיו ולחזור לפמליה של מעלה: עליו להציל שבעה אנשים ממוות.

וכאן מתחילות הצרות האמיתיות שלו.

*

עינת א. שמשוני היא מעצבת גרפית, מאירת ומרצה רבת-חומית. היא מגדלת עציצים וחמישה ילדים בביתה שבגולן. "מלאך", ספרה השלישי, חושף דרמה פסיכולוגית חברתית מפתיעה ונוקבת שדבר לא חומק משיניה, החל מיחס החברה למוחלשים ולשקופים ועד לאופן שבו אנו תופסים את המציאות סביבנו. קדמו לו: "לעזאזל" ו"רוחות טובות".

תעודת הספר

מאת עינת א. שמשוני

שנת יציאה לאור: 2022

227 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

עריכה: נעמה טל

עריכת לשון: ענת הרשגרוס

הגהה: יעל שלמון ברנע, אורית דן

עיצוב ועימוד: עינת א. שמשוני | סטודיו געש

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

- 62% ריאליזם אורבני חסר רחמים
- 38% מלאכים בשמי ברלין ועל מדרכות תל אביב
- 24% מועמדות לפרס ספיר
- 22% טוויסט בעלילה שאין דברים כאלה ריבנו
- 15% עוד טוויסט? מה קורה כאן???
- 9% סוף שיכול להיות טוב

לרכישת הספר:

א

הוא ידע איפה הוא נמצא, אך לא ידע להגיד כמה זמן שכב כך אחרי שנפל. הוא היה מקופל על הארץ, כבול בתוך גוף בשר ודם, מרגיש לראשונה את יניקת האוויר הממלא את הריאות, את הקלת הנשיפה, את מתיחת השרירים העוטפים את העצמות, את פקיקת המפרקים.

הוא לא ידע למה הגיע דווקא לכאן. הוא נזרק לארץ בלי שום הסברים. את הסיבה למצבו הבין היטב. לא היה צורך להסביר לו את חומרת הכישלון שלו. תוצאות הכישלון צרבו אותו כל אימת שחשב עליהן. אבל מה עליו לעשות עכשיו?

“היי, גבר, צריך אולי קצת חומר?”

מיכאל פקח את עיניו לחושך. זו הייתה שעת לילה ואוויר צונן העביר רעד בגופו. אז גם בגלל זה בני האנוש רועדים לפעמים. הוא כבר ראה את התגובה הזו בעבר. אנשים היו רועדים לעתים כאשר נגלה אליהם, אבל זה קרה כשהופיע בדמותו האמיתית, לא בלבוש האנושי שעטף אותו כעת. הוא ידע מהו רעד של פחד ואימה. כעת למד את טעמו של קור, והתחושה הייתה חדשה עבורו.

מעליו עמד גבר צעיר עטוף במעיל עור שחור. על יד אחת היו לו שתי טבעות כסף עבות, ועל היד השנייה התנוססה צלקת בהירה שהתחילה בבסיס האגודל ונמשכה אל פנים השרוול.

“מה אתה אומר?” שאל הגבר, “יש לי חומר טוב, טהור. לא זבל

מעורבב.”

בדרך כלל היה יכול מיכאל לגייס בשנייה את הידיעה שלו ולהבין במה מדובר, אבל כעת היה ראשו מעורפל מהלם הנפילה, והוא לא הצליח לענות לגבר שחיכה לתשובה.

“יש לך בכלל כסף?”

מיכאל הניד בראשו לשלילה. אין לו כסף, והוא גם לא מעוניין שיהיה לו. הוא צפה בבני האנוש מספיק זמן כדי לדעת מה הכסף עושה להם. החדווה שבה השתעבדו לו הרתיעה אותו.

הגבר הצעיר חיכה עוד קצת, וכאשר נראה כי התייאש ממיכאל, פנה והלך משם אל עבר חבורת נערים שישבו ועישנו על מעקה אבן נמוך. מיכאל התיישב והביט סביבו. כביש, פנסי רחוב, חנויות סגורות בתריסי מתכת, פיצוצייה עם אורות ניאון מהבהבים, תחנת אוטובוס, שלוש נשים בחצאיות מיני ובמגפיים גבוהים, שתיים מהן מעשנות סיגריה, השלישית מחבקת את עצמה כדי להתחמם. קולות צחוק, צעקות, קול התנפצות של זכוכית על בטון. בליל ריחות עקצץ באפו. משהו מעושן, משהו חמצמץ, משהו שמנוני. אפילו בשעת לילה מאוחרת שכזו היו המראות, הקולות והריחות דחוסים ועמוסים מדי עבורו.

הוא ייאלץ להתרגל לזה.

שני צעירים עצרו לידו, בחור ובחורה, שניהם במכנסי ג'ינס ובמעילים חמים. הם גררו עגלה. "משהו חם לשתות?" שאלה הבחורה בחיוך. היא שלפה מהעגלה תרמוס, מזגה ממנו משקה סמיך לתוך כוס נייר והושיטה אותה למיכאל.

הוא לפת את הכוס בשתי ידיו ושאף את האדים שהסתחררו ממנה. הריח היה מתוק, חזק ונעים יותר משאר הריחות מסביבו. מיכאל קירב את אפו לכוס ושאף חזק יותר. החום והריח הנעים הקלו עליו מעט. הגוף האנושי הוא דבר שביר כל כך. כל דבר קטן גורם לאיננוחות וכל מחווה זעירה מנחמת. הוא הביט בתוכן הכוס בתמיהה.

"שוקו", חייכה אליו הבחורה, "יש גם שמיכות אם אתה רוצה". היא

שלפה מתחתית העגלה שמיכת צמר כחולה.

מיכאל לקח את השמיכה בתודה והתעטף בה. הוא היה לבוש בבגדים שלא ידע כיצד הגיעו אליו, אבל הם בהחלט לא היו מחממים מספיק

במזג האוויר הקר. השמיכה והשוקו החם עזרו לו להרפות מעט את השרירים המתוחים, אך הוא עדיין הרגיש כאב עמום בחלל הבטן, כאילו משהו לופת אותו מבפנים.

הבחור, שעד עכשיו שתק, הוציא מהעגלה לחמנייה עטופה בניילון. "יש עם חביתה ויש עם נקניק. מה אתה אוהב?"

מיכאל הביט בשתי הלחמניות. רעב. הכאב הזה בבטן היה רעב. עוד תחושה אנושית שייאלץ להתרגל אליה. הוא בחר בחביתה. הוא ידע שעליו לאכול בשביל לקיים את הגוף הזה שעטף אותו, אבל עצם המחשבה על אכילת בשר העבירה בו חלחלה.

הוא הסיר את עטיפת הניילון והחל לאכול את הלחמנייה בנגיסות קטנות, איטיות. הכל היה חדש – ריח המזון, הטעמים המתערבבים בפיו, תחושת המרקמים השונים על הלשון. פנים גופו נדרך כולו לפעילות. "איך קוראים לך?" שאלה הבחורה.

שריריו של מיכאל, שהחלו להתרפות, נמתחו באחת וחזרו למצבם הקפוץ. בני האנוש התייחסו בקלות ראש לשמותיהם ומסרו אותם לכל דורש ללא מחשבה, אבל מיכאל לא היה בן אנוש, והוא ידע את כוחם של שמות. שם הוא סוד, הוא פלא, הוא כוח. מי שידע את שמך יוכל לשלוט בך.

הבחורה הבחינה כנראה בדריכותו של מיכאל. "אתה לא חייב להגיד לנו. אנחנו לא פקחים או משהו כזה, אנחנו רק רוצים לעזור". היא הושיטה לו עלון צבעוני שהודפס על נייר מבריק, "זאת הכתובת של הגגונים שלנו. אתה מוזמן לבוא אם אתה מחפש מקום חם ויבש לישון בו".

"אנחנו לא שואלים שאלות", מיהר הבחור להבטיח, "מי שרוצה מוזמן לבוא". והם התרחקו משם עם העגלה שלהם, והתקדמו אל שלוש הבחורות שעמדו ליד תחנת האוטובוס. אחת מהן פנתה אליהם בצעקה ושאלה אם יש סנדוויץ' גם בשבילה כי היא מסוגלת לאכול ארבעה.

כשעה אחרי שסיים את כריך החביתה שלו, החל לרדת גשם. בתוך שניות ספורות התרוקן הרחוב. בחורה אחת מתוך השלוש, זו שחיבקה את עצמה, עלתה על רכב לאחר משא ומתן קצר עם שני הגברים שישבו בו. שתי החברות שלה נעלמו לתוך אחת הסמטאות. חברות הנערים נמלטה לתוך מבנה שדלתו מתקלפת. הצעיר עם היד המצולקת שהציע לכולם חומר טוב לא נראה באזור. בעל הפיצוצייה נעל את דלת הזכוכית שלו מבפנים והגיף את התריסים.

מיכאל היה היחיד שנותר במקומו על המדרכה, שמיכת הצמר החחולה שקיבל ספוגה כולה במים. הוא לא רץ לחפש מסתור. הוא לא ידע היכן ימצא כזה. הנחמה הגופנית שהעניקו לו הכריך והשוקו החם נעלמה, והכאב העמום חזר אל חלל הבטן. הקור לפת את עצמותיו.

בשקט של הלילה נפתחה הידיעה של מיכאל. המיית העיר הדהדה אליו מכל הכיוונים. באחד הבתים בכה תינוק, ואמא שלו דידתה אליו מתוך שינה, הרימה אותו והצמידה אל לבה עד שנרגע. בבית אחר שכב גבר על גבו ובהה בתקרה, תוהה מדוע גם הלילה האישה שלצדו מפנה לו את גבה. בבניין משרדים קרוב הכין לעצמו המאבטח ספל קפה שלישי למשמרת זו ועיסה ברוך כואבת. לא רחוק משם חשבה בחורה צעירה בחצאית מיני ובמגפיים גבוהים שאולי היה עדיף להישאר בגשם ולא להצטרף לשני הבחורים ההם. מיכאל הרגיש את האנשים האלו, את מחשבותיהם, את נוכחותם האנושית. הוא היה מוקף בני אדם, אבל בודד לחלוטין.

לבסוף נרדם על המדרכה. כשהתעורר בבוקר לקול הרחוב המתעורר לחיים, היה גופו נוקשה וכאוב, ושתי נעליו היו חסרות. הוא התרומם לאט מהמדרכה. לפני שנפל היו מחשבותיו נתונות למילוי תפקידיו ולביצוע השליחויות שהוטלו עליו. אבל כעת לא היו לו תפקידים או שליחויות לבצע, והדבר היחיד שהיה יכול לחשוב עליו הוא הכריך שאכל אתמול. עליו למצוא כריך נוסף כזה אם ברצונו להרגיע את

הרעב המציק. אבל עכשיו, בשעות היום, לא היה זכר לבחור ולבחורה עם עגלת ההפתעות שלהם. את העלון הצבעוני שהם נתנו לו הוא איבד במהלך הלילה. כנראה התעופף לו וטבע באיזו שלולית.

לרכישת הספר:

מעבר לאף

נעמה מאיר סליס

דלתות מסתובבות פינת שטיסל

גב הספר

האם היית מתחלפת עם מישהי החיה את החיים שאת חולמת עליהם?

תמי, רווקה דתייה בת שלושים, גרה בדירת שותפות בירושלים בסוף שנות התשעים. פסגת שאיפותיה בחיים היא למצוא את בן הזוג "הנכון" ולהתחתן איתו. היא מחפשת אותו כבר שנים, עד ששני גברים שונים בתכלית מופיעים בחייה. לכל אחד מהם יש כוח משיכה מיוחד, ותמי נקרעת בהתלבטויותיה וכמעט אינה מסוגלת להחליט מי מהם יהיה הבחירה הנכונה בעבורה.

עדינה לעומתה לא בזבזה זמן על התלבטויות, ובגיל שלושים היא נשואה ואם לשלושה. אך את המחיר על בחירתה היא משלמת מדי יום וחיה במצב הישרדות. מלבד זאת, היא נאלצת להסתיר סוד גדול הרוחש בתוכה כדי לשמור על שלמות משפחתה. אולם האם אפשר באמת לעצור את הבלתי נמנע?

לשתי הנשים גיל זהה והן מאתו המגזר – אבל חייהן שונים לחלוטין, וכל אחת מהן חולמת להיות במקומה של רעותה. במי תבחר תמי? ומה תעשה עדינה כשכל האירועים ידחקו אותה לפינה?
כיצד תשפענה שתי הנשים זו על גורלה של זו ברגע האמת?

בשפה קולחת ועשירה, השוזרת הומור וכאב יחידו, מפליאה המחברת לתאר את הדמויות ואת העלילה. זהו רומן הביכורים של נעמה מאיר סליס – אם לארבעה, ירושלמית מלידה, מספרת, בובנאית ומטפלת ברפואה משלימה, שסיפוריה הקצרים פורסמו במדיה החברתית.

תעודת הספר

מאת נעמה מאיר סליס

שנת יציאה לאור: 2022

333 עמודי דפוס

עריכה: נעמה טל

הגהה: בת ציון גרשון

עיצוב כריכה: אילונה בואושקו | Psycat studio

עימוד: סטודיו לב ארי

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

52% נשים ותכתיבים חברתיים במגזר הדתי

52% או בקיצור: מה יגידו???

34% מלכוד נישואים לא מאושרים

27% לחוצת חתונה בירושלים הקדושה

18% טוויסט בעלילה שאלוהים ישמור לא תנחשו בחיים

13% משולש אהבה שלא יכול להיגמר טוב

7% ליצנות רפואית. כן, כן

לרכישת הספר:

עדינה

לילה. דממה דקה.

“אימא, לאן הולכת?” פיצו שאלה אותה כשניסתה לחמוק על קצה האצבעות מהאמבטיה אל דלת הכניסה.

היא עצרה את נשימתה. “אני הולכת לחברה, פיצו. עוד מעט אחזור.” היא לא חיכתה לתגובה וירדה מהר במדרגות. היה נדמה לה שפיצו התחילה לבכות, אבל די, לא התחשק לה לטבול בעשר בלילה. גם ככה היא הרוגה מעייפות ומקיימת את המצווה כי צריך.

כשחזרה, כולם כבר היו במיטות והכלים עמדו רחוצים על השיש. כל הכבוד חזי, חשבה בסיפוק, וריחרחה את גב כף ידה לבדוק אם דבק בה ריח הכלור. נותר ריח קלוש והיא לקחה את שפופרת הקרם שעמדה ליד הטלפון, סובבה את המכסה ומרחה על ידיה שכבה נדיבה. מהמסדרון שמעה מים יורדים בשירותים, ידיה נפתחת וחזי הופיע לפניה במלוא הדרו, עם ניחוח שמפו סרקל, מקולח ומסורק, וחיוך רחב על פניו.

“היי אישתי.” הוא התקרב אליה ועטף אותה בזרועותיו.

“היי,” היא פלטה את המילה יחד עם אנחה והניחה את ראשה על כתפו הלחה לכמה רגעים.

“את באה למיטה?” הוא שאל וליטף את גבה.

“כן.”

היו לה כמה אימיילים דחופים שרצתה לשלוח ולא הספיקה. האמבטיה והשעווה לפני כן, וכל ההתארגנויות לטבילה, וגם הכנת ארוחת הערב לילדים, כל אלה דחקו את ענייני העבודה הצידה. היא פזלה אל המחשב בפינת העבודה שלה. הוא היה מכובה. אין ברירה. האימיילים יחכו למחר.

חזי כמובן נרדם מיד לאחר המעשה, ועדינה הקשיבה לנשימותיו הכבדות. כשהחל לנחור כבר ידעה שהוא עבר לשלב תנועות העיניים המהירות של החלימה. היא נחלצה מתחת זרועו באיטיות ועברה אל הצד שלה. לחיצה אחת על הכפתור ומנורת הלילה נדלקה. העיפה אליו מבט ויודאה שהוא לא זז.

היא פתחה באיטיות ובשקט את מגירת השידה שלה והוציאה משם מחברת ועט.

איפה היא הייתה? אה, כן, כשהאבה החלה להתלהט. העניינים התחממו, והעט רץ בדילוגים מדף לדף, שופך דיו כחול, כחול אשר על שפת הים.

לאחר שהפליגה בדמיונה למחוזות רחוקים, נבהלה לגלות שהמחוגים בשעון המעורר לידה מורים על השעה שתיים לפנות בוקר. חזי התהפך לצד שני בקול נחרה. היא סגרה את המחברת, ליטפה את כריכתה, הכניסה אותה אל המגירה מתחת למסמכים עם האישור לטיול השנתי של בובי, כיכתה את המתג ונשכבה בגבה אל בעלה.

בשש וחצי השעון המעורר העיר אותה באמצע חלום. הלוואי והייתה יכולה להישאר לשכב עוד שעה-שעתיים. אך החוש האימהי הקים אותה והיא התמתחה תוך כדי פיהוק. בשעה הבאה היא הפשירה ארבע עשרה פרוסות לחם, מרחה למירי שוקולד, אבוקדו מעוך לבובי וקוטג' עם זיתים לפיצי. לעצמה היא שמרה ארבע פרוסות בצד, ובזמן שמירי ובובי התלבשו בכוחות עצמם, היא השחילה את ראשה המתנגד של פיצי אל החולצה שהכינה לה ערב מראש, ודחסה את ידיה אל תוך השרוולים.

“לא רוצה להתלבש!” הקטנה זעקה.

“חייבים להתלבש, פיצי,” היא ניסתה לומר בקול רגוע ומשכה מלמטה את החצאית המתנפפת על ישבנה השמנמן.

“רוצה פיג'מה!” פיצי בכתה.

"איך פיג'מה בגן?" תהתה היא בהיגיון. "כל הילדים יראו אותך ויצחקו."

"לא אכפת!" פיצ'ה התמרמרה.

היא כמעט עקרה לה את היד ממקומה כשסחבה אותה למטבח. "הנה שוקו," הצביעה על הספל והתבוננה בשעון על הקיר.

עוד עשר דקות היא חייבת לצאת. אסור לה לאחר. אם היא תצא דקה אחת מאוחר מדי, היא בטוח תיתקע בפקקים של שמונה.

חזי הופיע במטבח במבט מנומנם. "מי זה צועק פה?" שאל והטביע נשיקה מצפצפת על הלחי התפוחה של פיצ'ה.

"איכס!" פיצ'ה צעקה ושפכה את השוקו שלה.

מירי ובובי לפחות ישבו ושתו בשקט מספלי הפלסטיק שלהם.

"אתה יכול בבקשה לנקות את השוקו שלה?" פנתה אל חזי.

חזי סיים ליטול ידיים וניגב אותן במגבת שהייתה על גב הכיסא.

"אחרי שאחזור מהתפילה," אמר, נישק את הראשים של השניים הגדולים, ריפרף גם אחת על לחיה ויצא.

היא ראתה בעיני רוחה מה הולך לקרות. אם השוקו על הרצפה יחכה ככה עוד שעה, הכול יהיה דביק ומגעיל כשהיא תחזור מהעבודה בצהריים. היא מיהרה להרטיב סמרטוט וניגבה בזריזות את השלולית ואת הנתזים החומים.

"רוצה שוקו," פיצ'ה בכתה.

"אין יותר שוקו, שפכת אותו."

"אז מה. רוצה שוקו!"

היא צעדה במגפוני העקב שלה אל חדר השינה, העבירה פס של אודם על שפתיה וגילתה שכמעט שכחה ללבוש כיסוי ראש. מיד זרקה על ראשה את הכובע הכי צנוע ותחבה לתוכו את כל שערותיה, שלא יבואו אליה בטענות כלשהן במכללה החרדית, ויצאה מהחדר בתנופה.

"כולם מוכנים?"

מירי ובובי קמו בצייתנות, ופיצי מרחה לעצמה נזלת על הפנים. היא ניסתה לקחת נשימה עמוקה ולא להתפוצץ. חטפה מגבון מהשיש וניקתה בתנועה אחת את כל הפנים של פיצי. זו נעצה בה עיניים כחולות וכעוסות והחלה לצרוח.

“שקט!” הפעם היא כבר איבדה את העשתונות. כמה היא יכולה לאחר למכללה בפעם היחידה שהיא מגיעה אליה כל שבוע? לאחר שהשליכה את פיצי הבוכייה לידי הסייעת בגן שלה, והורידה את מירי ובובי ליד שער בית הספר, היא לחצה על דוושת הגז ודהרה אל המכללה בדרכים עוקפות.

לשמחתה בינתיים ניצלו חלק מהתלמידות שלה את הזמן לסיים תפילת שחרית, כך שהיא יכלה להתחיל את השיעור על השכבות בפוטושופ באיחור קליל של כמה דקות.

רק בהפסקה גילתה ששכחה להכין לעצמה כריך.

היא הסתפקה בקפה המריר שהבנות הכינו ליד פינת הקפה עם המיחם והסוכר הלבן, וניקרה בעוגיית ריבה עתירת מרגרינה שהמכללה קנתה בנדיבות לבאים בשעריה.

לקראת אחת, רוב התלמידות ביקשו להשתחרר לפני הזמן, כדי להספיק לקחת את הילדים מהגנים ומתלמודי התורה. למה הבעלים שלכם לא לוקחים אותם? רצתה פעם לשאול. לא מספיק שאתן יולדות, מגדלות, לומדות מקצוע ומפרנסות? אבל היא חיבבה את התלמידות שלה, שרובן חבשו פאות מעוצבות ונראו מטופחות ודווקא די מאושרות. לכן רשמה בטוש שחור על הלוח את שיעורי הבית לתרגול, וכיבתה את המחשב המרכזי בעשרה לאחת.

הדרך ממודיעין עילית לירושלים פרחה בירוק בוהק בעונה הזו של השנה. במיוחד באזור פארק איילון קנדה. היא הביטה בגעגועים בעצים התמירים. בכל פעם שנסעה לידם דמיינה כיצד היא עוצרת את האוטו ויוצאת לטייל ביניהם עם מחברת ועט. אבל תמיד היא מיהרה לחזור

בזמן כדי להכין ארוחת צוהריים לילדים, וכדי להמשיך לספק את הזמנות העבודה של הלקוחות שלה.

הפארק כבר היה מאחוריה, והיא כמעט הגיעה למחלף לטרון. בטנה קרקרה והיא נזכרה ששום דבר מאכל לא נכנס אל פיה מאז אתמול, מלבד כמה עוגיות שעוררו בה בחילה. וגם אתמול אכלה מוקדם לפני הילדים, כדי להספיק לנקות את כל השאריות עם חוט דנטלי, שלא תהיה לה חציצה בטבילה.

לימין הכביש הבחינה בקיוסק קטן ששלט בכתב יד הזמין לאכול בו מלבי. היא אותתה ימינה ונעצרה לפניו. כיוון שסיימה ללמד מוקדם מהרגיל היה לה מעט זמן. היא הכניסה את ראשה לחלון של הקיוסק המאולתר וביקשה מהמוכר הצעיר טילון אגוזים.

לטיילון היה טעם מנחם והיא כרסמה ממנו ברעבתנות, והוציאה ביד השנייה מהתיק מחברת ועט. היא הניחה את המחברת על ההגה והמילים הפכו למשפטים ואלה התגלגלו לכדי סיפור.

כשהרימה את עיניה גילתה שהשמש גולשת בזווית חדה מערבה. כל הנוף סביבה קיבל גוון כתום של שקיעה.

“לא!” קראה בבעתה. איך יכלה לשקוע כך בכתיבה בלי להיות מודעת לזמן החולף ולכל מה שקורה סביבה? בטלפון הנייד שלה היו עשרים ושתיים שיחות שלא נענו. עשר מהגן של פיצו ושתיים עשרה מחזי. כנראה שכחה לבטל את ההשתקה כשסיימה ללמד.

“מה קורה איתך? את יודעת איך דאגתי?” חזי שאג באוזנה.

היא ניסתה למלמל דברי התנצלות. שיקרה משהו על כך שנעצרה בצד הדרך ונרדמה. הס מלהזכיר כתיבה. היא ידעה שחזי לא יאהב את זה. היא ניתקה את השיחה בידיים רועדות והתניעה את המכוננית. את המחברת המפלילה יהיה עליה להחביא במקום יותר קשה לגילוי. אולי במגירה של התחבושות והטמפונים.

לרכישת הספר:

מתחשקת

סיון דרשן

אַנִי יְשָׁנָה וְלִבִּי עֵר, קוֹל דּוֹדֵי דוֹפֵק. פִּתְחֵי לִי,
בְּיַד הָאֱלֹהִים גַּם אֶהְבֵּת.

גב הספר

אסתי היא אמא של, בת של, ואישתו הכשרה של. כבר שנים שהיא מנסה לתפקד בכל הכובעים (וכיסיי הראש) אבל בדרך המפרכת הזו היא איבדה את עצמה. הזוגיות הפכה לאכזבה וחיי האישות – ללא יותר ממטלה.

ואז היא נדרשת להשגיח, כמורה, בסדנה לחינוך מיני. היא מתנגדת, והיא לא רוצה, וזה לא מתאים לה, אבל... זה גם משנה את חייה. אחרי שנים של תקיעות היא פוגשת בהזדמנות חדשה לבחור באושר, סוף סוף, ולחולל מהפך מול המראה, בזוגיות ובחדר המיטות. מהפך שכל אישה ראויה לו.

*

סיון דרשן, חוזרת בתשובה ומטפלת מינית, התבקשה על ידי מטופלותיה לכתוב עבורן את "50 גוונים של אישות" באופן קשוב לאורח החיים של האשה היהודייה המאמינה, ונענתה לאתגר. מהלכות נידה ועד אורגזמת סיידר תפוחים (!) דרשן מספרת בקלילות ובחושניות את סיפורן של אינספור נשים נשואות, אותן פגשה לאורך דרכה המקצועית, ונותנת תקווה לחשק ולאהבה.

(ספר זה מיועד לנשים בלבד)

תעודת הספר

מאת סיון דרשן

שנת יציאה לאור: 2022

336 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

עריכה ספרותית: ליאור ניר, חגית אלכסנדר

עריכה לשונית: דפנה נוה

הגהה: רוזי גולן

עימוד: טל בן־אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

- 66% רומן רומנטי בין אישה לבעלה
- 34% מה שקורה בשטיסל כשדלת חדר המיטות נסגרת
- 26% אמת לאמיתה
- 15% הומור פרוע
- 12% שלום בית
- 8% טיפול מיני וזוגי לנשים שומרות מצוות וגם פחות שומרות

לרכישת הספר:

פרק 1

”כִּשְׂר.”

קולה המתנגן של הבלנית מלווה אותי כשאני מוציאה את ראשי מהמים.

”כִּשְׂר.”

מי המקווה החמימים סוגרים עליי.

”כִּשְׂר.”

הדמעות חונקות את גרוני. סוף־סוף נגמר הסיוט הזה. אני מנסה להתעלם מהשערות הצפות ומהאריחים השבורים ומטפסת באיטיות במדרגות.

הבלנית צופה בי יוצאת מהמים ומכינה עבורי את חלוק הרחצה הבלוי, ”טבלת כדין ואת כשרה וטהורה לבעלך.”
בשביל זה אני פה, בשביל להיות כשרה לבעלי. ושאלוקים יעזור לי. טיפות המים נוטפות מגופי הכבד כשאני מתעטפת בחלוק בזריות. עם כיסוי ראש מהודר, איפור מרוח ועיניים עייפות, מושיטה הבלנית יד עמוסה טבעות זהב. ”שתזכו לזרע קודש בִּרְקִימָה, לשלום בית, לשפע ולברכת השם יתברך.”

אני לוחצת את ידה ולוחשת ”תודה.” יותר מזה אני לא יכולה להגיד. הדמעות מאיימות לצאת. היא הראשונה שנוגעת בי היום.
”את בחדר שלוש, היא אומרת בלי להביט בי, מסתובבת ומשאירה אותי לבד.

למזלי היא כאן בשעות כאלה, מפעילה את המקווה התורן רק כדי לעזור לנשים חסרות אחריות כמוני לטבול בשעות מאוחרות. אישה נורמלית שיש לה בן זוג נורמלי טובלת בשעות מוקדמות יותר.
אדי הכלור מתערבבים בדמעות החונקות, ובחמישה צעדים מהירים אני

חוזרת לחדר. החלוק קצת צפוף עליי כשאני מתיישבת על האסלה, בוהה בקיר ובשלט התלוי עליו, ובו רשימת הדברים שיש לעשות לפני הטבילה, והדמעות פורצות מעיניי.

לא טוב לי. ממש לא טוב לי. קיבלתי היום דוח כשהורדתי את הקטן בגן, היה לי יום עמוס עם תלמידי י"א הלחוצים לקראת הבגרות, ובבית שלי אני לבד. לגמרי לבד.

בשביל מה בכלל אני פה ?

לעשות מצווה שאני שונאת ?

לשכב עם בעלי המעצבן ?

אם הוא היה יודע כמה מתח יש לי בגוף רק מהמחשבה שהוא ייגע בי, שהוא ייכנס אליי. אבל איכשהו, עם כל החוכמה שלו, את כל מה שקשור אליי קשה לו להבין. וכמובן אני נדפקת. אבל מה כבר אפשר לעשות ?

נמאס לי ואני עייפה.

אני חייבת חופש מהחיים האלה. מנתי. מעצמי.

פעם הייתי אסתי החמודה, אסתי היפה, היו לי המון חברות. כולם אהבו אותי. היו לי חלומות להגיע רחוק. רציתי להתחתן, פנטזתי על לילות הטבילה המהנים והמחברים בין בני הזוג. והיום אני אמא, מורה או אסתי המכוערת שרק מחכה להגיע למיטה בערב, ועדיף לבד.

אני מתייפחת וגופי מטלטל. מה שלא יוצא מהעיניים יוצא מהאף, וכשאני מחפשת נייר טואלט, אני מבינה שהשתמשתי בריבוע האחרון לפני הטבילה. ממש מתאים למזל שלי היום.

בתמימותי חשבתי שהיום הזה לא יכול להידרדר עוד. אני מקנחת את האף בחלוק. גם ככה צריך לכבס אותו. כואבת לי הבטן, גוש יושב לי על הריאות ומקשה עליי לנשום.

אני קולטת את השעה ונבהלת. תכף חצות. איך הזמן עבר מהר כל כך ? שנים אני מדחיקה את העצב והכאב בהצלחה. מה שבר אותי היום ? מה

גורם לי לבכות ככה?

הכל בגלל נתי. הוא הבטיח לחזור הביתה מוקדם מהעבודה כדי שאוכל ללכת לטבול מוקדם. אבל כרגיל, הבטחות לחוד ומעשים לחוד. בפועל הוא נסחף בעבודה, לא הצליח לצאת וכל התירוצים הרגילים. כשבסופו של דבר הוא הגיע, ברחתי מהבית והשארתי אותו עם הבלגן. שיסדר, מגיע לו. אולי זה ילמד אותו לעמוד בהבטחות שלו.

הלוואי שהייתי יכולה להגיד לו שטהרת המשפחה זו מצווה של שנינו. שציפיתי ממנו שיתגעגע אליי, שירצה להתפנות ולהגיע מוקדם כדי להיות איתי. אבל ברור לי שחבל על הכוחות ועל המאמץ.

הוא לא רוצה להיות איתי.

ואני לא רוצה להיות איתו.

אני מנסה לאסוף את עצמי ואת הדברים שלי. אני פושטת את החלוקי, נעמדת מול המראה הגדולה ומסתכלת בהשתקפותי. הגוף כולו נראה עצוב. השדיים הנפולים, סימני המתיחה, הפצעים על הפנים.

טוב, מאוחר. תפסיקי למרוח את הזמן. את חייבת לצאת. אין ברירה. אני מתלבשת בזריזות, מזל שבשעות האלה אני יכולה ללבוש מכנסי פיג'מה שיחממו אותי בדרך ועליהם חצאית ענקית וקצת מוכתמת. אמא שלי הייתה הורגת אותי אם הייתה רואה אותי ככה. אני עוטפת את השיער בכיסוי הראש בצבעי חום־ורוד, שוטפת פנים ומאפרת את העיניים, מנסה להסתיר את הנפיחות מהבכי. לא מתאים לי שהבלנית תשאל אותי, "למה?" הדאגה שלה לנשים גדולה מהרצון שלה ללכת הביתה, ואני לא יכולה להתעכב יותר.

קף לי. הרוח מקפיאה והגשם מעצבן. אני שונאת לנהוג במזג אוויר כזה, אבל זה חלק מהחיים כשגרים בירושלים. הייתי משלמת הרבה כדי להיות בבית, ועדיף מתחת לפוך עם ספר טוב.

אני נכנסת לרכב וממלמלת, "אלוקים, אתה שומע אותי?" אני נאנחת. "אני יודעת שאתה שומע, אני צריכה עזרה. בבקשה, תעזור לי לשפר את

המצב. אין לי מושג איך אבל לך בטח יש תוכנית. ובבקשה בבקשה שנתני יחכה לי במיטה אחרי שהוא סידר את הבית.”

המגבים זזים במהירות, העיניים שלי נעשות כבדות ואני מפקת בלי סוף. צריך לתקתק את היחסים כדי שאוכל ללכת לישון. אולי הוא בכלל יישן ולא יחכה לי? ככה לא אצטרך להתמודד איתו שוב. כבר היו פעמים כאלה, למרות שלרוב הוא כן נשאר ער בליל המקווה כדי לקיים את המצווה.

הפעם האחרונה הייתה נוראית. הוא רק נגע בי והתחלתי לפהק. לא הצלחתי להשתלט על זה והוא ממש נעלב. “מה, אני עד כדי כך משעמם אותך?” הוא שאל במבט מסכן ובטון שנשמע שהוא ממש פגוע.

אוי, אלוקים, מה הייתי אמורה להגיד? כן? או שאולי הייתי צריכה להגיד לו שיש לו ריח רע מהפה וזה דוחה אותי? וזה עוד אחרי שהוא התקלח.

רמזור לפני הבית. ברכב לידי שני צעירים שמעשנים, שומעים מוזיקת טראנס בקול וחושבים שהעולם שלהם. מעניין אם גם בת הזוג שלהם נגעלת מריח הפה שלהם.

אוף, אני כזאת עלובה. איזו אישה רעה אני. מה יש לי? למה אני לא נהנית איתו? אני יודעת שהוא בסך הכל גבר טוב. הוא איש טוב, אבא טוב ובעל טוב. או לפחות כשהוא איתנו הוא כזה. הוא לא מחסיר ממני ומהילדים כלום. אז מה אני רוצה ממנו, למה אין לי חשק אליו?

המחשבה הזו מלווה אותי כשאני נכנסת לחניה שלנו. אני פותחת את הדלת והבלגן נשאר במקומו, בדיוק כמו שהשארתי אותו. צילילי השירה של נתי מהמקלחת מלווים במים זורמים. העיקר שלעצמו הוא דואג. במטבח הברז מטפטף על הכלים המלוכלכים שמחכים גם הם לתשומת הלב שלי.

לעזאזל, הוא לא היה יכול לשטוף אותם? זו המשימה היחידה שיש לו בבית. מה הוא עשה בכל הזמן הזה שהייתי במקווה? בטח ישב מול

המחשב, זה הרי הדבר היחיד שמעניין אותו.
תפילותיי לא נענו הלילה, או שאולי התפללתי מאוחר מדי. אין מצב שאני נכנסת ככה למיטה.

אני אוספת את המשחקים והצעצועים, מארגנת ומסדרת את הסלון ומחזירה כל דבר למקום, ושדון הזעם שבי מתעורר לחיים, מספר לי שוב כמה נתי לא מתחשב בי ובבית, איך אפילו הלילה, אחרי שבועיים בלי מגע, אני בכלל לא מעניינת אותו. כל כלי שאני שוטפת מגדיל את הסערה, ואני מרגישה שתכף יצא לי עשן מהאוזניים מרוב זעם.

נתי מסיים את המקלחת, יוצא לבוש פיג'מה, מחייך ומתקרב אליי.
"מה עשית עד עכשיו?" אני צורחת עליו בשקט, "אני לא מבינה, לא יכולת להגדיל ראש ולאסוף את המשחקים? לארגן קצת את הבית? אפילו כלים לא שטפת."

החיוך נמחק לו מהפנים, הלחיים שלו שהיו ורודות מהמקלחת מאדימות, והווריד במצח שלו בולט ופועם. אבל אני לא מצליחה לעצור.

[לרכישת הספר:](#)

נבע א־צפא

ראובן גוברין

מה שקרה בלבנון, נשאר איתך

גב הספר

חטפו אותי.

חטפו אותי מבית המשפט, באמצע חקירה של עד מומחה, באישור שר הביטחון. חטפו אותי במכונית למתקן סודי, למשימה בלתי נתפסת, מסיבה שאסור היה לי – ולכם – לדעת.

”לפי כל המידע שבידינו, אמרו לי, ”אתה אותו גאנדי. אז עכשיו אתה צריך להציל אותו. ואתנו.”

חטפו אותי בחזרה למלחמת לבנון.

קוראים לי עו”ד יעקב נולמן. ובימים הרעים ההם באמת קראו לי המפקד גאנדי.

ארבעה אנשים נשלחו ביוני 1982 לסיוור מודיעיני בלבנון, וכמעט ארבעים שנה לאחר מכן הם עוד משלמים את המחיר. איך מנהיגות וביטחון עצמי יכולים לנצח פחד משתק והתמוטטות נפשית? איך הקרבה יכולה להתמודד עם הלם קרב?

*

זהו ספרו השלישי של ראובן (רובי) גוברין, עורך דין במקצועו, בוגר קורס מספרי סיפורים וטייס חובב בזמנו הפנוי.

תעודת הספר

מאת ראובן גוברין

שנת יציאה לאור: 2022

352 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

עריכה ספרותית: נעמה טל

עריכה לשונית: שיר רוזנבלום-מן

הגהה: ענת הרשגרוס

עיצוב כריכה: אילונה בזאושקו | Psycat Covers

צילום הכריכה באדיבות ארכיון צה"ל, הצלם: מיכה ברעם

עימוד: טל בן-אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

41% אחוות לוחמי מלחמת לבנון הראשונה

24% תעלומה פסיכולוגית הרת גורל

17% גבריות רגישה ופצועה

17% מתח גבוה ופצצה מתקתקת

15% שנינות משפטית מציאותית

11% הלם קרב לא מאובחן

[לרכישת הספר:](#)

פרק 1

אגלי זיעה דקיקים נטפו ממצחו של עורך הדין נולמן, אך טעמו המתוק של הניצחון כבר עמד בפיו. הוא ניגב אותם במהירות והמשיך להתרכז בטרפו. עוד רגע קט והוא ישבור את העד.

“תקן אותי אם אני טועה,” הרעים נולמן על המומחה שעמד מאחורי דוכן העדים והתעקש כי הגנרטור תקין, “אבל הרגע אישרת לנו שכיסוי המתכת שעוטף את הגנרטור בעצם גורם לו להתחמם, נכון?”

באולם בית המשפט נכחו מלבדם רק קומץ אנשים. גדעון בנקיר, עורך הדין שכנגד, שני מתמחים שגילו עניין כלשהו בהליכי חקירה נגדית וכמובן השופט מנדל, שנופף כבמניפה בדף שהחזיק קרוב לפניו. אף שהמזגן עבד במלוא עוזו, חלונות הזכוכית הגדולים הקרינו את חום השמש פנימה. חודש יולי עמד כבר בפתח.

“אהמממ... כן?”

“אז איך הדברים הללו מתיישבים עם חוות הדעת שלך, שבה טענת בעמוד הרביעי, בפסקה האחרונה, בשורה השנייה, שכיסוי המתכת נועד לקרר את הגנרטור?”

המומחה התמהמה בתשובתו וזו באיננוחות גלויה על דוכן העדים. “לא. דזה לא מה שהתכוונתי,” קולו של המומחה הלך ונחלש. “תכף אמצא את הפסקה הרלוונטית בחוות הדעת שלי.”

הוא הרים את חוות הדעת מהדוכן ועשה את עצמו מתעמק בה. מאחורי שולחן ההגנה דפדף גם עורך דין בנקיר בקדחתנות בחוות הדעת. “איך הממזר הזה תמיד זוכר בעל פה כל שורה...” הוא מלמל לעצמו.

חפש, חפש, שום דבר כבר לא יעזור לך עכשיו. נולמן הבליע חיוך. אם היה בחייו משהו שבטח בו, היה זה הזיכרון שלו. הוא הסתובב

לכיוונו של השופט מנדל כדי לוודא שגם הוא ער לחשיבות השאלה שגרמה למומחה לגמגם.

נו, בשעה טובה, ארשת השעמום שעטה השופט נמחקה סוף סוף, ובמקומה הופיע קימוט מצח מתעניין. הוא נשא עיניו ממסך המחשב שמולו ומיקד אותן בעד המזיע ממאמץ.

נולמן פנה להביט בקולגה שלו. עורך דין בנקיר שרבט משהו לא ברור בדפדפת הצהובה שלפניו ונמנע מליצור קשר עין עם המומחה מטעמו. מצוין. גם הוא הבין מי הצד המנצח באולם.

נולמן לא היה צריך יותר מכך, והתקשה להסתיר את שביעות רצונו. הוא אהב לחקור מומחים בחקירה נגדית, לקלף את השריון המקצועי שלהם בסבלנות, שכבה אחר שכבה, כשהוא מוליך אותם למלכודת שהכין להם מראש.

הוא המתין בסבלנות עד שהעד הרים את ראשו מניירות העבודה שלו. עתה היה העד מרותק למבטו, לפות באותם קורים בלתי נראים שנולמן טווה סביבו, ללא כל יכולת להשתחרר. עיניו הקרינו חוסר אונים והבנה פשוטה – חוות דעתו המקצועית נסתרה וקרסה לחלוטין.

אחרי שעה וחצי של חקירה, סוף סוף, היה העד בידינו!

נולמן חייך לעצמו. נותרה לו שאלה אחת אחרונה. באמצעותה ינעץ את חרבו במה שנותר מחוות הדעת, ירסק אותה לרסיסים ויכריע את המומחה סופית.

בזווית העין הוא ראה שהשופט הציץ לכיוון שעון היד שלו וניגב את מצחו במטפחת. החום הכבד עשה את שלו, והשופט החל לשרד חוסר מנוחה.

המסר היה ברור. נולמן מיצה את הזמן שקצב לו בית המשפט ועליו לסיים במהירות.

אי שם במוחו החל לחוש זרמים עמומים של סיפוק מסוימה של עוד חקירה נגדית מוצלחת. מטעמי זהירות בלבד הם נמנעו מלהציף אותו

לגמרי. אבל בעוד רגע קט...

נולמן נעמד צמוד לרוכן העדים, הרים את חוות הדעת של המומחה, דפדף בה והניח מולו את עמוד המסקנות. הוא המתין רגע להגברת המתח, ואז כחכח בגרונו בדרמטיות, "אז אני אומר לך, שכל המסקנות שלך שגויות ושאתה – "

באותו הרגע נפתחה הדלת בתנופה לא שגרתית, וגבר צעיר ושרירי, לבוש מקטורן ספורטיבי קצר שרוולים, חולצה בהירה ועניבה אפורה, נכנס לאולם בית המשפט. הוא אחז בידו מעטפה חומה וניגש בצעדים בטוחים היישר לשופט.

מנדל המופתע הסב את ראשו לכיוון האורח הבלתי קרוא שנעמד מולו. הוא הביט אליו במבט שואל, אך בטרם הספיק לומר דבר, שלף הגבר מסמך מתוך המעטפה שהחזיק ונפנף בו.

"אני מבקש להפסיק את הדיון, ושאוני יקרא את המסמך הזה," אמר בקול רם, מבלי שטרח כלל להביט לכיוונם של עורכי הדין.

נולמן היה כה מופתע, עד שבלע את השאלה שעמדה על קצה לשונו. מנדל עיין במסמך שהוגש לו, ולאחר מכן הביט לכיוונו של נולמן, "אתה גאנדי? המפקד גאנדי?"

מה קשור גאנדי...? נולמן היה כה המום, שגם כאשר פתח את פיו, שום תשובה לא יצאה ממנו.

"עורך הדין יעקב נולמן, אני שואל אותך שוב, האם אתה המפקד גאנדי?" בקולו של השופט נשזרה הפעם נימה מבודחת מעט.

מה פתאום שאל אותו השופט באמצע חקירה נגדית על גאנדי? לאיזו צרה הכניס את עצמו? הוא רק המשיך לבהות בשופט מנדל, אלפי מחשבות התרוצצו במוחו.

"זה הוא, אדוני, אין ספק בכך," אמר הגבר שהופיע במפתיע באולם בית המשפט רק רגעים ספורים קודם לכן.

"אני לא מבין מדוע אדוני שואל אותי את זה," הצליח נולמן לחלץ מפיו.

"מה מסובך כל כך לענות על השאלה? אתה גאנדי או לא?" חזר השופט מנדל, הפעם בטון רציני.

"פעם היו כאלה שקראו לי כך," השיב נולמן בקול נמוך, "אבל חלפו המון שנים מאז. במה מדובר?"

"סוף סוף אני מקבל תשובה לעניין," אמר השופט, שנראה כבר ערני לגמרי. "אני מכריז שמרגע זה ואילך יתקיים כאן דיון בדלתיים סגורות על פי צו של שר הביטחון. כל הנוכחים מתבקשים לצאת מהאולם. גם אתה, עורך דין בנקיר..." הוסיף כשהוא מביט לכיוונו.

"מה הולך פה?" שאל בנקיר, שנראה המום לא פחות מנולמן.

"זה לא קשור לתיק שלך מול עורך דין נולמן, ולכן אני מבקש שתפנה את האולם שלי וקח איתך גם את העד שלך," השיב השופט.

"אבל לא סיימתי את החקירה הנגדית של המומחה, אדוני," הזדעק נולמן. "יש לי רק עוד שאלה אחת, ואני מבקש לאפשר לי לסיים," הוסיף הפעם בקול תקיף.

בנקיר, שהחל לאסוף את הניירת שהייתה פזורה על השולחן לפניו, עצר את מלאכתו, סימן בידו למומחה להמתין על דוכן העדים וחיכה לתגובת השופט.

"עורך דין בנקיר, אדוני לא מבין עברית? אני לא צריך לומר כל דבר פעמיים. צא בבקשה החוצה יחד עם העד שלך. לא אומר זאת שוב," הרים מנדל את קולו.

המומחה עצם עיניו לרגע ונשף בהקלה.

האחיזה שנולמן השיג בתודעת העד במהלך החקירה החלה להתפורר לנגד עיניו, והוא לא היה יכול לאפשר זאת. טובת הלקוח שייצג הייתה תלויה בהפרכת חוות הדעת.

הוא פנה למומחה והורה לו בקול סמכותי, "תמתין על הדוכן, אתה לא הולך לשום מקום."

"עורך דין נולמן, עוד מילה אחת ואאשים אותך בביזיון בית משפט,"

קרא השופט בטון שלא הותיר מקום לספק בדבר רצינות כוונותיו. "ועכשיו צאו כולכם מהאולם שלי, חוץ ממך, עורך דין נולמן, או המפקד גאנדי, או איך שלא קוראים לך. אתה נשאר כאן."

"אני לא מבין מה הולך כאן," מלמל נולמן לעצמו כשהביט בגבו המתרחק של העד המומחה. החקירה המצוינת שניהל ירדה לטמיון.

"יש כאן צו של שר הביטחון שמורה לך להגיע באופן מידי למתקן ששמו מוסתר בקו שחור, ולשם כך עליך להתלוות לאדון הצעיר הזה שהתפרץ לאולם בית המשפט ועד עכשיו לא טרח אפילו לומר לי את שמו," אמר מנדל, הפעם בקול רגוע ומפויס יותר, ואז פנה לנציג משרד הביטחון. "אני לא רגיל שמתפרצים כך לדיון שאני מנהל. אולי יואיל אדוני ויסביר לי ולעורך דין נולמן, שנראה די אומלל, במה מדובר?"

"לצורך העניין, אפשר לקרוא לי עופר, וכל מה שאני מורשה לומר הוא שמהבוקר מחפשים את גאנדי, כלומר, אהה... את עורך דין נולמן, ושעליי לקחת אותו מייד לאתר שצוין בצו ושאסור לי לחשוף בפניכם את שמו או את מיקומו."

[לרכישת הספר:](#)

נשל הנחשה

ליאור ניר

הצ'יק ליט החצופה של השנה

גב הספר

החיים הם לא רומן רומנטי. לא בשבילי, בכל אופן. אולי בגלל זה שום דבר לא הכין אותי למה - למי - שפגשתי במאמאגיה. לא מסיבות הסקס בתל אביב, לא הקומנטים לבלוג שלי (שבאתר הכי נכון בישראל), גם לא מה שגילגלתי על בסיס יומיומי. אבל אז בת אחותי, שאלוהימה תברך אותה, החליטה לעשות את מרד הנעורים באיזה חור ניו אייג'י מסריח בלב קולומביה. נחשו מי נודבה להחזיר אותה לארץ, מהשיערו אס צריך.

בארור שמכאן זה רק הסתבך.

קוראים לי גלי בלום. וזה לא, אני שוב חוזרת, לא רומן רומנטי.

*

נשל הנחשה הוא ספרה הראשון של ליאור ניר, ישראלית שורשית תושבת לאס וגאס. חולת קריאה, כתיבה, והריח שיש לבייבי שלה כל בוקר. ורק במקרה, כך היא אומרת לעצמה כל יום, רק במקרה לא קוראים לה גלי בלום.

תעודת הספר

מאת ליאור גיר

שנת יציאה לאור: 2021

225 עמודי דפוס

עריכה ספרותית: לירון פיין

עריכה לשונית: אמירה בנימיני נבו

עיצוב כריכה: אילונה בזאושקו | Psycat Covers

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

61% דמות נשית חזקה אך פגיעה

24% חיי זוהר ריקים מתוכן

23% ריטריט רוחניקי במדינה אקזוטית

20% גברים מעצבנים מדי

15% משפחה אוהבת

8% בשורות טובות

לרכישת הספר:

1.

הכניסה למוזמנים בלבד

כולם עם כולם, יוניקורן תמימה, וטלפון שלא

מפסיק לצלצל

במסיבה כזאת, בישראל, עדיין לא הייתי. הכניסה לשווים בלבד על אמת. הכי שטחי, הכי בפנים.

כולם נלחמו להשיג כרטיסים, אבל לנו לא היה כל-כך קשה להשיג הזמנה. אנחנו זוג מהמם. והעובדה שערך זכה במקום שני ב"האח הגדול", על תקן החתיך הבעייתי, בטוח עזרה.

אבל פייר - אני מתרגשת. באמת כולם פה נראים ממש ברמה. אנחנו נכנסים לווילה מטורפת בקיסריה. השכנים אפילו לא מתחילים לתאר לעצמם מה קורה פה בלילות ירח מלא. במבואה הענקית אנשים מברכים אותנו לשלום במבטים רעבים. אנחנו מרגישים לגמרי בנוח בסיטואציות כאלה.

היינו וניסינו הרבה, אבל שוב, הלילה זה מרגיש שונה.

"ממש מסיבה שווה", ערן אומר לי בחיוך מבסוט.

"לגמרי", אני מאשרת.

קוד הלבוש לערב כולל בגדי עור שחורים ומסכות על הפנים. אין באמת חוקים, כל אחד עושה מה שנעים לו. ברגע שעוברים את הגבול, מכבדים ועוצרים. אבל לא נראה לי שמישהו הולך לעצור הלילה.

אם את מסוג הבחורות שנכנסות למיטה בטישירט בלויה, ומעולם לא ביקרת במועדון הדאנג'ן, אין מצב שיש לך מה לחפש פה – גם לא בטעות.

בווילה יש קומה אחת ענקית מלאה חדרים מוארים בלפחות אלף נרות דולקים. אור מעומעם, מוזיקת טכנו הכי מגניבה שיש והרבה קוקטיילים חזקים, מוגשים בידי בחורות במעט מאוד בגדים.

אני וערן כבר התחלנו לשתות מבקבוק המים ה"מינרליים" שלנו. אבל יש לי הרגשה שגם בלי האם-די נהיה מסודרים הלילה.

אחרי כמה רגעים ניגשת אלינו בחורה במסכה של נמר. אין צורך או רצון בסמול טוק מנומס ולעוס, כל מי שנמצא פה הגיע במטרה אחת ברורה - סקס.

לפי הגובה, הרזון והיופי שלה היא ממזרח אירופה. היא מחייכת אל שנינו ומזמינה אותנו לאחד החדרים.

אנחנו הולכים אחריה במסדרון ארוך, שומעים ורואים אנשים כבר באמצע זיונים. סופר מחרמן.

אני וערן אוהבים להגיע אחרי כולם, כשכל המגננות או הביישנות הראשונית כבר נעלמו. לפעמים אנחנו אוהבים ביחד, לפעמים לחד. אני מחייכת לערן ולוחשת לו באוזן, "תיהנה הלילה, בייבי", מנשקת אותו בפה וממשיכה עם האירופאית שלי.

בתור התחלה בא לי ללכת עם החברה החדשה שלי. אני יודעת לפי החיוך שלה שיש לה משהו מעניין להציע לי.

ברגע שאני נפרדת מערן, שתי בחורות כבר קופצות עליו. זה מרגש שעוד נשים נמשכות אליו. הידיעה שבסוף הערב הזה, שבטח יהיה מחר באמצע הבוקר, אני והוא נחזור ביחד לדירה שלי, לחיים המשותפים שלנו - לגמרי עושה לי את זה.

ועכשיו? עכשיו הזמן לחלוק את היופי עם אחרים.

לבחורה קוראים ניקול. או לפחות זה שם המסיבות שלה. היא שואלת אותי מה שלומי, ומיד מכבדת אותי בשורה מכובדת להסנפה. ואני, חזירת סמים שכמותי, מריחה מנחיר שמאל, ומסמנת לה שצריך לאזן גם את צד ימין.

אחלה הכנסת אורחים.

כבר הייתי עם נשים. זה בהחלט סקרן אותי. אבל אני לא חובבת מושבעת של הז'אנר, לרוב אני צריכה צלע שלישית. צלע ישרת זוויט בבקשה.

אנחנו יושבות על מיטה רחבה ועליה מצעים אדומים מסאטן. ריח נעים של נר מציף את החדר, והגניחות מהחדרים הסמוכים משתלטות על המוזיקה מהסלון. אני מתמיאה לה, אומרת לה שהיא נראית נהדר ושואלת, "אבל איפה הגבר שלך"?

אני חושבת שהיא קצת נעלבה ממני. היא באמת יפהפייה, רואים את זה גם מבעד למסכה, אבל אני יודעת מה אני מחפשת. רק אישה לא תספק אותי הלילה.

"אני בקטע של נשים", היא עונה לי. השיחה נגמרת. אני מתמיאה לה, אומרת, "תודה רבה", יוצאת מהחדר ומציצה לחדרים האחרים. מעניין איפה ערן עכשיו ועם מי.

אני יושבת על הבר ושותה עוד קוקטיל טעים, הלבן יישר אותי טוב טוב... אבל אני באתי להתפזר הלילה.

לא עוברות יותר מכמה דקות וגבר נאה ניגש אליי. הוא יותר מבוגר ממני. השיער הכסוף מסגיר אותו. אבל יש לו גוף שלא מבייש לוחם בשייטת. הוא בטח שוחה או גולש.

אנחנו מתקשקשים קצת. אחרי כמה דקות אני מאשרת לו שאני בעניין. הוא מצמיד אותי חזק אליו. אולי מסכת הגנב שלו מכניסה אותו לאקשן, או שאני כבר ממש בראש טוב. אני מנשקת אותו ברכות

ובחושניות עם מעט לשון. קורצת לו ומובילה אותו לחדר שהייתי בו לפני רגע. משחקת אותה בעלת הבית ממש. לשמחתי ניקול עדיין שם, מיישרת את אבקת הקסמים שלה.

”זה בסדר אם נצטרף אלייך?” אני שואלת בציפייה אמיתית.
”תיהנו מהחדר, אני הולכת”, היא עונה בטון קצת מבואס. כנראה ציפתה שאחזור לפה לבד.

ברגע שהיא יצאה, אני כבר שכחתי ממנה.
הוא מפשיט אותי לאט-לאט. מסיר מרגליי את נעלי העקב הגבוהות ומשיל ממני את שמלת המיני הקצרצרה. אני נשארת עם חזיית פוש-אפ שלא מביישת את הדוגמניות של “ויקטוריה סיקרט”.
אומנם אין לי חזה גדול, אבל אני יודעת שהוא עושה את העבודה.
אני כבר חסרת סבלנות, כמעט קורעת ממנו את חולצתו המכופתרת ומריחה את ריח החו“ל שלו. הבושם של “אברקומבי” יעשה לי את זה לנצח. הוא מרים אותי ומצמיד אותי לקיר. רגליי מפושקות וכרוכות סביבו. הוא לא נותן לי לסיים להפשיט אותו. מה הוא מנסה לשחק איתי?

דלת החדר פתוחה. לא אכפת לי שאנשים יסתכלו עלינו, ואולי גם יצטרפו. הוא מוצץ לי את הצוואר, ובתוך אפלת החדר אני רואה אור מהבהב מתיק הצד שלי. מי לעזאזל מתקשר אליי בשעה כזו?
אין סיכוי שאני עונה. לא עכשיו. לא פה, ובטח לא כשכל הכימיה הזאת מתחילה לעלות לי.

מי שזה לא יהיה - אני לא זמינה!
אני אוחות חזק בתחת המוצק להפליא שלו ולוחשת לו באוזן, “אני חרמנית אש, קח אותי”.

*

היינו מספיק אחראיים לבוא במונית ולא לנהוג עד לקיסריה.

ליאת, מישהי חמודה, שבילינו איתה יחד הלילה, הצטרפה לנסיעה
איתנו.

"היה לילה מדהים", ערן אומר ומלטף לי את היד.

"לגמרי", אני מאשרת ומניחה את ראשי על כתפו.

הדלקה כבר ירדה, וכל מה שאני צריכה עכשיו זה מקלחת חמה
ובאנג מחוזק, שייתן לי נוק-אוט סופי ויטרוק אותי למיטה.
אני כבר לא בטוחה אם ליאת ממשיכה איתנו לדירה, או רק תפסה
טרמפ לתל אביב.

היא צעירה ויפה, ולפי איך שהיא תפקדה הלילה, זו לא הפעם
הראשונה שלה בסווינג. מעניין בת כמה היא, או שלא כל-כך מעניין.
מה שיותר מעניין זה מאיפה הביטחון שלה לבוא לבד למסיבה כזו.
אני לא מכירה הרבה בחורות שוות בישראל שמוכנות להיות גלגל
שלישי עם זוגות - שלושתם יחד במיטה.

"תגידי, ליאת", אני אומרת בקול מעט צרוד, "באמת באת למסיבה
לבד"?

"כן ולא", היא משיבה עם חיוך ממזרי. "חיפשתי באינטרנט פרטנר
שיבוא איתי, ומשם כל אחד זרם." היא שוב מחייכת אליי וקורצת לי.
שתינו באמת עשינו חיים יחד הלילה. אני מלטפת לה את השיער
ואומרת לה שהיא יפהפייה. ערן עוזב את ידי ומלטף אותה גם.

שלושתנו יושבים מחובקים, הכול עדיין מאוד נעים. נהנים מאדי
הלילה ומנסים להיות כמה שיותר דיסקרטיים ובשקט בנוכחות נהג
המונית.

לפתע האיפון שלי רוטט. אני תמיד מעבירה אותו למצב השתק
כשאני וערן יוצאים לחגוג עם אחרים. לעזאזל! מי מפריע לי בשעה
כזו!?!?

אני מוציאה אותו מהתיק ונזכרת בפעם האחרונה שהוא הבהב.

נזכרת בחווייה המדהימה שהייתה לי עם מר גולש. וואו, רק מלחשוב על זה אני נהיית שוב רטובה. הוא היה חזק ושרירי וידע בדיוק איך לגעת ולפנק. זה היה חזק אבל לא אליים. בדיוק כמו שאני אוהבת. "מה אפרת רוצה ממני בשעה כזו?" אני שואלת את ערן בפליאה ומראה לו את המסך.

אין סיכוי שאני עונה לה. אני עדיין לא זמינה לדבר עם הרבנית קוק.

"לא יודע, אולי היא רוצה לספר לך שהיא שוב בהיריון?" הוא מגחך. לא בטוח שזו בדיחה, בהחלט ייתכן שהוא צודק. אחרי שבעה ילדים התגובה הצבועה שלי, "כמה אני שמחה שאת בהיריון ויהיה לי עוד אחיין קטני ומתוקי", יכולה לחכות. אני מכניסה לתיק את האייפון שממשיך לרטוט לתיק ועוצמת עיניים.

אבל היא מתעקשת האחות הזאת. מיד היא שולחת לי הודעה, "תעני לי דחוף".

"אני עסוקה. אם העולם לא נחרב - אז נדבר מחר בבוקר".

[לרכישת הספר:](#)

סוף איכילוב

לירון פיין

לילה הזוי בבית החולים. קומדיה שחורה.
וסיפור על גאולה שכמעט לא הגיעה

גב הספר

משה, סניטר מזדקן בבית החולים איכילוב, מסתיר מזה עשרות שנים IQ של גאון – ושלד נורא בארון. משמרת לילה תמימה אחת מצליחה לשבש את כל עולמו, לחשוף את סודו ולשלוח אותו לחיקה של אחת האחיות במחלקה פנימית קטלנית.

זהו מסע הזוי אל מאחורי הקלעים של איכילוב, בין רופאים מהגיהנום, אחיות שחיות בו, גנבי תיקים ערמומיים, פועלי ניקיון חרוצים מדי, אנשי ביטחון חסרי ביטחון וחולים ש... האמת, מגיע להם.

*

הספר מבוסס על הרפתקאותיו ונסיונו האישי של המחבר, שהתחתן עם האחיות אותה הכיר בדיוק בדרך המסופרת כאן. קריאת חובה לכל מי שאי פעם ביקר בבית חולים – או מתכנן לקפוץ לביקור.

תעודת הספר

מאת לירון פיין

שנת יציאה לאור מהדורה מחודשת: 2022

123 עמודי דפוס

עריכה ספרותית: בית העורכים

עריכה לשונית: יעל שלמון בקנע

עיצוב כריכה: עינת א. שמשוני | סטודיו געש

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

72% קומדיית בית חולים שחורה

34% סיפור אהבה אבוד

23% ספרות זולה מאוד

21% רגל הולכת לאיבוד

9% צירופי מקרים

8% סיפור אמיתי

לרכישת הספר:

פרק 1:

**יש שני סוגים של אנשים בעולם.
אלה שהיו בחדר המיון, ואלה
שיהיו בחדר המיון.**

23:06. שירותים ציבוריים

רוח צוננת, זרם חם.

תענוג.

משה אהב את הרגעים האלה, של סיום משמרת הלילה. את לאות הבוקר החדש. את הכבודות בעפעפיים. מעבר לחומת הבלוקים הגבוהה מכוניות אנשי הבוקר נחפזו במרץ לתפוס חניה, צופרות אלו על אלו באיום. מחוץ לשירותים, במסדרון שמאחורי גבו, שעון הנוכחות צבר פופולריות אחרי לילה של בדידות.

רק המעליות המנומנמות עוד לא התעוררו לחלוטין. הן התענגו על השעה השקטה האחרונה שלהן להיום, יודעות היטב שהפעם הבאה שבה הן ינחו תהיה בכיוון חצות. הרבה שעות של עליות וירידות. אבל בינתיים עוד היה שקט. יחסית.

רוח צוננת, זרם חם, וניחוחות של אקונומיקה טרייה – לא. משה רחרח בסקרנות. זו לא היתה אקונומיקה. הריח היה אחר, צורב. אלכוהול רפואי? יכול להיות שעובד הניקיון התבלבל?

רגע, זה לא היה העובד הרגיל, משה שם לב. הבוקר זה היה פארוק הלבנוני, משום מה, שבכלל עשה משמרת לילה עם העגלה הכתומה. פארוק אף פעם לא ניקה שירותים. בטח ביקשו ממנו במיוחד, והוא השתמש בחומר הלא נכון.

למי אכפת.

יאללה. כבר כמעט נגמר. כמעט הלכה לעולמה עוד משמרת לילה, ספוגה בעוד זיכרונות מתים, שילכו וייקברו מאחורי עוד כמותם.

כמובן, הלילה הזה היה שונה. אולי זה היה הלילה האחרון שלו כאן. עוד נראה. הוא עוד צריך לעכל את מה שקרה כאן, בשמונה השעות האחרונות. אולי הוא רק חלם את זה? משה עצם עיניו והתמסר לתחושה.

”די, חלאס. נגמר”, בקע מימינו קולו של סאלים.
משה נאנח. ”תן להשתין בשקט”.

סאלים השכיל לא לענות, ולרגע קט אחד לא הופרעה קדושת האירוע.
אט אט הלך הזרם וגווע. משה ניער בקפדנות, מנסה לשכנע כל טיפה
סוררת לצאת מגופו בטרם יוחזר הציוד למקומו הקבוע. פעם היה מספיק
לו לנער פעם אחת. אחר כך, בחלוף השנים, הצטרפו לטקס פעמים
נוספות.

הסוגיה הזו הטרידה אותו הרבה לאחרונה. יותר מהשערות הלבנות,
זו היתה העדות הממשית ביותר לשנים שהלכו והתקלפו מגופו. בן
חמישים ואחת, מי היה מאמין. הוא ידע בדיוק מה קורה שם, למערכת
האורולוגית, עם הזמן. אי אפשר לעצור את זה.
”נשאר לך סימן”, אמר לו סאלים.

משה העביר יד על כתם הטחינה שהתייבש על החולצה שלו. ”זה ירד
בכביסה”, הוא אמר.
”לא זה. סימן אחר”.

משה הרים גבה, וסאלים חייך והצביע על הצוואר שלו. ”תראה
בראי”.

ובאמת, כמו עדות מרשיעה, צועקת, זרח על צווארו סימן מציצה
אדום ומתוק למראה. משה נגע בו באצבעותיו, לא מאמין שהמראה
אפשרי בכלל. אצלי? דבר כזה?

מילא סאלים, הדון ז'ואן הרשמי של איכילוב, זה שהיה מפיל אחיות
על ימין ועל שמאל, וגם על האמצע, וגם סטודנטיות שגרו במעונות
שליד לייס, וגם מזכירות רפואיות בגילאים מגוונים. אצל סאלים זה היה
מובן ומקובל. כל שבוע סימן אחר, כל שבוע ממישהי אחרת. הוא הרי
צעיר, מקסים, חתיך, ו... צעיר.

אבל אצלו? נא. זה באמת קרה?

”אתה חושב שנמצא אותה?” משה העביר נושא.

סאלים צקצק בלשונו.

“אין סיכוי. אם לא מצאנו עד עכשיו...”

בזמנים כתיקונם משה היה מסכים איתו לגמרי. אלא שהלילה הזה היה, כפי שהזכירה לו המציצה המפלילה על צווארו, מיוחד למדי. הם היו חייבים למצוא אותה. הרי לא ייתכן שכל הלילה הזה קרה סתם. לא ייתכן שאחרי כל השעות האחרונות, אחרי כל מה שהוא עבר, הוא יאלץ לחזור לאותו פח הזבל שממנו זחל.

“אני לא מתייאש”, הוא שמע את עצמו אומר.

שניהם הלכו לשטוף ידיים, סוחטים סבון אדמדם מהבקבוקים השקופים. זה היה טקס קבוע, כמו כל דבר בכל השנים האחרונות. “נו די! עוד רגע בוקר. רק אללה יודע לאן היא הלכה”, חרץ סאלים, בביטחון של אחד שיודע דבר או שניים על החיים ועל הארגון שבו הוא חי.

“יש לנו עוד חצי שעה. נעשה איסוף. נתחיל מ—” משה התחיל להגיד משהו, ואז עצר. מישוהו נכנס אל השירותים.

*

משה זיהה אותו בקלות. זה היה ברוך, אחד החולים שהגיעו בלילה למיון. גם עליו עבר לילה מעניין, משה חייך בלי להניע שריר אחד בפניו. סאלים ומשה עקבו אחריו בעיניהם דרך הראי. בעיקרון, אסור היה לו בכלל להיות כאן עכשיו. אין כניסה לשירותים בזמן שמנקים אותם. אבל למי אכפת בכלל. בטח לא למשה. לא עכשיו, בכל מקרה.

חוץ מזה, פארוק כבר כמעט סיים. הוא עבר כבר על כל עשרת תאי השירותים, ועכשיו התעסק בפחים.

ברוך צלע מתא לתא, עיקם אף, ובחר את האחרון, הרחוק מכולם. שני הסניטרים ניגבו ידיים במגבוני הנייר החדשים, זרקו לפח ועזבו את המקום.

*

ברוך שמע את קולותיהם מתרחקים, נאנח והתחיל לרפד את מושב האסלה בשתי שכבות עבות של נייר טואלט. נקי או לא נקי, זה הרי בית חולים, ויותר מזה בית חיידקים. ואחרי הלילה שהוא עבר, חיידקים לא באו לו בטוב.

לאט לאט הוא הרשה לעצמו להירגע, מגלגל מחשבות על התביעה המשפטית שהוא מתכנן. על העיתונות. על הפיצויים. הם עוד ישלמו על זה ביוקר, החארות. ביוקר ביוקר, כוס אומו כל הבית חולים המזוין הזה. אבל התביעה תחכה קצת, הוא ידע. קודם כל – סיגריה. עכשיו, איפה הוא שם את המרבורו. אה, מאחורה, בג'ינס. ברוך שלף אותה מהכיס והפשיל את המכנסיים בזהירות, בעדינות. הוא התיישב על ריפודי הנייר הנדיבים, הוציא מרבורו אחת, עצם עיניים ותחב אותה בעדינות לזווית הפה. סוף סוף.

שמונה שעות הוא כבר לא עישן. שמונה חרא זבל כוס אומו ערס של שעות. סוף סוף סיגרה.

הוא פקח עיניים והביט במדבקת ה"נא לא לעשן" האדומה-הלבנה שהודבקה היטב על הדלת הפנימית של תא השירותים. במיוחד עבור אנשים כמותו.

*

"אבל איך, איך, איך היא הלכה?" משה שאל באוויר.

"כשתראה אותה, תשאל אותה".

"היא בטח גם תענה לי".

"כמו שהיא ידעה ללכת, ככה היא תדע גם לדבר".

"אבל איך היא הלכה? איך הי—"

והנה היא. מולם. ממש במרכז המסדרון שמוביל מהשירותים

החיצוניים אל הלובי הפנימי של הבניין הישן.

"ואללה הנה היא".

"ואללה ואללה".

משב רוח צונן נוסף עבר במסדרון, מאוורר את זיעת הלילה. הנה היא. לרגע הם עמדו מולה, המומים, וחיוך של שביעות רצון – או הקלה – התפשט על שפתיהם.

פיצוץ אדיר, קרוב מאוד, החריד את המסדרון מאחוריהם. ולאחריו זעקת כאב קורעת לב.

7.1 שעות קודם

06:23. מסדרון בית החולים

יש כישוף מסוים במקום שאינו ישן לעולם, במקום שבו משמרת הבוקר מתמזגת במשמרת הערב שנימוחה למשמרת הלילה שניתכת אל תוך משמרת בוקר חדשה, וחוזר חלילה במעגל ממוחזר של עיניים עייפות ורעננות, של כיסאות שלעולם אינם מתקררים.

כיסאות גלגלים, במקרה של איכילוב.

שש דקות לתוך משמרת הלילה הרעננה שלו, משה כבר היה עמוק בתוך הקריאה השנייה שלו ללילה (מתוך שמונים במוצא, כך הוא חישב פעם). חולה בכיסא גלגלים, מהרנטגן לחדר המיון.

“אני מחכה לך כבר חצי שעה”, היא קרקרה לעברו. אישה בת שישים עם כתמי גיל מוגזמים על זרועה, לק אדום מתקלף על ציפורניים כסוסות וצבע בלונד דהוי על השיער. “חצי שעה!” היא נופפה באצבעה, והוא רק הנהן בהבנה.

חצי שעה זה לא הרבה בימינו, הוא לא אמר לה. חכי לחורף, אם הוא

אי פעם יגיע, אחרי האוגוסט המסריח הזה. חצי שעה, נו באמת, ועוד בחילופי המשמרות. בחורף היית הולכת מכות בשביל חצי שעה המתנה. בתנועות מיומנות הוא שלף את צילום החזה מתיבת הדיקט שלידה והניח אותו על ברכיה, לא לפני שהציץ – כל כך קשה להתאפק – בגיליון הצלולואיד השחור אל מול מנורת הפלואורסצנט של מסדרון ההמתנה הקטן. דלקת ריאות, הוא ידע להגיד מייד. אבל מה זה הלב המוגדל הזה? קמט ישן הופיע במצחו והוא נגע פעמיים באצבעו בכתם הלבן שבאמצע הצילום. זה כבר עניין לקרדיולוג. בטח יזמינו ייעוץ בבוקר.

“רגע, אתה רופא?” האישה קרקרה שוב, הפעם בנימה יותר מכבדת, עם הכנה לחיוך ידידותי ששמור בכלעדיות לרופאים.
 “סניטר, גברת. רק סניטר.”

“אז שתדע שחצי שעה אני כבר מחכה לך!” ההכנה לחיוך נעלמה כלעומת שבאה.

הוא עבר מאחוריה, אחז בידיות הכיסא, והתחיל ללכת במהירות.
 “היי, מתי אתה חוזר לקחת או...” התערור קול מאחוריו ונבלע ברעש הכללי של המסדרון.

משה פתח צעדים. בעבודה הזו אתה חייב ללכת מהר. חייב ללכת הרבה (מאה קילומטר בשבוע, הוא חישב פעם) ומהר. לפחות זה בריא, הוא הרהר לעצמו בפעם האלף. הוא היה אחד מבני החמישים פלוס הבריאים ביותר שבנמצא.

פעם הוא ארגן לעצמו מבחן מאמץ במרפאת לב, אגף גימל קומת קרקע. “יש לך כושר של מרתוניסט”, דוקטור דנוך אישרה את מה שהוא ידע מזמן. כן, להיות סניטר זה בריא. לו היה יכול, משה היה רושם את זה לרוב החולים שהעביר.

מאה קילומטר הליכה בשבוע, הו כן. הוא בהחלט היה רושם את זה למטופלים שלו. לגבי ישיבה על כיסאות הגלגלים של איכילוב, זה כבר היה סיפור אחר. “אתה יודע מי ישב שם לפניך?” הוא שאל פעם איזה

מתנדב צעיר שקפץ לכיסא בצחוק ונהג בו בעצמו. אחרי חמש דקות המתנדב זרק את המכנסיים שלו לפח.

משה חצה במהירות את הלובי, מתמזג בתאורה העמומה. גם בשעה המאוחרת הזו הלובי עדיין היה עמוס באנשים. חלקם הביטו במכשיר הטלוויזיה הציבורי, אחרים פשוט עמדו, עישנו, פסעו הלוך וחזור, הביטו בשעון.

משה ניווט ביניהם בזריזות. הסניטרים הצעירים תמיד ביקשו מאנשים לזוז מהדרך, אבל משה העדיף שלא. זה פשוט לקח יותר מדי זמן, עד שהאנשים הבינו מה הוא רצה מהם. הרבה יותר פשוט היה להסתובב סביבם, בלהטוטנות שלא היתה מביישת נהגי ראלי בכירים.

לפעמים הוא עשה את זה גם כשהיה דוחף אלונקות, אותן מיטות גלגלים צרות שבהן שכבו החולים במיון. באצבע אחת בלבד, מונחת בדיוקנות של מנתח על מרכז הכובד, הוא ידע לשלוט באלונקות. באצבע האחת הזו הוא היה מסובב אותן, מזניק אותן מסביב לפינות ומשנע אותן במרכז המעברים הצרים. שליטה מושלמת ברכב.

הו, הגאווה המקצועית. הו.

מטרים אחדים לפני הפנייה מהלובי למסדרון המיון התהלכו שתיים מהאחיות בדרכן החוצה. "ל...ריך לשבור לו את כל העצמות", נשמעו הקולות הצרודים שלהן כשהוא התקרב.

הוא זיהה אותן מאחור, גם באור הצהוב העמום של המסדרון. שתי גראציות מזדקנות. הוא הכיר אותן כבר עשרים שנה, מהרגע שהגיעו לבית החולים. פעם הן היו צעירות ורעננות, היום הן חלקו ביניהן חמש לידות, ארבעים קילו נוספים וכמה עשרות אלפי סיגריות.

משה שנא סיגריות.

"שלשום זה קרה גם אצלנו! חמש דקות לא הייתי בחדר, והופ –

התיק נעלם..."

משה השאיר אותן מאחור, מקטלג את שביב המידע הזה לעיון במועד

מאוחר מדי.

קולות אחרים נכנסו לטווח השמיעה שלו. אנשים דיברו אליו כל הזמן, וכמו בשיר הנושא של "קאובוי של חצות", הסרט שכל חמישי בערב היה רואה לברו בסלון, הוא לא שמע דבר ממה שהם אמרו.

"... ייקחו אותו למחלקה?" תמה גבר עם קרחת גבוהה ותלתלים על החזה, ומשה לא הגיב. מבט קדימה, רגליים מהירות ויעד ברור – אלה היו הכלים שלו לשמירה על השפיות.

עגלת זבל גדולה וכתומה חסמה את רוב המסדרון. משה הכיר אותה והכיר גם את מי שנהג בה, פארוק הלבנוני. פארוק אף פעם לא דיבר הרבה, ומשה הכיר לו תודה על כך. הוא עקף את העגלה בזריזות, ממשיך בדרכו במסדרון הפלואורסצנט הקר.

ככל שחדר המיון התקרב אליו, כך גברה ההמולה במסדרון. הדלת הנפתחת של המיון, עם האור הלבן החזק שקורן מן החרוץ שבין פלחיה, תמיד משכה את הקהל. כל פעם שהיא נפתחה – פרצופים סקרנים הציצו פנימה.

והפריעו למשה לעבור.

"סליחה", הפעם הוא כבר כן קרא, בקול רשמי, מדויק וחזק שהוכיח את עצמו אינספור פעמים בעבר. וכמו באינספור הפעמים בעבר, גם הפעם כולם זזו ונתנו לו להיכנס. דחיפה קלה, והאור הלבן בלע אותו.

1

וחבטה נשמעה מהצד הפנימי של הדלתות. בתנועות מיומנות משה פתח את הדלת השמאלית, זו שנסגרת לאיטה, עד הסוף. בגבו הוא דחף את הימנית ומייד התיז מתוך חדר המיון אלונקה נוספת, אחת מתוך ארבע שהמתינו לו בתור עוד מסיום המשמרת הקודמת. מי הסניטר שעבד במיון בערב? הוא צריך לתפוס איתו שיחה מאוד צפופה. לא משאירים ככה עבודה.

“הלו! כמה צריך לחכות שתבוא לקחת את ה...”

אבל משה העמיד פנים שהוא לא רואה ולא שומע, והמשיך באיטיות אל תוך המיון. הדלתות נפתחו, קלטו אותו פנימה, ונסגרו. ואז נפתחו שוב.

משה יצא מתוכן, מוביל חולה קשיש באלונקה לאשפוז, מאחוריו כוורת של בני משפחה. הוא פתח בצעדי ענק מהירים, בני המשפחה מתקשים לעקוב אחריו, משלבים ריצה בהליכה.

כששמע אותם מתנשפים מאחוריו הוא החליט שזה הזמן ליידע אותם, סוף סוף, במתרחש. “אנחנו הולכים עכשיו לאשפוז במחלקה פנימית ח'. יש לכם הכל בשבילו הלילה?”

“לא, אבל אמרו לנו ש...”

“אז אמרו. תשמעו לי, לטובתו תגיעו מחר מוקדם עם כל מה שצריך.

מברשת שיניים, נעלי בית, בגדים...”

מבלי להביט, משה ידע עם מי הוא מדבר. הבת של החולה, אישה מדוקדקת למראה, בת ארבעים ומשהו. הוא ראה אותה קודם, לבושה בחליפה עסקית ובנעלי עקב אלגנטיות, כנראה עורכת דין בשעות שבהן היא עבדה. הוא הכיר את הטיפוס. אחת שרגילה לחלק הוראות ולזרז עניינים.

ובכן, עכשיו היו אלה שעות העבודה שלו. והיא היתה צריכה להבין לאן בדיוק היא הגיעה. מאחורי גבו, כך הוא חש, היא שלפה פנקס ועט, והתחילה לרשום את דבריו תוך כדי ריצה.

משה פנה בסיבוב וחיכה עד שבני המשפחה ישיגו אותו. ואז המשיך.
 "קצת כסף לנשנושים – אבל לא יותר מדי כי כנראה יגנבו לו".
 "קצת כסף... כתבה הבת, ואז הרימה עיניה מהדף. "תגיד, למה אתה
 הולך כל כך מהר?"

"את מעדיפה שנעבוד יותר לאט?"

השתיקה מאחור דיברה בעד עצמה.

משה הגיע למעלית ולחץ על הכפתור. לידו התנשפו בני המשפחה.
 "אתה יודע? אנחנו פה משעה ארבע, ואתה הראשון שממהר".

דינג!

משה משך בכתפיו. המעלית נפתחה, ומתוכה יצא באיטיות פארוק,
 מושך אחריו את עגלת הזבל הכתומה שלו.

משה ובני המשפחה נכנסו פנימה.

מעליות בית החולים הן קופסאות מתכת גדולות, שבכל בוקר עוברות
 חיטוי באלכוהול מהזיהומים שדבקו בהן מהיום הקודם. אלא שחלף זמן
 רב מאז הבוקר הקודם, ומשה הקפיד לעמוד זקוף ובשום פנים לא
 להישען על קירות המעלית.

בני המשפחה של החולה דווקא נשענו. לפני עשרים שנים הוא היה
 אומר להם משהו על זה, אבל מאז למד שעדיף לשתוק. בכלל, כמעט
 תמיד עדיף לשתוק.

"תגיד לי, פנימית ח' זו מחלקה טובה?" שאלה עורכת הדין.

"מחלקה מצוינת. הם זכו בפרסים על שירות, טיפול, יח—"

ביפ ביפ ביפ ביפ. "סניטר לפנימית ח', סניטר לפנימית ח', יש

לכם אקס ראשון ללילה. בואו לפני שהוא יתקר—"

משה הניח יד על הביפר, משתיק אותו.

כל בני המשפחה נעצו בו מבטים.

"אפשר לדעת מה זה אקס?" עורכת הדין שאלה.

למרות שמשמרת הלילה רק התחילה, המסדרון שהוביל למחלקה פנימית ח' כבר היה שקט וריק מהצפוי. בשעות האלה מקבלים את כל שכבות האשפוזים שנערמו להן במיון במשמרת הערב. לצערן של האחיות באותה משמרת, מחלקה ח' היתה בתורנות. והמשמעות: עבודה קשה.

"טוב. הוא הלך לישון עכשיו", משה אמר בקול שקט לעורכת הדין, "ואני ממליץ לכם אותו הדבר".

הם עמדו ליד דלפק הקבלה והאלונקה הריקה.

"תודה, באמת תודה על הכל. אתה תהיה כאן גם מחר?"

"מחר, מחרתיים, בעוד שנה... בואי, אני אפתח לך את הדלת החוצה".
"תודה".

משה לחץ על כפתור הפתיחה של השער החשמלי, והם פסעו לכיוון המסדרונות החיצוניים. עורכת הדין יצאה החוצה, אבל משה נשאר. היו לו עניינים לסדר.

ולפני שהדלת נסגרה, הוא שאל אותה שאלה. "תגידי לי, את במקרה עורכת דין?"

"הממ כן, איך ידעת?"

משה שוב חיך בלי להניד אפילו שריר אחד.
הדלת נסגרה.

הוא נאנח, הסתובב, וקרא בקול רם אל החלל הריק, בכיוון הכללי של חדר האחיות. "יש פה אחות..."

22: 23. חדר האחיות בפנימית ח'

“... להוריד את האקס?”

כרמלה, האחיות האחראית בתורנות הלילה, שמעה את משה וחייכה. פעם החיוך הזה יכול היה להאיר אולמות. היום הוא בסך הכל הבהיר, ורק לשניות ספורות, את העיגולים השחורים שהשתכנו מתחת לעיניה לפני כמה שנים.

“למה כזה מרעיש? בוא, בוא תיכנס.”

מבעד לדלת הציץ הפרצוף השמנמן של משה. גם הוא, היא שיערה, ידע ימים טובים ורזים יותר. ובטח גם לילות טובים יותר. עם זאת, כרמלה העדיפה לאחרונה את הלילות. האורות העמומים היו סלחניים יותר לעור הפנים שלה.

“כרמלה... את כאן? מה נשמע?”

כרמלה הוציאה מהכיס דף נייר והושיטה לו.

“זה מה שנשמע.”

משה לקח את הדף ומייד הפסיק לחייך. הוא שלח בכרמלה מבט של אי אמון, ואז קרא את הדף שוב, לעומק. לאחר כמה שניות הבעתו הפכה להיות עצובה מאוד. הוא החזיר לה את הדף.

“שלושת אלפים שקל בחודש?”

“זה מה שהוא מכר לשופטים שהוא יכול.”

“אבל... שלושת אלפים שקל? ממה תחיו? את עם שני ילדים...”

כרמלה הביטה בו, עיניה פקוחות וכואבות. לו היו נשארות לה דמעות היא היתה פורצת בבכי, אבל הכל כבר התבזבז מזמן, כמו שנות הדוגמנות שלה.

“בוא, תעזור לי עם האקס”, היא העדיפה להעביר נושא. העבודה הרי

מצילה את שפיות דעתה כבר שנים.

היא ניגשה לשולחן, לקחה את טופסי הפטירה ונתנה לו אותם. הוא

קיפל את הטפסים לשניים ותחב אותם בכיס הקדמי של חולצת בית החולים הלבנה.

“איזה חדר?”

*

חדר מספר שלוש היה מלבן קטן ורגיל עם ארבע מיטות צפופות וארבע כונניות סמליות. המקום שבין המיטות הספיק, כמעט במדויק, למשה, לכרמלה ולאותה אלונקה שבה הביא את האשפוז מהמיון.

שלושה זוגות עיניים קשישות עקבו אחריהם בחשדנות, משלוש המיטות שבהן היו מוטלים בעליהן.

במיטה הרביעית נמצא קשיש לשעבר, שבמהלך משמרת הערב שינה סטטוס והפך לאקס. עכשיו הוא פשוט שכב שם, חסר תנועה, עטוף כולו בסדין מקצה לקצה, עם בליטה גדולה במקום של האף.

כרמלה ומשה ניגשו לשני צידי האקס והחלו להתיר את סדיני הבמבינו שהודקו למיטה.

“היתה להם את החוצפה”, כרמלה המשיכה בקול נמוך, “להגיד לי שאם לא היינו מתגרשים, הייתי אולי יכולה לקבל יותר”.

“אבל בגלל שלא קיבלת יותר, התגרשתם...”

“זה לא עניין אותם במיוחד. אתה מגיע לפינה?”

“אני... אני מצטער”.

“עזוב. כל אחד והחבילה שלו. נסתדר”.

“שחררי שם. אם יש משהו שאת צריכה...”

כרמלה נשמה עמוק. היא היתה חייבת, פשוט חייבת, לדבר על דברים שמחים יותר. אחרת היא תתפרק, כאן ועכשיו, בתחילת משמרת הלילה, ליד האקס ושלושת החולים. פשוט תתפרק.

ואם זה יקרה, היא ידעה טוב מאוד, אף אחד לא יוכל לאסוף את הרסיסים מהרצפה ולהרכיב אותה מחדש. אף אחד.

“עזוב”, היא אמרה, והושיטה למשה סרט קשירה. “אתה יודע

שקיבלתי עוד מכתב אהבה?"

משה השחיל את הסרט מתחת לסדין של האקס, והתחיל לקשור אותו, עם הסדין, לחבילה מהודקת.

"עוד מכתב? מה את אומרת. את כבר יודעת מי שולח אותם?"

"זהו, שפשוט אין לי מושג. זה משגע אותי. בטח איזה רופא כאן במחלקה".

"אולי זה חולה שטיפלת בו?"

היא חייכה. "אני ממש מקווה שלא. כבר שנה לא הגיע לכאן מישהו בן פחות משבעים. זה מישהו מהמחלקה. הוא יודע בדיוק מתי יש לי משמרות".

כרמלה ומשה סיימו לקשור את האקס לחבילה. היא הביטה במשה ארוכות. "יאללה. בוא נעביר אותו".

משה הצמיד את האלונקה למיטה של האקס. "מה הוא כתב לך הפעם?"

"אני לא יכולה להגיד לך. זה פרטי".

"שלוש, ארבע..."

בתזמון משותף הם משכו אותו, באמצעות הסדין, מהמיטה אל האלונקה. תודה לאל, האקס היה קל יחסית. הם לרוב קלים בגיל הזה.

משה הרחיק את האלונקה מהמיטה ונע לכיוון היציאה. "פרטי? ממני?"

"תתפלא! אפילו לי יש דברים אישיים. זה מכתב כזה... מה אני אגיד לך... הוא ממס אותי לאט לאט. אני פשוט מאוהבת בו".

"מגיע לך הכי טוב".

"תודה, נשמה".

מבט קטן ביניהם נשאר תלוי באוויר. משה הוריד את עיניו ראשון, תודה לאל. היא לא היתה צריכה מבטים ארוכים הערב.

"טוב, אני צריך להוריד את האקס".

”לבד?”

”לא, לא. אני פוגש את סאליס בחוץ.”

”תמסור לו ד”ש.”

משה דחף את האלונקה אל מחוץ לחדר.

פרק 2:

**הדבר הראשון ששואלים אותך,
בכניסה למיון, זה "למה באת
לבית החולים". וכדאי שתהיה
לך תשובה טובה.**

23:45. מסדרון בית החולים

משה יצא מחוץ לפנימית ח' עם האלונקה שעליה היה קשור האקס מתחת לסדין חדש ומתוח. הם נהגו לשים את הסדינים האלה כדי שהאורחים לא יבחינו בקלות בגופה, אבל לא תמיד זה עבד. מי שהיה מביט בקפידה היה מבין, כמובן, ואז מסב את ראשו ושוכח שראה או הבין.

בכל מקרה, בשעה כזו כבר לא היה אף אחד במסדרון. משה המתין בסבלנות, מרוקן את מוחו ממחשבות, וחיכה לסניטר השני שהעביר איתו את הלילה. את האקסים תמיד הורידו שני סניטרים, יחד. וכמו תמיד ברגעים האלה, כמה זיכרונות רעים החלו בכל זאת להזדחל למחשבותיו, והוא ניס—
דינג!

המעלית נפתחה, מולידה את סאלים, שמח, חייכן, וערני במיוחד. "אהלן משה!" הוא אמר, והם לחצו ידיים בחמימות. זה הסביר את תעלומת העומס במיון. סאלים נהג לעבוד קבוע משמרות כפולות, ערב ולילה. כך הוא היה סוגר שבוע של עבודה בשלושה ימים מרוכזים, ונהנה מחופש בימים האחרים. "התעייפת בערב במיון?" שאל אותו משה. "ברוך השם. האחות שושנה מנהלת הערב את בית החולים, עושה טרור".

"אתה צריך להיזהר ממנה", הפטיר משה. הוא לא חיבב את שושנה. היא לא הבינה עניין, שמרה בקפדנות על כל הכללים, ותמיד עשתה בעיות.

"חס וחלילה", ענה לו סאלים. "היא בסך הכל רוצה שהכל ידפוק כמו שצריך. שמע מה אני אומר לך, יותר טוב מנהל טוב וקשה, ממנהל שלא יודע לנהל. כמו צילה, למשל".

צילה גם היתה אחות כללית, אבל אותה משה דווקא אהב. מאותן סיבות בדיוק.

"זה גם נכון", אמר משה ולחץ על כפתור המעלית. "אז איך היה בערב? מעייף?"

"לא שאלת את זה כבר?"

"שאלתי, אבל בגלל העומס הגדול שנשאר במיון מהערב", הוא הדגיש את המילה, "נהייתי סניילי, ו—"

"הוורוו... אל תתחיל איתי עכשיו. כל הערב עבדתי כמו חמור, קפיש?"

משה פרץ בצחוק.

"מה מצחיק אותך עכשיו?"

"זהו, שאתה מדבר כמו יהודי. חס וחלילה, ברוך השם..."

"תעבוד אתה עשר שנה בכפר שלי. נראה אם לא תדבר ערבית כמו פלאח."

"אינשאללה."

דינג!

המעלית נפתחה והם נבלעו בה.

*

"זה לא מפריע לך קצת?" משה שאל בסקרנות אמיתית.

"מה, לדבר כמו יהודי?"

"כן... ובכלל, כל העסק הזה שאתה ערבי בתל אביב."

"מה אני אגיד לך? אני בן אדם."

"אבל אי אפשר לברוח מזה. זוכר את מה שקרה לפני שבוע?"

סאלים עיווה פניו בשאט נפש. לפני שבוע וקצת, משפחה של אחד החולים לא רצתה שסניטר ערבי יסיע אותו למחלקה. החלטה די מטומטמת, בהתחשב בעובדה שמחצית מהרופאים במחלקה הזו היו ערבים, כמו גם טכנאי הרנטגן שצילם את הרגל השבורה של אותו חולה.

מפה לשם התפתחה מהומה.

”משה, בכל מקום יהיו אנשים כאלה. לא יאהבו אותך בגלל שאתה ערבי, בגלל שאתה יהודי, בגלל שיש לך שיער ארוך. ככה זה. יש גם אנשים שבועטים בחתולים ברחוב רק כי בא להם.”
”עצוב.”

”שטויות”, אמר סאליס. “אתה יודע מה באמת עצוב?”

דינג!

סאליס ומשה יצאו מהמעלית, עם האלונקה, בקומת המרתף הראשונה. שם, הרחק מעיני הציבור, סלול לו מסדרון ארוך מאוד, וישן מאוד. הרצפה שלו שבורה והתקרה שלו מלאה בצינורות פועמים ורועשים, חלקם צינורות מים, חלקם ביוב, חלקם חשמל וחלקם גז. הם מכוסים אבק ועטופים בקורי עכביש משחירים.

משה שנא את המסדרון הזה, אבל גם הרגיש בו נינוחות מוזרה, ביתית והולמת. התאורה שם היתה שונה משל שאר חלקי בית החולים. בניגוד לפלואורסצנט הלבן, הבוהק, כאן שלט צבע צהבהב, עכור ועמום. אור לא מזמין. מוזנח ומזניח.

ובצדק. המסדרון הזה לא נועד להזמין. הוא נועד להרחיק. רק עובדי בית החולים היו פוסעים בו מדי פעם, וגם זה – רק כשהם היו חייבים. ושוב, בצדק. זה היה מסדרון ארוך מאוד, ובסופו נמצא חדר האקסים של איכילוב.

”נו, מה באמת עצוב?” שאל משה.

סאליס הצביע על האקס שבאלונקה.

”זה לא עצוב”, אמר משה. “זה החיים. בסוף מתים.”

”כן, אבל למה במשמרת שלי?”

משה פלט צחוק קצר, שהדהד מהקירות החשופים ומהצד הרחוק.

”הם פשוט מתים עליך, זה למה.”

“עליך הם מתים יותר”.

טכנית הוא צדק. משה לא הכיר אף אחד שראה יותר מתים בחיים שלו, חוץ מהעובדים בפתולוגיה ובחברה קדישא. אבל בתוך איכילוב? משה היה השיאן. עשרים וחמש שנות ניסיון, לא היה לאף אחד. “בוא נעשה את זה מהר, סאלים. יש לי מיון מפוצץ באשפוזים. הם

נשאררו מהערב, זוכר?”

“זוכר”.

הם האיצו את הקצב.

[לרכישת הספר:](#)

ספרי לי עוד על

מאריק

שלמה סדן

תופת יום כיפור. זיכרונות שואה. ושאֵיפה

אחת גדולה: להביא חיים לעולם

גב הספר

איך אפשר לצמוח בלי שורשים?

חיים צומח בקיבוץ בשנות השישים, בן סקרן (יש אומרים: סקרן מדי) לשורדי שואה שלא אוהבים לדבר על מה שהיה "שם". אבל חיים לא מוותר. בסבלנות ובחוצפה הוא סוחט מאמו ומסיבתו את כל מה שהוא יכול כדי להבין אותם. הוא לא מצליח במיוחד.

את תופת יום כיפור הוא עובר בצריח טנק ברמת הגולן, חשוף לזוועות ולמוות, לבלבול ולהלם הקרב. בשוך הקרבות חיים מנסה לחזור למסלולו הקודם, בהצלחה חלקית. הוא מתחתן עם אהובת נעוריו, ניבה, ועובר איתה לדירה קטנה ברמת גן. שם, בין עבודתו כמורה לבין מפגש עם דודו האבוד, מאריק, הוא מצפה, סוף סוף, להולדת הילד הראשון שלהם.

אבל אז ההריון הולך לעזאזל, ואיתו כל העולם כולו.

*

זהו ספרו הראשון של שלמה סדן, שחקן בתיאטרון באר-שבע, שיחק בסרט "טיפת מזל", בסדרה "רמת אביב גימל" ובקשת רחבה של סרטים נוספים וסדרות. בזמנו הפנוי הוא כותב, וקריין/מקליט ספרים בספריה לעיוורים.

הסוף? אופטימי.

תעודת הספר

מאת שלמה סדן

שנת יציאה לאור : 2016

307 עמודי דפוס

עורך : לירון פיין

ציור מקורי לכריכה : אילנה שגיא

צילום כריכה : עומר שגיא

עיצוב כריכה : אילונה בזאושקו, Psycat Studio

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

31% גבר הולך לאיבוד

29% אבק שריפה וטנקים פגועים ברמת הגולן

27% דור שני לשואה ולשתיקה

15% אהבה שאינה תלויה בדבר

9% קיבוץ, עיר, נפאל

6% דמעות של הגשמה

[לרכישת הספר:](#)

פתיחה

“אתה יודע מה בא לי?” שואלת ניבה יום אחד.

“מה?”

“כשנסיים את הטיפולים, לנסוע לסיני”.

הנסיעה הראשונה שלי לסיני אחרי הצבא היתה בקיץ לפני כמה שנים, עוד לפני שהוחזרה למצרים. סיני היתה עדיין ארץ מפלט, מין no-man's-land למתבודדים שחיפשו את השקט הצלול באיזה הווה עמום. נואיבה, עוד לפני שהפכה לנביעות, היתה לא יותר מכמה אוהלי בדואים, עצי דקל מעטים ובאר מים מתוקים-למחצה שאינם ראויים לשתייה.

את מי השתייה הבאנו איתנו בכדי פלסטיק ענקיים שהוקפאו במשך כמה ימים במקרר המטבח הקיבוצי. כך נסענו בפורד-טרנזיט שישה בנים ובנות לשבוע של שמש, חול, מעט אוכל וגן עדן תת-ימי. בערבים הדלקנו מדורות ויצאנו בתהלוכות הזויות על הדיונות לצלילי החלילית של “משה הרשע” (אף פעם לא הצלחתי לברר מה מקור הכינוי הזה, אבל הוא דווקא נהנה ממנו).

עם ניבה עדיין לא הייתי שם. לא בסיני, לא לבד. ועכשיו שנינו חוצים את הגבול כדי להיכנס לסיני ועולים למונית פג'ו 404 סטיישן שידית ההילוכים שלה על מוט ההגה והידיות הפנימיות של הדלתות חסרות כולן.

האוויר היבש של חצי האי, השקט שבא ממנו, הרוח החמה-יבשה השוטפת את הפנים, עושים לי טוב. “איירקונדישן מן אללה”, צוחק עבדאללה, הנהג הבדואי בעל השן האחת. הוא מסרב לקבל סיגריה

שאני מציע לו, אבל מציע לי סיגריה מצרית. הטעם איום, אבל מחמת הנימוס אני מעשן אותה עד תומה.

עבדאללה מעשן ביד אחת, ובשנייה חולץ בקבוק אורנג'אדה סבן-אפ עם השן האחת שנותרה לו, ושולט בהגה בברכו עטוית הגלבייה הצחורה. הוא מקפיד לחצות את קו ההפרדה הלבן בכל סיבוב ואני מקפיד להודות לאל-המדבר על כך שבני דודו מדהב לא נוסעים מולנו. בירידות הוא מכבה את המנוע, כדי לחסוך בדלק. אחרי ראס-השטן הוא מוריד אותנו על אם הדרך וכשאני משלם לו הוא שואל בעברית-בדואינית, "מתי אתם חוסרים?"

"ביום חמישי כנראה".

"טוף, אני יפוא". והוא יגיע כל יום כדי לוודא שלא נסענו עם נהג אחר.

הירידה אל האוהל הראשי, המחופה שטיחים רחבים שממוסגרים בגזעי דקל למשענת, מעט תלולה ומבודדת מהכביש הראשי. עד שתתפנה חושה, אנחנו מתיישבים בפנים. באוהל הראשי מבלים רוב הצעירים השוהים במקום, בין צלילה לצלילה. כשמתפנה אחת מעשר החושות שבמקום, אנחנו משאירים בה את תרמילי המסע ושקי השינה, לובשים את בגדי הים ונכנסים למים בדיוק במרכז המפרצון, במקום שבו הריף מותיר גישה חולית.

המים הקפואים מתיקים את הנשימה וכדי להתחמם אנחנו מתחרים בשחייה עד לסירה העוגנת במרחק כמאה מטר מהחוף. בדרך חזרה אנחנו שוחים לאיטנו ויוצאים מהמים רק כדי לחבוש את משקפות הצלילה. הנוף התת-מימי הוא גן עדן שוקק חיים אל מול המדבר השקט והצחיח. הוא מרחיב את הלב ומצנן את הנשמה.

ביציאה מהמים אנחנו לא מספיקים להגיע למגבות. הרוח המדברית מייבשת כל טיפה שמעזה לנטוש את הים. זה מכריח אותנו

לסכך את עצמנו בקרם גוף ואנחנו מורחים זה לזה את הגב. אחר הצהריים השמש מכוונת עצמה אל חודי ההרים שבמערב ואני מציע לניבה לעשות סיור-שחייה לאורך הריף.

“ אבל השמש עוד מעט שוקעת ובטח הראות איומה מתחת למים, ” ניבה מהססת, מה גם שאחר הצהריים מתגבהים הגלים וצריך להיזהר שלא להישרט מאלמוגי האש ומזיזי הריף, או לדרוך בטעות על דג-אבן ארסי.

“ אז מה ? הכיף הוא לראות את הריף בכל המצבים. בכל שעה הוא אחר, ” אני מתעקש, וניבה נעתרת. הראות באמת גרועה, בגלל הרוח שמערבלת את המים ומעלה אבק תת-מימי, מה שלא מפריע לי לזהות צבים ולנסות לתפוס אותו. אבל צבים הם איטיים רק ביבשה ולמרות המראה המגושם שלו מתרחק הצב בקלות. אנחנו יוצאים שוב מהמים והולכים להישטף במקלחות הפתוחות שבקצה המתחם. מי המקלחות, בסיני כמו בסיני, מתוקים-למחצה ואינם ראויים לשתייה, אבל מספיקים כדי להסיר את המלח שנצמד אל העור.

אחר כך, כבר לבושים, אנחנו מתיישבים בסוכה המרכזית ומזמינים ארוחת ערב. התפריט הבדואי אינו מאפשר חירות רבה ואנחנו מסתפקים בסלט קטן, דג מטוגן וגבינה דנית קשה. השקט יורד על המפרץ המדברי לאט, והוא כבד וענק ונקי ומוחלט. כל זה עד הופעת הירח, מלך הלילה. בטייפ הישן, על הדוכן שבסוכה הגדולה, שר שלמה ארצי על ירח ממקום אחר. אין שירים בדואים בחושות של סיני. רק שלמה ארצי ובוועז שרעבי וירדנה ארזי ואילנית.

עוד יותר אחר כך, בחושה שקירותיה וגגה עשויים ענפי דקל, אנחנו חונכים את מעוננו החדש בסקס מדברי על מחצלת. אני על הגב, גורף אלי את המצלמה הזעירה ומצלם את ניבה שיושבת עלי,

אני נעוץ בתוכה והיא נעה בקצב פנימי משלה. היא מתנשמת בתאוה ועכשיו, לאור הירח, אני אוהב אותה כפליים. אוויר המדבר עוצר את נשימתו, צופה ומאזין לנו, והרעש היחיד הוא רחש האדוות המשחקות עם חלוקי החוף הצבעוניים.

גיבה נאנקת בהנאה ואני עוצר את תנועותי כדי להאריך את הרגע. בטנה מרקדת בריקוד מזרחי, שדיה משחקים זה עם זה בתופסת ואני מלטף את עטרות פטמותיה, שני כתרים משובצי יהלומים, נשימותיה נעשות חטופות והיא נפתחת אלי בפרץ נודלי סיכה, עולה ושוקעת עלי ואני מצלם, אוחז בירכיה, מתפוצץ אל תוכה, עוצם את עיני, זיקוקים בראשי וגיבה גומרת איתי ולפתע קופאת תנועתה, וכשעיניה עצומות היא מצמידה את אמות ידיה זו לזו באגרופים קפוצים. אני מניח את המצלמה ומנסה לחבקה. היא מצטמררת ואני מוותר.

"אם יהיה לנו מזה בן נקרא לו עובדיה," אני לוחש לאוזנה הסמוכה עדיין לפי.

"מה?" משהו מצטלל בה למרות שהיא עדיין מכווצת סביבי ועלי.

"על שם עבדאללה, הנהג שלנו".

"ואם תהיה בת?"

"אז נקרא לה בנדרנייקה".

"מי זאת?"

"נשיאת ציילון, מת על השם הזה".

"עדיף כבר עובדיה," גיבה חותמת, מכווצת את שפתיה התחתונות

ופולטת את הזין המדולדל שלי ממנה.

אני מדליק את הגזייה ומבשל קפה שחור לשנינו, והסירה שבמפרצון מתנדנדת במים וחותרת את פס האור שנמשך מהירח. אני כבר עומד לצלם את הסירה, אבל אז חושב שזו תהיה תמונה קיטשית מדי ולכן פשוט מחליט לזכור את הרגע כמות שהוא. גיבה מוציאה

מהתרמילים חבילת ופלים בטעם לימון, אני קורע את מעטפת המתכת שלה ואנחנו מנסרים את מלבני הופל בליווי לגימות איטיות של הקפה השחור.

“מה הבאת לקרוא?” היא שואלת כשהיא מדליקה סיגריה.

“מה זה הסיגריה? ממתי?”

“סתם, בא לי. אז מה הבאת?” והיא שואפת שאכטה מבלי לקחת

לריאות.

“הטבעת השלישית של העוצמה.”

“לא שמעתי על זה.”

“קרלוס קסטנדה.”

“מעניין?”

“מופרע לגמרי. כל הזמן הוא בסוטול.”

“אההה.”

“את יודעת, הוא כותב שאתה מגיע לחופש האמיתי רק כשאתה

הורג את הילדים שלך.”

“זה מה שהוא כותב?”

“כן. אני לא מבין מה זה, אבל אולי פעם אבין.”

“אתה יודע שלא נהוג לדבר על חבל בביתו של תלוי.”

ניבה אומרת את זה בקלות וללא תוכחה ואז אני תופס ומשקיע את

עצמי בבוץ שנותר בתחתית הספל. אידיוט שלא חושב מה הוא מוציא

מהפה. שתיקה נופלת בינינו. רק רחש אדוות הים לוחך את חלוקי

הגרניט ואת שלדי הקונכיות, לוחש “בואי אמא.”

אני חייב למצוא את המילים הנכונות עכשיו.

“עוד יהיו לנו הרבה ילדים.”

ניבה בוהה בספל שלה. “אני יודעת.” היא מרימה את מבטה

ומחייכת אלי חיוך שכמותו טרם ראיתי. "אני יודעת".
יש. איתה אפשר לצאת למלחמה.

[לרכישת הספר:](#)

עלמות

לירון פיין

למה למות? אם יש לך מספיק כסף, אתה יכול להמשיך לברוח מצרות ביקום וירטואלי.

גב הספר

בשנת 2102 כדור הארץ נמצא על הדרך הבטוחה לעזאזל, חנוק בענני זיהום וקרוע לגזרים על ידי מלחמות דת. מצד שני, אם אתה מספיק עשיר - אתה לא באמת חייב למות. במקום זאת אתה יכול להעלות את עצמך לעדן, ולהמשיך לחיות לנצח ביקום וירטואלי מושלם, ללא כאב, פחדים או בעיות.

אלא שלרויאל בלאק בכל זאת יש בעיה. אין לו מושג לאן הוא הגיע, איך הוא הגיע לשם, ואפילו לא מי הוא באמת. שום דבר לא מכין אותו לגילוי המציאות המטרידה: מתברר שמרגע מותו חלפו ונעלמו שלושים שנה, וארגון דתי פנאטי עושה כל מאמץ כדי לחסל אותו לגמרי. אותו – ואת התקווה היחידה להישרדות האנושות.

המפתח לגורל העולם נמצא בידו. עכשיו הוא צריך לשכנע את עצמו להילחם.

*

לירון פיין, מחבר הספר ומייסד בית העורכים, הוא עורך, סופר, תסריטאי וקופירייטר. אבל יותר מהכל: הוא אוהב פנטזיה ומדע בדיוני, ומקווה שלפני מותו מישוהו יצליח, לעזאזל, להמציא את עדן.

תעודת הספר

מאת לירון פיין

שנת יציאה לאור: 2016

218 עמודי דפוס

עיצוב כריכה: אילונה בזאושקו | Psycat Studio

איור מקורי לכריכה: Il Ho Kim

תודה מיוחדת לג'ודי סרי על עיני הנץ.

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

65% סייברפאנק הארדקור

35% סיפור התבגרות לאחר המוות

27% פחד מוות

10% אסון עולמי עתידי

9% חלום מושלם שכולם רוצים

6% טוויסט חזק

לרכישת הספר:

התעורות

היום הראשון שלי בגן עדן היה גיהנום.

הוא התחיל בדיוק כמו בסיפורים: אור לבן, חזק מאוד. אבל לא שמעתי שום מוזיקה של מלאכים, ולא חשתי שום שלוה. להיפך. בין האוזניים שלי עברה צפירה מזעזעת, ואיתה כאב ראש אדיר. יותר מכאב ראש, בעצם. כאב גוף. כזה שחותך אותך באינספור סכינים חדות, מבפנים החוצה. שלא מאפשר לך לצרוח.

מכיר את זה, שכשילד קטן מקבל מכה? ובשניות הראשונות הוא לא מוציא אף צליל מהפה? רק העיניים נפערות, והפה נפתח לקחת אוויר? אז ככה זה היה בדיוק.

רק שלא הייתי ילד קטן, וכשניסיתי לדחוס אוויר אל הריאות – לא היה שם אוויר, ובעצם לא היו שם ריאות. היו רק כאב, ריקנות, ואור לבן שחתך דרך כל כולי וצרב לי את הנשמה. עשיתי את הדבר היחיד שיכולתי לעשות.

*

- ומה זה היה?

- התעלפתי.

*

כשחזרתי להכרה, הכל כבר היה רגוע יותר. נכון, האור הלבן עדיין זרח שם, מסביב לכל, אבל מדי פעם יכולתי להבחין בקצת אפור בהיר מסביב. הצפירה הפכה לזמזום, מטריד אבל נסבל. והכאב... הכאב עוד היה שם, אבל הוא כבר לא היה כאב של חיתוך – אלא של ריפוי. כאב שונה. יכולתי, אפילו, להרגיש דברים אחרים. למשל, לחוש את עצמי נושם. יכולתי לחוש גם בטעם, בפה שלי. לא טעם טוב. אבל טעם.

לידי, שמעתי קול. דיבורים. לא הצלחתי להבין את השפה, וזה עצבן אותי. הייתי בטוח שאני צריך להבין את זה. שזו השפה שלי. ניסיתי להיזכר –

אבל לא היה שם כלום, בזיכרון.
העבר שלי היה סינוור לבן. הזהות שלי היתה זמזום. והעכשיו שלי היה כאב.
עצמתי עיניים, והלבן כבה.

*

“בוקר טוב”, שמעתי את הקול שוב.
הבנתי אותו!
הבנתי אותו.

פקחתי עיניים. הזוהר הלבן עוד היה שם, אבל הוא כבר לא היה מסנוור. יותר ברמה של אור כללי, נקי, שפשוט היה שם, בכל מקום. הוא לא בקע משום מקום ספציפי – לא היו מגורות בתקרה, ציינתי לעצמי – והוא יצר הילה מלאכית מסביב לאישה שאמרה לי בוקר טוב.
גם היא היתה לבנה מאוד. היא היתה גם יפה מאוד, וכמעט עירומה מאוד. ה“כמעט” הזה הורכב משלוש מדבקות קטנות, עליהן היה מצוייר צלב אדום קטן. בהתחלה חשבתי שאלה קעקועים – הראייה שלי היתה עדיין מטושטשת – ורק אחר כך גיליתי שזו היתה הגרסה שלה לבגדים. ורק אחרי זה גיליתי שהסיבה היחידה שהיא השתמשה במדבקות, זה כדי להיראות צנועה. בטח כדי שלא אמות עוד פעם, מההלם.

*

- באמת?

- כן. אבל באותם רגעים פשוט בהיתי בה, מרותק. היא זזה כמו פסל שיש חי, זורם, עם עיניים בצבע אינדיגו עמוק, ופה בצבע דובדבן. שלוש מדבקות אדומות. וצנועות.

- כמו שאתה אוהב.

- אה... כן. מלאכית. היא גם היתה גבוהה ומעוצבת יפה. בלי גרם שומן, ועם שרירים כאלה, של שחינית. ארוכים. והיא התקרבה אלי בחיוך.

*

“אתה מרגיש יותר טוב?”

היא רכנה מעלי במבט דואג, ואני הוצפתי בניחוח עשיר שעלה ממנה. לרגע איבדתי פוקוס, והעולם היטשטש. גם הקול שלה היה מיוחד. מן הרמוניה כזו, של כל מיני גוונים חמים ומרגיעים. היא החזיקה קנקן תה פרחוני. גם ממנו עלה ריח נפלא. אבל מי חשב על תה, בכלל, באותם רגעים.

ניסיתי להגיד לה שכן, אני מרגיש יותר טוב, אבל אף צליל לא בקע מהפה שלי. רק חריקות אוויר חנוקות.

“אל תתאמץ. זה יחזור אליך עם הזמן. הנה, שתה.”

היא מזגה את התה ישירות אל מה שאמור היה להיות הפה שלי. הוא היה חם וטוב.

עפעפתי אליה בתודה.

“זה יעזור לך. לך לישון.”

היא שמה יד רכה וחמה על עיני, וכביתי.

*

זו לא היתה מנוחה מוחלטת.

היא הופרעה כל הזמן. קרעים של מחשבות. שברים של זכרונות. תמונות לא ברורות. כמו שנת חלום מסוייטת, כשאתה לא באמת מרגיש מציאותי – אבל גם יודע שהמציאות סביבך לא באמת דמיונית. היא אמיתית, איכשהו.

זיכרון 1

ערפל בא, ערפל חלף.

אישה יפה, עם עיניים חמות ושיער חום, נמצאת מעלי. היא מביטה בי מקרוב, העיניים שלה בולעות אותי בשמחה. ולפתע אני מרגיש יותר טוב. יותר רגוע. אני מצחקק. זה צחוק של תינוק. אני מושיט אליה יד, וגם היד היא של תינוק. היד נוגעת בשפתיים שלה, והיא פותחת את הפה ונותנת לי להיכנס. רצף של תחושות חדשות מציפות אותי. חום. רטיבות. פליאה. שמחה. הרבה, הרבה שמחה.

התינוק מצחקק שוב. אני מצחקק שוב. אני התינוק, והתינוק הוא אני. האישה היפה עושה לי פרצופים מצחיקים, ואני צוחק וצוחק וצוחק. "אמא", אני חושב לעצמי. זו אמא.

והנה גבר, שמצטרף לאמא. גבר ענק, עם אף נשרי וגבות עבותות. "אבא", עוברת המחשבה. גם אבא מביט בי ומחייך. אבל הוא גורם לי לעצבות. ולקור. הוא אומר משהו לאישה, והיא מפנה אליו מבט, ומחזירה לו מילים. אני לא מבין את המילים, אבל אני יודע שהם מדברים אלי.

אבא שולח אלי יד ומלטף לי את הראש. גם זה נעים, אבל עדיין מתלווה לכך נימה של עצבות. אני יודע שהוא לא יהיה שם, לידי, אחר כך. זה הרי אבא. ואבא הרי איננו. ויש תחושה שמהו רע עומד להתרחש.

ערפל בא, ערפל חלף.

גוף

כשחזרה אלי ההכרה שוב, כבר הרגשתי הרבה יותר טוב. הכאב הצטמצם והפך למשהו שאתה מרגיש אחרי שיעור התעמלות מציק. הזמזום הפך לרוח נעימה באזניים. הלבן כבר לא הכאיב בעיניים כמו קודם. הוא פשוט היה לבן, נקי, טהור.

זו היתה הפעם הראשונה שלי בגן עדן, שבאמת הרגשתי כמו בגן עדן. מובן שלא ידעתי את זה באותו רגע. למעשה, הייתי די בטוח שעברתי איזו תאונה אימה, ועכשיו אני מתאושש בבית חולים. ולא שאי פעם הכרתי בית חולים שנראה ככה, או אחות שנראית כמו –

אבל אין אחיות שנראות כמוה, נכון?

לא זכרתי איך קראו למלאכית, ולא ראיתי אותה מהמקום בו הייתי. ניסיתי להתרומם מהמיטה, לבדוק בצדדים – אבל מהר מאוד גיליתי שאני זה בלתי אפשרי. לא בגלל שהייתי משותק, או קשור. פשוט... פשוט בגלל שלא היה לי גוף. לא רגליים, לא ידיים, לא בטן, לא כלום. במקום בו כל אלה היו אמורים להיות – היה רק אותו זוהר לבן, מסנוור. אם היה לי דם בגוף, הוא בטוח היה קופא באותו רגע. נבהלתי, אני לא מתבייש להגיד. מה זה נבהלתי, הייתי אחוז אימה. בראש שלי רצו מיליון אפשרויות, אף אחת לא טובה. אולי אני חולם? אולי הוזה? אולי מישו חטף אותי, או שהתאונה היתה יותר חמורה משחש –

תאונה. כן. זו היתה האפשרות הסבירה ביותר. בטוח הייתי מעורב בתאונה. לא זכרתי אותה, לא זכרתי שום דבר שעשיתי לפני שהתעוררתי, אבל כנראה היתה לי תאונה. ואני שוכב בבית חולים, ומדמיין שאין לי...

מימיני נשמע צחקוק פעמונים.

“אני רואה ששמת לב שמשו חסר לך”. זו היתה היא. המלאכית.

הסתובבתי והבטתי בה. "מה קרה לי?" הקול שלי היה חלוש.
"תבין את הכל בהמשך. בינתיים, בוא נלך לארגן לך גוף".

לרכישת הספר:

קהיר - סן מישל

ירדנה דגן

סאגה היסטורית, אישית ומשפחתית,
שבה מתגלמת גורלה של יהדות מצרים
כולה.

גב הספר

קהיר, 1933. נאדין, ילדה יהודייה, מתפעמת מאריות האבן השומרים על גשר החדיו איסמאעיל.

פריז, 1968. אותה נאדין, אישה מוסלמית, מהלכת בין המהפכנים של שדרות סן מישל ורואה חלומות מתגשמים בגושי שיש. ובתווך? בתווך עוברת נאדין סערות חיים ולב, אהבות נכזבות, ילדים נעלמים ומשפחה שמתנפצת לרסיסים בין פטיש הקומוניזם לסדן האסלאם. ומה היא ביקשה כל ימי חייה? עולם טוב יותר ואהבת אמת. הרומן ההיסטורי **קהיר – סן מישל** מבוסס על אירועים ועל אנשים אמיתיים. הוא יצבוט בלבבם של כל יוצאי מצרים, כל הפרנקופילים וכל הנאבקים על עצמאותן של נשים. בנגיעות חלום ריאליסטיות הסיפור מצייר סאגה אישית ומשפחתית, כמעט טרגית, שבה מתגלמת גורלה של יהדות מצרים כולה. הוא מעניק הצעות נסתרות לרגיעה האחרונים של קהיר הקוסמופוליטית, האבודה, ושולח את גיבוריו גם אל ישראל המנדטורית וגם אל פריז המהפכנית של שנות השבעים. הוא מפנה את הזרקור לדמות גדולה מהחיים של אישה יהודייה-מוסלמית גאה, מוכשרת כלהבה וכמהה לאהבה.

ד"ר ירדנה דגן, היסטוריונית ומוזיקאית. מרצה על תרבויות מערב אירופה. ניהלה את האגף לתרבות בעיריית חיפה והפיקה את האנתולוגיה "נשים באומנויות ישראל" במסגרת "זמן אישה". ניהלה את מכללת ויצו לעיצוב ותיכון ויצו שלידה, שם יסדה את מגמות המוזיקה, התיאטרון, המחול, האומנות והאדריכלות. בין הספרים שכתבה: "ניהול אקדמיות לאמנות", ביוגרפיות של דמויות משפיעות ביהדות פריז המודרנית ומדריכי נסיעות לצרפת.

תעודת הספר

שנת יציאה לאור: 2022

347 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פייץ

מנהלת תחום עריכה ספרותית: אושרית אוחנה

עריכה ספרותית: שרה קלימן ותמר וינברג

עריכה לשונית: רגב צברי

בקרת איכות: קרין נאות

הגהה: יעל שלמון ברנע

עיצוב כריכה: עינבל אוחנה | Une Studio

עימוד: טל בן־אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

61% סאגה משפחתית היסטורית

34% פואטיקה לשונית ושפה מסתלסלת

18% דמות נשית חזקה ויצירתית

15% מצרים הישנה, שלפני המהפכה

12% הפגנות הסטודנטים בפריז

11% טרגדיה משפחתית רב דורית

לרכישת הספר:

הביקור

בערב היא הייתה עדיין מוטרדת מאירועי היום שעבר. עם תום הלימודים יצאה נאדין אל חצר המיסיון. חום מעיק רבץ על העיר. היא לא התכוונה לשוב הביתה. הרי שם תצטרך לשאת במשך שעות ארוכות את החום הנדחס אל חדריו כמו תנור. וגרוע מכך, היא ידעה שמלבד אימה לא יהיה עתה איש בבית. זו אומנם כבר מזמן חדלה מלתקוף חזיתית, אבל אגפה את נאדין בהערות חרישיות וזדוניות.

עכשיו היא עמדה בשערי המיסיון. בנות כיתתה מיהרו לצאת וברכזה בחופזה לשלום. ג'נט קראה לעברה, "נאדין, את רוצה שנסיע אותך הביתה? חם כל כך היום".

ג'נט הייתה מאלה שכרכה או רכב המשפחה חיכו להן תמיד. עתה הרכב חיכה לג'נט להסיעה לאחוזת הוריה שבזמאלק. שלוש שנים קודם לכן היא הייתה מבנות הלהקה שהתנכלה לנאדין. אבל עתה איש כבר לא העז לפגוע בה או להעליבה. נאדין ידעה שאף לא אחת מהבנות רחשה לה חיבה, אך היא זכתה מהן ליחס של כבוד שמשמעותו ריחוק. נאדין הסתפקה בזה. על כן, כאז כן עתה, היא נותרה אדישה, הן להתנכלויות והן למחוות האדיבות, אבל השיבה במאור פנים, "תודה רבה, ג'נט. אני מחכה כאן למישהו. בפעם אחרת".

היא כבר הייתה בשנתה האחרונה במיסיון, ולפניה הבחינות של הבקלוריה, תעודת הבגרות הצרפתית. הבנות עבדו קשה באותה שנה. הכל ידעו שהתעודה מקנה סיכוי לעתיד מכובד למי שתרצה בכך, וכן אפשרות להמשך לימודים באקדמיות היוקרתיות בצרפת. הן גם ידעו שנאדין תצלח את הבחינות הללו בנקל.

אומנם היא עדיין חבשה את ספסל הלימודים, אבל כבר העפילה הרבה אל מעבר לזה. היא זכתה בכמה פרסים ספרותיים בפיז. מאמרים

קצרים פרי עטה התפרסמו מדי פעם בפעם בכתבי העת, שבמצרים נסגרו ונפתחו אחת לכמה חודשים. במיוחד הרשימו את הקוראות מאמריה שהתפרסמו בכתב העת L'Égyptienne, "המצרייה".

לא כולם צריכים היו לדעת שהיא כבר הייתה משתתפת פעילה בחוגי הלימוד המרקסיסטיים שנפתחו בשנים הללו גם באלכסנדריה ובקהיר, לרוב בהובלת משכילים יהודים צעירים. נאדין חשבה אז שיש לה ייעוד. כל זאת, כך האמינה, בזכות המורה דומיניק, שהאיר לה את הדרך. אך בעודה ממתינה בפינה מוצלת מעט ליד בית הספר חשבה שנעים יהיה לשבת עם אחיה דויד בקפה ריש הגדול והמאוורר בסולימאן פאשה, לשתות משקה קר ולהטות אוזן לצליליה של השפה הערבית כפי שהיא נשמעת שם תדיר מפי המשוררים והסופרים הפוקדים בקביעות את המקום.

אבל היא חיכתה שעה ארוכה, ואחיה דויד לא הגיע, אף שהבטיח. ואם כך, לאן תלך? לא אל הבית וגם לא אל סביבותיו. החום היה כבד מנשוא. היא לא רצתה לחבור אל חברותיה, מוסלמיות ויהודיות ששכנו עם משפחותיהן בסמטאות שמסביב לביתה שבשכונה היהודית הצנועה, המתפרקת כמעט. בעצם היא ערגה רק לחיוכה המלבב של מלאני, אשתו של אחי אימה, הדוד אוסקר, תעשיין הטקסטיל.

אוסקר, מלאני ושלושת בניהם התגוררו בדירה גדולה, נאה ומודרנית בשכונת זמאלק האירופית. ביתו של אוסקר היה שונה לחלוטין מבית הוריה הדל. אצלם, היא חשבה, ודאי תחוש כמי שהילך בחומו של המדבר וזכה לפתע במים צוננים. היא מעולם לא ביקרה בבתם בשעות הצהריים, אבל תמיד נתקבלה בברכה כשהגיעה.

הבית הרשים אותה. הוא היה מעוצב כולו בדורמטיות משוללת צעקנות. הרהיטים בחדר ההסכה היו מעץ כהה ששובץ בעדינות בעיטורים מאבני פנינה. הייתה בו ויטרינה ובה כלי זכוכית דקיקים ושקופים וכלי אוכל מחרסינה תוצרת סוור הצרפתית. אבדורים עתיקים

מאיטליה סוככו מהתקרה על נורות שהאירו שולחן אובלי גדול שעמד בתוך. ואף שהריהוט והאביזרים בחדר באו מעולמות שונים, שררה בו הרמוניה משמחת שכולה עדות לטעם אנין ומשובח.

מלאני, אם עלה בידה להתפנות מעיסוקיה, הייתה מזמינה את נאדין אל בית מקדשה הקטן, אותו חדר צדדי בשוליה של הדירה שהיה עתיר מכחולים ואביזרי ציור ופיסול. והייתה בו גם מכונת תפירה קטנה ומוזהבת שממנה הייתה מפיקה יש מאין בגדים עתירי דמיון.

משעלה הרעיון בליבה של נאדין היא לא התלבטה יותר מדי. היא הלכה צפונה במעלה הקורניש, לאורך גדת הנילוס. אחר כך פנתה מערבה, אל אחד הגשרים החוצה את העיר כמי שחוצה שני עולמות. היא נכנסה אל רחבת הבית, ברחוב צידי ונאה בשכונת זמאלק שעל האי, בטבורו של הנהר.

בקומת הכניסה המרוצפת שיש שחור ולבן חיכתה לה המעלית הקטנה. סורגי הברזל המעוטרים שהקיפו אותה תמיד עוררו בה ריגוש. כשהייתה עוצמת את עיניה מעולם לא יכלה לשחזר את צורתם המפותלת.

המעלית בבית הדוד אוסקר עתידה לכבוש מקום של קבע בין תעתועי זיכרונה. גם ימים רבים אחר כך היא תמשיך ותחפש אותה בכל מקום, במעקות הברזל המעטרים את הבתים האוסמנים בפריז, בשנדלירים מברזל מנוחשל האופייניים למחוזות אומבריה וטוסקנה ובמחיצות שהפרידו בין הקהל והמזבח בכנסיות הבארוק הטובעות בים של עיטורים.

היא הסיטה את מעטפת הברזל, נכנסה אל המעלית הקטנה העשויה עץ מעשה אומן, לחצה על המתג והעפילה אל הקומה השלישית. נאדין הבחינה מייד בחרדתה של מלאני כשזו פתחה את הדלת לפניה.

שריקות חגורתו של הדוד אוסקר מצליף בבנו השני סרז' נשמעו היטב מבעד לדלת החדר הנעולה. "אתה לא תתמרד יותר", זעק. הוא השתמש בכיטוי חזק, "לא תתמרד". ושוב, "Tu ne te révolteras plus", אתה

לא תתמרד יותר". "הבנת? Tu a Compris? הבנת? Compris?"

סרז' כנראה הבין היטב. מחאה מתמדת נגד הממסד תהיה לו כטבע שני. הוא יתגייס בלהט למרד הסטודנטים בפריז ב־1968. הוא ייחשב תמיד לאידיאולוג בלתי מתפשר ויתגעגע כל ימיו למהפכה של ממש. הוא ימצא את מקומו באחת ממפלגות השמאל הצרפתי המתפרק לרסיסים. המפלגה הזעירה תזמן לו אפשרויות לבטא ברבים את רגישותו החברתית ולהתדיינות אין־סופית על ההבדלים שבין אידיאולוגיות סוציאליסטיות, גם אם כלפי חוץ תיראנה שונות זו מזו רק בפרט זניח זה או אחר.

ומלאני? מה היא יכלה לעשות? חסרת אונים, גבה אל החדר הנעול על בריח, התבוננה בעיניים כבויות בנאדין העומדת בפתח. היא הכניסה אותה פנימה בחיך רפה והובילה אותה במהירות אל המטבח, מטופפת בשקט בנעליה הרכות והזעירות.

כשנפלט סוף־סוף הילד המוכה מהחדר הנעול, ראתה נאדין כיצד ניסה להתכרבל תחת מבטה החם והחומל של אימו. אבל היא, מחשש מפני בעלה, לא ההינה לאחוז בו ברכות ולנחמו בזרועותיה.

נאדין חשה שעליה למהר ולהיחבא באיזו פינה. היא לא ידעה מה לומר ואם עליה לומר משהו בכלל. היא רצתה לנחם את מלאני ולחבק את הילד, ועם זאת, כמו שניהם, חששה שהדוד יצא מחדרו וייכנס אל המטבח. היא ראתה שמלאני נבוכה מאוד מנוכחותה כאילו מה זו נפלה עליי פתאום, דווקא עכשיו, ועל כן אמרה, "להתראות בפעם אחרת", ומיהרה לצאת אל חדר המדרגות. וכמבקשת להימלט על נפשה לא נכנסה אל המעלית, אלא דילגה בהן במהירות החוצה.

אחר כך הלכה ללא מטרה ברחובות המטופחים במשך זמן רב. כשחצתה לבסוף את הגשר ויצאה אל העיר הסואנת היא המשיכה עד לארמון המלך, וכל העת לנגד עיניה תמונת הילד המוכה העומד רועד ליד אימו המהוססת.

היא כה אהבה את הבית שיושביו קיבלוה תמיד במאור פנים, וכל

מרכיביו תואמים, כך נדמה. היא השתאתה תמיד למראה הזוג הכמעט מלכותי הזה – מלאני, האישה הקטנה, הקוקטית, שהייתה יוצאת החוצה מביתה מלווה בדוד אוסקר הנאה וגבה הקומה והיא לבושה בבגדים שהפיקה מכונת התפירה המופלאה שלה, מצודדת ומודרנית כל כך. אפילו בחלומה לא יכלה נאדין לתאר את הוריה יוצאים כך לטייל ברחבי העיר. אבל הפעם משהו הטריד אותה בכל זאת.

בבית מלאני לבושה לבן בדרך כלל, נעליה קטנות כשל רקדנית והיא כמרחפת חרישית. כאילו היא רוצה להעלים את עצמה כשבעלה בבית, חשבה נאדין עכשיו כמי שראתה קודם לכן רק את המכלול ורק עכשיו הבחינה בפרטים.

מלאני מילאה בקפדנות את חובותיה כבעלת בית, כרעיה וכאם, והייתה כה רכה ורחומה מול בניה, כאילו חדרה היישר לנפשם, קשובה לצורכיהם. נאדין הרהרה בסדנת הפיסול הזעירה ותהתה מדוע הוקצה למלאני, שהייתה אומנית ופסלת מחוננת, שטח קטן כל כך וצדדי בפניה דחוקה של הבית הגדול. היא נראתה להוטה כל כך, נזכרה נאדין, להימלט אל הקיטון הקטן. נראה היה שהיא עורגת לשעה־שעתיים של חירות עד שיבוא בעלה אוסקר וירצה אותה כולה לעצמו.

לרכישת הספר:

קיצור דרך להצלחה דר' שי סולן

מדריך מעשי להפיכה למכונת הצלחה:
אסטרטגיות, מינופים ואוטומציות

גב הספר

הצלחה בקריירה ובעסקים לא באה במקרה. להיפך: היא מגיעה רק בעקבות צעדים מאוד ברורים (שחלקם נועדו כדי "ללכוד" הזדמנויות מקריות) ודרכי התנהגות מובהקות ויחודיות. רוב האנשים כלל לא מודעים לקיומן של שיטות אלה, אחרים עולים עליהן במקרה ולאחר זמן רב, ורק מעטים מאוד **לומדים** איך להצליח.

בספר ממוקד ותמציתי זה נעקוב אחרי האנשים המצליחים ביותר בעולם, ובאופן שיטתי נלמד – וניישם – **קיצורי דרך מבריקים ועוצמתיים להצלחה**. כאן נקבל את הסודות החשובים ביותר:

- הדרך הקצרה והאפקטיבית לתכנית פעולה על סטראידיים
- איך ליצור אוטומציה גאונית לגידול "מזל טוב"
- מאיזו מלכודת דבש מפתה וארסית חשוב ביותר להימנע
- איך למנף - בסדרי גודל מפתיעים - משאבים של אחרים
- איך לנצח שוב ושוב בתהליך לקיחת הסיכונים המחושבים
- איך להפוך למכונת הצלחה בלתי ניתנת לעצירה

*

דר' שי סולן, מאמן ומרצה מבוקש להצלחה עסקית בארגונים גדולים, בעל דוקטורט במנהל עסקים ועשרים שנות הוראה אקדמית במכללה למנהל, אוניברסיטת אריאל ומכללת רופין. בעל ניסיון רב שנים ביזמות וניהול עסקיים, ובשוק ההון.

אין לך זמן לאבד בדרך להצלחה. היא מתחילה כאן ועכשיו.

תעודת הספר

מאת ד"ר שי סולן

שנת יציאה לאור: 2021

207 עמודי דפוס

עריכה ספרותית: לירון פיין

עריכת לשון: רסל דיקשטיין ואיילת דן

עימוד ועיצוב: עמית ברין

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

66% תכל'ס וכלים מדויקים להצלחה

26% התפתחות אישית לא־רוחניקית

15% ההרגלים והשיטות של המצליחנים העולמיים

12% טכניקות מנטליות קלות ליישום

100% תמציתיות: כל התועלת בלי בזבוז הזמן

לרכישת הספר:

המודל להצלחה

כאשר חקרתי את דרכם של המצליחנים הגדולים הבנתי שהמפתח הראשון, והחשוב ביותר, הוא הם עצמם. צורות החשיבה שלהם שונות, הרגלי הפעולה שלהם שונים, מערכת האמונות שלהם שונה... הם פשוט חושבים ופועלים אחרת מרוב האנשים. אפשר להגיד שהם "נהגים" יותר טובים בדרך להצלחה. רובם התחילו כמזכרים וכמוני, אך במהלך המסע האישי שלהם לצמרת הם התפתחו. הם הפכו את עצמם למכונת הצלחה.

זו הסיבה שבדרך כלל מי שהצליח בתחום אחד, נניח יזמות עסקית, מצליח גם בתחומים אחרים, למשל השקעות. זו גם הסיבה לכך שכאשר הם חווים כישלונות, והם חווים, הם מצליחים לחזור למסלול ההצלחה די מהר.

המודל מורכב מארבעה חלקים:

- התפתחות אישית
- בניית מערכת אפקטיבית
- לקיחת סיכונים נכונים
- ניצול הזדמנויות

מצליחנים חושבים ופועלים אחרת מרוב האנשים.

תכנית הפעולה: כלי הרכב להצלחה

תכנית הפעולה היא כלי הרכב שיוביל אותנו למטרה, וכמובן שאנו מעוניינים ברכב מהיר ככל הניתן. זהו המאפיין השני של מצליחנים – הם יודעים לבנות כלי רכב שיביאו אותם למטרה ביעילות. אולם אם הנהג אינו מספיק מיומן, גם כלי הרכב היעיל ביותר לא יתפקד כראוי. וככל שכלי הרכב עצמתי יותר, כך נדרשות מיומנויות גבוהות יותר כדי לנתב אותו בביטחון לעבר המטרה.

הניסיון שצברנו בנהיגה במכונית המשפחתית שלנו, למשל, לא יסייע לנו בנהיגה במרוץ פורמולה 1. גם לא בהטסת מטוס קרב. זו הסיבה שההתפתחות האישית קודמת לבניית תכנית הפעולה. וכמו שהמצליחנים רכשו וליטשו את צורות החשיבה והרגלי הפעולה הנדרשים, גם אתם ואני יכולים לעשות זאת.

המורה לאנגלית עם התזון הגלובלי

בשנת 1964 נולד למשפחה ענייה בסין ילד בשם יום מה (Yun Ma). הוא לא נהנה מהשכלה טובה במיוחד, לא מקשרים משפחתיים ולא מהון ראשוני. בעצם, עד גיל 30 הוא חווה אין-ספור כישלונות שלבטח פגעו קשה בדימוי העצמי שלו: הוא נכשל פעמיים במבחני הקבלה לאוניברסיטה בעיר מגוריו (הוא התקבל רק בניסיון השלישי, וגם זה לאוניברסיטה הכי פחות נחשבת באזור). הוא נדחה 10 פעמים על-ידי אוניברסיטת הרווארד, עד שוויתר. הוא נדחה מיותר מ-30 ראיונות עבודה, כולל עבודה במסעדת מזון מהיר.

למרות כל הכישלונות, כבר מגיל צעיר הוא הפגין תכונה חיובית אחת: נכונות להקדיש הרבה זמן, ללא קבלת תגמול, ללימוד מה שעניין אותו.

ומה שעניין אותו היתה השפה האנגלית. כנער הוא עבד במשך שנים כמדריך תיירים, ללא קבלת תשלום, רק כדי שיוכל ללמוד וללטש את מיומנותיו בשפה האנגלית. הוא סיים בהצלחה לימודי תואר ראשון בשפה האנגלית, ומצא עבודה כמורה לאנגלית.

החיבה לשפה האנגלית הביאה אותו לאמץ את השם בו הוא מוכר כיום, ג'ק מה (Jack Ma).

בגיל 31, בעת שהיה בביקור בארצות הברית, הוא נחשף לראשונה לרשת האינטרנט שהיתה אז בחיתוליה. שני דברים משכו את תשומת לבו. הראשון היה הפוטנציאל הגלום בה לעסקים, אפילו קטנים, לפרסם ולשווק את מרכולתם בכל מקום בעולם. הדבר השני היה שהוא לא הצליח למצוא אפילו אתר אחד של חברה סינית.

הוא זיהה את הפוטנציאל, אך לאור הרקע והמצב שלו המטרה שהציב לעצמו היתה צנועה. להקים עבור חברות סיניות נוכחות באינטרנט, ואגב כך להתפרנס.

הוא הקים אתר פרסומי, די פרימיטיבי, מעין דפי זהב דיגיטלי, תוך לקיחת סיכון כספי מאוד קטן.

המודל העסקי שלו היה בעייתי. בעוד לקוחותיו הרוויחו בזכות האתר הרבה מאוד כסף, הוא – לא. כדי להתפרנס הוא עבד במקביל כשכיר במשרד הסחר הסיני. במשך יותר משלוש שנים הוא נאבק כדי לשרוד, אך הוא לא ויתר. למרות שעדיין לא מצא את הנוסחה כיצד לעשות זאת באופן רווחי, הוא לא ויתר על החזון.

והחזון הלך וגדל ככול שהיכרות שלו עם האינטרנט העמיקה. בשנת 1999 הוא זיהה סוף-סוף את ההזדמנות לקיצור דרך משמעותי. בועת

האינטרנט הקלה על חברות הפועלות בענף לגייס הון ממשקיעים. הון כזה היה דרוש לו כדי לממן את הרחבת הפעילות עד שהיא תהפוך לרווחית בזכות עצמה.

הוא ריכז מאמץ עם עוד מספר חברים, ובשנת 2000 הם יסדו את חברת עליבאבא (Alibaba) שהקימה את אתר האינטרנט עלי אקספרס (AliExpress). הקמת החברה היתה, בעצם, תכנית הפעולה להשגת המטרה.

על הזדמנויות וסיכונים

אין ספק שרכישת צורות חשיבה והרגלי פעולה נכונים תכשיר אותנו להצלחה. בניית תכנית פעולה חזקה, על סטרואידיים, היא כלי הרכב באמצעותו נגשים את המטרות השאפתניות ביותר שלנו. עם זאת, שני גורמים נוספים, שלא תלויים רק בנו, יכולים להיכנס למסלול שלנו ולשנות אותו באופן מהותי. חשוב מאוד להכיר אותם כבר בהתחלה.

הראשון הוא ההזדמנויות.

עלינו ללמוד לנצל את ההזדמנויות כאשר הן נקרות בדרכנו. בנוסף, אנו רוצים לבנות מערכת שיודעת לייצר הזדמנויות על בסיס קבוע. הזדמנויות כאלה יספקו לנו קיצורי דרך משמעותיים להצלחה.

זה בדיוק מה שקרה לג'ק מה. בשלוש השנים הראשונות לפעילותו בתחום האינטרנט, הוא לא זיהה הזדמנויות להאיץ את ההצלחה. והתוצאה? השנים האלה לא התאפיינו בצמיחה מהירה או ברווחיות...

בועת האינטרנט שהתעוררה לקראת סוף המילניום היתה הזדמנות שהוא כן זיהה. הוא ניצל אותה כדי לרתום למאמץ חברים נוספים. בהמשך הוא זיהה הזדמנויות לגייס הון סיכון, ולאחר מכן להנפיק את החברה בבורסה.

הגורם החשוב השני (לצד ההזדמנויות) הוא הסיכונים.

מצד אחד, עלינו לזהות את הסיכונים שכדאי לקחת ולאזור את האומץ לקחת אותם. מצד שני, עלינו לנהל אותם כראוי. אי אפשר להתחמק מהנושא הזה, כי ניסיון להימנע מלקיחת סיכונים מוביל לבינוניות.

ג'ק מה לקח על עצמו, במהלך דרכו, הרבה מאוד סיכונים מחושבים. אף אחד מהם לא היה ברמת "לחיות או למות", אבל הוא כן סיכן את הזמן שלו בלימודי האנגלית ובעבודה ללא תשלום כמדריך תיירים.

הוא גם סיכן מעט מהכסף שלו בפתיחת אינדקס החברות הסיניות. הרי הוא היה מורגל באכזבות, ולא היתה שום סיבה להאמין שללא שום ידע או ניסיון עסקיים הוא יצליח להקים עסק רווחי. לא היתה שום סיבה להאמין שאדם חסר ידע בתכנות או במחשבים יצליח להקים אתר אינטרנט המחייב עדכונים מתמידים.

והיה גם סיכון נוסף, גדול ביותר: ביצוע פעילות הסותרת את מדיניות הממשלה הסינית.

בשלב מסוים ג'ק הבין שרק מנגנון אמין לביצוע התשלומים עבור הרכישות המתבצעות באתר יאפשר צמיחה מהירה בפעילות. הבעיה היתה שממשלת סין אסרה על הקמת מערכות כאלה על-ידי חברות פרטיות. היא גם לא גילתה שום עניין להקים אותה באמצעות גופים ממשלתיים.

---

*ניסיון להימנע מלקיחת סיכונים מוביל
לבינוניות.*

כאן שוב מתגלה חשיבותה של המטרה הענקית. ג'ק מה הבין שמנגנון התשלומים חיוני לא רק להצלחת החברה שלו, אלא להצלחתם של כל אלפי העסקים הסיניים שהוא רצה לשרת. הוא החליט לקחת את הסיכון, הקים חברה ייעודית לצורך הנושא, והקים מערכת לתשלום עבור קניות שנעשות באינטרנט.

הסיכון השתלם. ממשלת סין הבינה את התרומה של המערכת לכלכלה הסינית, ולא עצרה את פעילות החברה. מהבחינה העסקית התובנה שלו היתה נכונה, ומערכת התשלום האמינה העניקה תנופה דרמטית לקניות שנעשו באתר החברה.

בהמשך הציב ג'ק מה לחברה, בראשה הוא עומד עד היום, מטרות שאפתניות נוספות, והשיג גם אותן. עליבאבא היא חברה מאוד מצליחה, והצלחתה הפכה את ג'ק מה לאדם העשיר ביותר בסין.

*

ג'ק מה יישם כראוי את ארבעת מרכיבי המודל. הוא התפתח כאדם, בנה מערכת אפקטיבית, לקח את הסיכונים הנכונים, וניצל את ההזדמנויות שניקרו בדרכו. זה לא קרה מיד. הוא לא הכיר חלק מצורות החשיבה של מצליחנים, ונדרש לו זמן לפתח אותן מתוך הניסיון. עם זאת, בסופו של דבר הוא הגשים את חזונו לסייע לאלפי עסקים סיניים לשווק את תוצרתם בכל רחבי העולם.

ג'ק מה, האדם שנכשל והתאכזב אין-ספור פעמים, הפך את עצמו למכונת הצלחה בשיטת הניסוי והטעיה. למזלנו, הספר הזה כולל את השיעורים החשובים ביותר, כך שאנו נהנים מקיצור דרך משמעותי.

בקיצור:

- ההתפתחות האישית שלנו היא המפתח הראשון והחשוב ביותר להצלחה.
- תכנית הפעולה היא כלי הרכב שיוביל אותנו למטרה.
- עלינו לבנות מערכת שתייצר לנו הזדמנויות – וגם ללמוד לנצל אותן.
- חשוב לקחת סיכונים נכונים ולנהל אותם כראוי.

[לרכישת הספר:](#)

רגליים אוחזות

ברוח

רויטל ניק

לכל חלוצי ההתיישבות, התולמים

והמגשימים

גב הספר

“זאת בקצת גינוסר מתחתינו. את עוד תראי, כאן יהיה חדר האוכל, וכאן בית התינוקות...” ישראל אחי המשיך לתאר את מה שראה בחזונו, וכל מה שאני ראיתי היה רק חושך בעיניים.

בימי שלטון המנדט הבריטי, באחת התקופות הסוערות והמכריעות שידעה המדינה, ישראל ושולקה, אח ואחות, קושרים את דרכם ואת גורלם לאחד. יחד עם חבריהם האידיאליסטים וחדורי המוטיבציה הם מבקשים לתרום את חלקם למען המדינה שבדרך, לקבוע את גבולותיה ולהפריח את אדמתה בעבודה עברית. חבורת הצעירים התוססת יוצאת להגשים את חלומה להקים קיבוץ בישראל — גינוסר.

כשהדרך מתארכת, הם נאלצים לשרוד ולהוכיח את דבקותם במטרה. בין מתקפות הערבים, הקשיים שמערימים מוסדות היישוב והשלטון הבריטי, חייהם המשותפים כקבוצה ותנאי המחיה הבלתי נסבלים, נאבקת שולקה בין האידאולוגיה לבין רצונותיה וצרכיה האישיים כשהיא הופכת לאישה נשואה ואם.

אסון שמזעזע את עולמה יכריע את המשך דרכה לעד.

רגליים אוחזות ברוח הוא ספר על הגשמה והקרבה. זוהי יצירה ספרותית המבוססת באופן חופשי על אירועים אמיתיים ועל סיפורה המרגש של שולקה. המתואר בכישרון רב, באותנטיות מלאה, בכנות ובשפה ציורית ושורשית באמצעות נכדתה, רויטל ניק.

תעודת הספר

מאת רויטל ניק

שנת יציאה לאור: 2022

241 עמודי דפוס

עריכה ספרותית: תמר וינברג

עריכה לשונית: הלנה טלמור

הגהה: ענבל גרין, נתלי שטיבלמן

עיצוב כריכה: מורן שלום

עימוד: טל בן־אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

31% רומן היסטורי על רקע מלחמת העצמאות

31% סיפור אמיתי עם דמויות אמיתיות

30% חומה ומגדל, חלוציות והתיישבות

25% העצמה נשית בזמנים גבריים

14% אהבת אחים עזה

12% קדיש

לרכישת הספר:

1

הַתְּשֻׁמָּע קוֹלִי, רְחוּקֵי שְׁלִי

גינורסר, 1949

ראשית, אני רוצה לבקש ממך סליחה.

סליחה, ישראל אחי, אהוב ליבי, ששמעת ממני כזה דבר איום ונורא. אני נשבעת, כאן במקום הזה, שיותר לעולם לא אגיד מילים מטופשות שכאלו. גם לא מתוך עלבון או כעס. והלוואי שזה היה משנה משהו, אבל זה לא משנה כלום.

שנית, אני נורא מתגעגעת.

אף פעם לא הבנתי למה בחרו במילה המוזרה הזו, געגוע. מה אנחנו, ברווזים? אבל דע לך, שמי שהחליט עליה היה אדם חכם מאוד. כיוון שכך זה בדיוק — גע. מגע — רק לזה אתה משתוקק, ולו לרגע. לגעת. לחבק. להריח. לשמוע. והחָסר הזה, החסר הזה שלא מתמלא, שרק הולך וגדל, פָּגַע! גע! גע! קודח בתוך החור שבלב עד שהוא נעשה לבור.

אז אולי מספיק עם המשחק המטופש הזה?

אני יודעת כמה אתה אוהב לשחק מחבואים, וברור שאתפוס אותך. אלא מה? כמו כלום אתפוס אותך, ואז אעמוד במקומך.

אוי ויי, קבקבה עליי ציפור. על השמלה שאני לובשת לכבודך.

זה סימן למזל טוב, לא?

נו?

אתה יוצא?

שקט כאן. דממת אלוהים. גם הים רגוע, בצבע כסף, תכלכל, כמו שאתה אוהב. האיִקליפטוסים ששתלנו בימי הקדחת, יימח שמה, אם תסלח לי, גדלים ונותנים כבר צל, אבל פה, במקום שאני יושבת, קרוב לכנרת, ממש הושט היד וגע בה, השמש קופחת מעל ראשי. כן, אני יודעת...

אני יכולה לשמוע אותך צועק, "שימי כובע שולקה!" אז אנה סלח לי, אבל בעניין הזה אין הרבה חדש. אני עדיין בלי.

ולמרות שזה מרגיז אותך, אני לא סובלת את הכובע טמבל הזה. גם ככה שערי קצר, ואני לא בדיוק מלכת היופי. רק עוד כובע, זה מה שחסר לי. חוץ מזה, על ראש כמו שלך צריך לשמור! מהראש שלי שום חוכמה גדולה לא תברח, אתה הרי יודע שאצלי היא ברגליים. תן לי לקפוץ, לרוץ, לטפס על עצים, אבל אינפורמציה? ואל תגיד לי "שולקה'לה, נו, באמת," עם החיוך המלטף שלך. מה שנכון, נכון.

המזל הגדול הוא שיש את ינצ'ה. ינצ'ה שלנו, שיודע הכול. כמו פִּיצה הראש שלו. כל אינפורמציה מייד טובעת. הוא מאוד שקט בימים אלה. לא שהוא דברן כזה גדול, אתה מכיר אותו, אבל זה זמן רב שהוא לא מוציא ולו מילה אחת מהפה. לפעמים נדמה לי שאולי הוא באמת בלע את הלשון.

ושוב קופצת לי לראש רחל המשוררת. כמה הערצנו אותה ודאגנו לה כשהייתה חולה. כל פיסת מידע שהעביר לנו שמואל המורה בבית חינוך, שתינו בצמיאון. כל בוקר היינו מתחילים עם שיר אחר שלה.

"אִוְאִילִי לֹא הָיִו הַבְּרִים מְעוֹלָם. וְאִוְאִילִי... " לה, לה, לה, לה. ודי. זמרת אני בטח לא. וינצ'ה לא פה כדי להמשיך את המילים, ואחר כך לנזוף בי על שורה אחת שאני זוכרת בכל שיר. "מה הבעיה? ! מה הבעיה לזכור את המילים? הלא הן כל כך חשובות."

מה הבעיה? בעיה. אני לא מצליחה לזכור, נו, מה אני יכולה לעשות?

*

עכשיו כשאני חושבת על זה, אני לא זוכרת את חיי בלעדך.

אומנם כמעט שנתיים מפרידות בינינו, אבל זה כלל לא משנה. תמיד היית מלפניי, מצדדי ומאחוריי, כמו במחבואים, המשחק האהוב עלינו בילדות. ואם אודה על האמת, אני אומנם הבכורה, אבל אתה האח הגדול מבין שנינו. אחראי. בוגר. עוזר. בקיצור, מבין עניין.

כבר ביום הראשון כשהגענו ארצה, בני כמה היינו? שש, שבע? אני ירדתי מהאונייה וישר התחלתי לרוץ על הרציף ביפו, רצתי בעקבות הריח של התפוזים, שלעולם לא אשכח. כמה תפוחי זהב... הרי זה היה יקר המציאות.

זוכר איך אימא הייתה מקלפת תפוז? הידיים רעדו לה. היא הגישה לכל אחד פלח, כאילו מדובר במטבע זהב, ופתאום, כל כך הרבה תפוזים. מְכָל, ועוד מכל, ועוד, מה הפלא שהתבלבלתי?

אבל בעוד שאני רצתי שיכורה, אתה התעקשת לגרור את שתי המזוודות שהיו יותר גדולות ממך, כיוון שאימא החזיקה את אחותנו התינוקת על הידיים.

ואגיד לך יותר מזה. ככל שעולות בי המחשבות, והראש מזכיר דברים שאפילו לא ידעתי שאני זוכרת, אני מגלה שאפילו ברגעים הכי... איך לומר? אישיים? גם בהם היית. למשל ביום ההוא ברפת, בהכשרה בדגניה, כשצצת לידי משום מקום והקפצת לי את הלב.

2

שְׁחָקִי, שְׁחָקִי עַל הַחֲלוּמוֹת

דגניה, 1934

באותו יום ישבתי על הברכיים מול כלוב שבו שכבה עגלה שנולדה כמה שעות קודם לכן. טבלתי את האצבע שלי במעט חלב, והכנסתי את האצבע שלי לפה שלה דרך הסורגים. בזווית העין ראיתי שרוחקה, שעמדה לצידי, מתחילה להתנועע. היא הפנתה את גופה לכאן, הסתובבה לשם, הניפה את צמתה, ותוך כדי מלמלה בטון חולמני, "איזה גוף מרשים יש לו..."

חייכתי לעצמי, יודעת מייד שינצ'ה הגיע לחלק את האספסת. הוא תכשיט לא קטן, ונהנה כשהן מקרקרות סביבו, בייחוד אם הן יפות. כשהרמתי את ראשי, גיליתי שהעיניים שלו עליי, נעוצות כמו קלשון שתוקעים באדמה. הוא עמד ליד הטרקטור, חצי גופו העליון עירום ושזוף, ונראה כאילו יצא זה עתה מתוך השיר "בְּהִיר וְגִבּוֹת פְּזֻמֵר... נְהַג עֲגָלוֹת לְשָׂדֶה".

אני לא יודעת אם זו הדרך שבה הביט בי – לא כמו תמיד, במבט המתגרה שלו – אבל הבטן התהפכה לי, ורעד תקף אותי בכל הגוף. השפלתי את עיניי, מזועזעת מעצמי, והבנתי שרוחקה קלטה את מה שהתרחש ממש מול עיניה המתרוצצות.

"הוא לא אחיך או משהו כזה?" שאלה.

"אחי? לא. אבל משהו כזה, כן." עניתי, מבולבלת בעצמי.

טבלתי שוב את האצבע בדלי החלב והתביישתי בעצמי שהבטתי בינצ'ה בעיניים של אישה. בינצ'ה! בן בית אצל הוריי, החבר הכי טוב

של ישראל אחי הקטן, שאת היום שפגשתי בו לראשונה כנראה לא
אשכח כל ימי.

הייתי בת תשע בערך, בתחילת השנה השלישית בבית חינוך, וישראל
אחי התחיל את שנתו השנייה. יום אחד, בהפסקה, ראיתי אותו מארגן
משחק כדורגל, ומרוב שאהבתי משחקי כדור, בלי להתבלבל רצתי
לדשא והודעתי שגם אני במשחק.

“זה בלי בנות,“ הכריז נחצ'ה בפנים סמוקות. “זה לא משחק לבנות.“
כולם כמובן הסכימו איתו, אבל אני לא ויתרתי והתחננתי לישראל,
שנכנע והודיע, “שולקה מצטרפת לקבוצה שלי.“
הם נהמו בחוסר שביעות רצון, אך ישראל הוא ילד שגורם לילדים
להקשיב לו.

“את תהיי השוערת,“ הודיע אחי, ואני, אלופה בטיפוס על עצים
ובמשחק מחניים, זאת שתמיד רבו בקבוצה של מי אהיה, הייתי נחושה
להוכיח עד כמה הם טועים, ומרוב שרציתי והתרגשתי, לא חלפו דקות
אחדות ובבעיטה עקומה הבקעתי גול עצמי.

לא ידעתי איפה לקבור את עצמי. עזבתי את הדשא בריצה מהירה,
שומעת את כל ההערות שחטף ישראל אחי, “אמרנו לך ! לא היית צריך
לצרף אותה, רק בגלל שהיא אחותך. בגללה הפסדנו.“

ואני, שהייתי כה מאוכזבת מעצמי, ומכך שאכזבתי את אחי,
התיישבתי מתחת לעץ מבושלת, עד שהרגשתי שמישהו נועץ בי עיניים,
וסובבתי את ראשי.

במרחק קצר ממני ישב ילד שלא הכרתי, רזה וקטון, שהביט בי. לא
היו בעיניו רחמים או חמלה — הוא הביט בי בעיניים טובות ומנחמות
שהרגיעו אותי וחיממו את ליבי.

כהרגלנו, בסיום הלימודים, חיכיתי לאחי ליד שער בית חינוך. לא
ציפיתי לכך שיגיע עם הילד שענינו חבשו את נפשי החבולה.

”זה יעקב,“ אמר ישראל. ”ינצ'ה. הוא הגיע מרוסיה, והוא לומד איתי בכיתה.“

”זאת שולמית,“ אמר לינצ'ה, ”שולקה, אחותי הגדולה.“ אחרי ההיכרות הרשמית שערך בינינו, הלכנו שלושתנו יחד אל בית ההורים. מי בכלל הסתכל עליו? מה קרה לי?

”היום בארבע ליד הצריף, יש לי הודעה חשובה,“ הכריז ישראל שצץ משום מקום ונעמד לידי. ”מה נבהלת? שאל בחיוך. מוטב שלא תדע, חשבתי לעצמי.

כשהסתיים יום העבודה מיהרנו כולנו, כך, כמו שאנחנו, בבגדינו המלוכלכים, והתכנסנו ליד צריף המגורים כדי לשמוע את ההודעה החשובה.

[לרכישת הספר:](#)

ריקוד השמש

זהבה קורנברג

שתי תמונות קטנות, וסוד גדול ומטלטל

גב הספר

"אבא, למה אתה בוכה?" שאלה זהבה בת העשר. "מה אתה רואה בתמונות?"

הוא הצביע לעבר דמות אישה בתמונה ונשם עמוקות. "זו ברוריה, אשתי הראשונה. היא נספתה בשואה יחד עם בניו הקטן יוס'לה, והוא רק בן שנתיים".

חמישים שנים לאחר מכן, מצלצל הטלפון בביתה של זהבה. "שלום, שמי נורית. אחרי מותו של דודי מצאנו בעליית הגג שלו קופסה עם מכתבים שהוא שמר. אחד מהם הוא מכתב בעברית שאביך שלח אליו מצ'ורטקוב לישראל. אשמח להעביר לך".

מכתב זה מוביל את זהבה קורנברג למסע אל עיר הולדתו של אביה, בפולין. שבוע לפני הנסיעה היא מגלה את הסוד הדומם של ילדותה. סוד שאביה הסתיר וטלטל את חייה. **סיפור אמיתי.**

*

זהבה קורנברג נולדה בגרמניה בשנת 1948, עלתה לארץ בגיל שנה, וגדלה ולמדה בנס ציונה. בוגרת האוניברסיטה העברית בירושלים, בעלת תואר שני במיקרוביולוגיה (M.Sc) ותואר ראשון בתזונה קלינית (B.Sc). הייתה המנכ"לית הראשונה של "עמותת עתיד", עמותת הדיאטנים הקליניים בישראל, ומילאה תפקיד כיועצת ומפקחת מקצועית בפרויקט ארצי ל"אורח חיים בריא" בגנים ובבתי ספר.

ספר הזיכרונות **ריקוד השמש** הוא ספרה הראשון, והוא נכתב עבור ילדיה ונכדיה.

תעודת הספר

מאת זהבה קורנברג

שנת יציאה לאור: 2021

182 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

עריכה לשונית: ציפי בן־דב

הגהה: רויטל קמא

עיצוב העטיפה: עינבל אוחנה | Une Studio

תמונות בספר: מתוך האתר של צ'ורטקוב שהקימה מירי גרשוני
שיפרס, ומתוך אוסף פרטי.

סידור, עימוד: שרית רוזנברג

הפקה של הספר וליווי לאורך הדרך: טל בן־אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

- 44% אתגרי הדור השני לשואה ולשתיקה
- 34% צירופי מקרים בלתי אפשריים אך אמיתיים
- 28% סודות משפחתיים שלא מדברים עליהם
- 25% צמרמורת (טובה) כאשר הסוד המשפחתי מתגלה
- 13% טיול שורשים, דמעות וניצחון
- 9% הבנה, סליחה ומחילה מעבר לשערי הזמן

לרכישת הספר:

שתי תמונות קטנות

1. אפריל 2009

ביום העצמאות ה-61 למדינת ישראל, אברהם בעלי ואני נסענו לניחום אבלים. אריה, חבר ילדותנו, ישב שבעה על מות אמו בבית אחותו במזכרת-בתיא.

שיירות ארוכות של מכוניות נסעו לפנינו ומאחורינו. דגלי ישראל נעו כמחוללים ברוח מבעד לחלונות הרכב. איש איש בחר לחגוג את יום החג על פי דרכו. מי בצפייה במטס החגיגי של חיל-האוויר שהתקיים בבסיס הסמוך, ומי עם פיתות, סלטים ונפנוף מעל מנגל מעשן. העשן היתמר מעלה בצבעי אפור שחור מבעד לעצי החורש הירוקים.

שמיים כחולים. ענני כבשים לבנים משייטים בלאט. ציפור או שתיים חלפו מעל, ומעליהם המטס שמילא את הלב והרחיב אותו מגאוה. בצידי הדרך פרחים, שדות של חרציות, קחווניים ופרגים שהעידו על איב במלוא עוצמתו. הם העידו על טבע הפורה במלוא יופיו. הלב התרונן, יום של חג.

ברדיו התנגנו שירי לוחמים. שירים על נופלים ועל גיבורים. שירים מלאי כאב ועצב בצד שירים שמחים ומלאי תקווה. שירים שהם חלק מפאזל המעצב את זהותנו ומהותנו מאז מלחמת השחרור ולאורך כל המלחמות העקובות מדם שהן חלק בלתי נפרד מהעם הזה. זמזמתי בשקט את השירים והמנגינות הנוגות שמצליחות להרטיט לי את הנפש. הנסיעה לניחום האבלים הזכירה לי את מות אבי לפני תשע שנים ועיניי הוצפו דמעות. בלוויה עמדתי וקוננתי מעל קברו, "למה אבא, למה? מתוך 365 ימים בשנה מדוע בחרת למות דווקא ביום הולדתי?" מאז יום פטירתו של אבי חדלתי לחגוג את יום הולדתי. יום הולדתי

הפך להיות יום בו שמחה ועצב מהולים יחד. "שום דבר אינו מקרי הכול מאלוהים", אמרה לי יום אחד חברה שחזרה בתשובה, אותה פגשתי בהיותי סטודנטית.

"במילה 'מקרה' מסתתר המשפט: 'רק מ-ה' " אמרה.
מה רצה אבא לומר לי ולא אמר? מה הוא רצה לספר ולא סיפר? מה רצה שאגלה?

שאלות אלה הטרידו את מנוחתי ימים ושנים רבות.
לפתע ברדיו מושמע השיר "כל דבר בעיתו", ואני שומעת את אבי "שר לי" בקולו של רונן פלג:

"ואז הופיע אבי בחלום

ובשלוש מילים נתן פתרון

כל דבר בעיתו

תן לזמן לעשות את שלו".

<https://youtu.be/MxfbCCJ17QQ>

2. ינואר 2008

למעלה משנה לפני כן צלצל הטלפון בביתי.
 "שלום, שמי נורית ואנחנו לא מכירות. שם אביך היה ישעיהו והוא
 נולד בצ'ורטקוב (CHORTKOW)?" שאלה.

"כן" עניתי. "במה וכיצד אני יכולה לעזור לך?"
 "אחרי מותו של דודי חנן שגר בנס-ציונה", אמרה נורית, "מצאנו
 בעליית הגג קופסה עם מכתבים שהוא שמר. אחד מהם הוא מכתב
 בעברית שאביך שלח אליו לישראל מפולין. אשמח להעביר לך אותו."
 "את דודך חנן היכרתי, גם את אשתו ובנו. אשמח לראות את המכתב
 שאבי שלח לך", עניתי.

"בנוסף, אני רוצה לספר לך", הוסיפה נורית, "שבחורה בשם מירי
 הקימה אתר המנציח את קורות העיר ואת היהודים שחיו בה. היא מבקשת
 מכל מי שחי בצ'ורטקוב או הוריו, להעביר אליה תמונות, מסמכים
 ומכתבים שנשמרו. אני יכולה למסור לה את מספר הטלפון שלך?"
 "בהחלט" עניתי.

"יש לך פקס בבית? אני רוצה להעביר לך את המכתב."
 נתתי לנורית את מספר הפקס והיא העבירה לי את המכתב שחשבה
 שאבי כתב אותו. לאחר קבלת הפקס צלצלתי אליה בחזרה.
 "נורית, צר לי לאכזב אותך. זה איננו מכתב שאבי כתב. זה לא הסגנון
 שלו. לאבי הייתה שפה עשירה ורהוטה בעברית, ומעולם לא נהג לנבל
 את פיו, לא בעל-פה ולא בכתב. זה גם איננו כתב ידו וזו לא החתימה
 שלו, מצטערת."

"חבל", אמרה נורית, "חשבתי שמצאנו מסמך שמירי תוכל להכניס
 לאתר תחת האייקון של משפחת אביך, יחד עם התמונות מהבית שהיו
 ברשותו."

לא המשכתי לתת את הדעת על השיחה עם נורית. היא אפילו נשכחה מזיכרוני, וכלל לא שיערתי שהחל רגע מחולל בחיי, אשר אצא בעקבותיו למסע מטלטל, ושלא תהיה ממנו דרך חזרה.

3. מרץ 2008

חודשיים לאחר הטלפון של נורית שוב שיחה.
"שלום, שמי מיירי ואני בת להורים אשר נולדו בעיר צ'ורטקוב. הקמתי אתר הנצחה באינטרנט לזכר יהדות העיר. אתר לזכר אלה שנספו, ואלה שחיים ושרדו את השואה. נודע לי שגם אביך נולד בעיר זו."
"נכון. אני נזכרת ששמעתי עליך מנורית", ענית.
"האם יש ברשותך תמונות של אביך ושל משפחתו שאפשר יהיה להכניס ולהנציח באתר?" שאלה.
ליבי הלם בחוזקה, רגליי, ידיי וקולי רעדו. נזכרתי בילדה בת ה-10 שנכנסה לחדר השינה של ההורים, ורואה את אביה עם ראש מורכן אוזו בשתי תמונות קטנות ובוכה.
"יש לי בסה"כ שתי תמונות קטנות", ענית. "לאחר מות הוריי לקחתי את אלבומי התמונות מביתם. מה אני אמורה לעשות עם שתי התמונות הקטנות?"
"את מעוניינת שאנציח אותם באתר שהקמתי?" שאלה.
"בוודאי" ענית.
"האם אנחנו יכולות להיפגש? אני רוצה לצרוב את התמונות שבידיך ואחזיר לך אותן מיד במקום."
"כן, ובשמחה" ענית, בעודי רועדת.
"מתי נוח לך להגיע?" שאלה.
"אני יכולה להגיע מחר."

*

הייתי מאוד נרגשת לקראת הפגישה עם מירי. שוב צפו ועלו הזיכרונות שהיו חבויים וקבורים עמוק. זיכרונות של המפגש הראשון שלי עם שתי התמונות הקטנות. התעוררתי לבוקר חורפי וגשום. המשכתי להתכרבל עוד זמן מה תחת שמיכת הפוך. כיסיתי ראשי בכר, עצמתי עיניי, והקשבתי לקולו של הגשם המתדפק על שלבי התריסים. אפילו השמים בוכים חשבתי לעצמי, בדיוק כמו ביום פטירתו של אבא ביום הולדתו ה-52.

לראשונה אני עומדת לגעת שוב בשתי התמונות הקטנות שאבא נהג לאחוז בידי ו לעיתים תכופות ולהתבונן בהן. מתבונן, שותק ובוכה, מתבונן ובוכה.

מירי קיבלה את פניי בלבביות רבה. התחבקנו כאילו אנו מכירות זו את זו זה שנים רבות. מוזרה הייתה התחושה, של שתי נשים הנפגשות לראשונה בחייהן ומרגישות מיד משפחה. הייתה תחושת שותפות גורל של שתי נשים שחיו בבתים להורים ניצולי שואה, והעלו מנבכי נפשן כאב נצור אשר מחפש נתיב לפרוץ החוצה במשך שנים רבות כל-כך.

כאב שחיפש את אותן קרני השמש שיחממו ויפזרו אותו.

בזכות עבודת הקודש של מירי - בזכות האתר שהקימה - הרגשתי לפתע התרוממות רוח וסקרנות בלתי מוסברים. יחד עם זאת, כלל לא חלמתי ולא דמיינתי מה שעשוי לקרות לי. לא צפיתי את העתיד.

מירי בדרכה השקטה והנעימה פתחה את המחשב והציגה בפניי את האתר. בעודי אוחזת בשתי התמונות הקטנות נזכרתי בדמותו של אבא, וכמה אני מתגעגעת לאיש האהוב הזה שהיה משמעותי כל-כך בחיי. אבא שכה הערצתי, אהבתי והוא אהב אותי, ושהייתי בבת עינו. הייתי בבת עינו האחת והיחידה. את עינו השנייה הוא איכד באדמה הבוצית בשדה הקרב ברוסיה.

מירי, עם הרגישות הגבוהה שניחנה בה, הבחינה בדמעות שנקו

בעיניי, והרגישה שעוברת עליי סערה פנימית. "אני מרגישה ששתי התמונות האלה גורמות לך לריגוש ומעלות זיכרונות כואבים", אמרה. "את רוצה לשתף אותי?"

לרכישת הספר:

שבעת הנסיכים

יהונתן גיל

ספר ראשון מסדרת קללת הגבישים

הקסומים

גב הספר

ברגע אחד, כל החיים שלי השתנו. כבר לא הייתי סתם נער בן 17 שאוהב לעשות שטויות עם החבר הכי טוב שלו. נותקתי בחדות מכל מי שהכרתי וגיליתי סכנות שרוחשות מחוץ ליכולת הראייה של בני האדם הרגילים. גיליתי יצורים מיסטיים ומאבקי כוחות שפעם חשבתי שהם סתם אגדות ומעשיות, אבל בעולם החדש שלי, הם מאכלסים את ספרי ההיסטוריה. פתאום גיליתי שרק אני יכול להציל את העולם עכשיו, עם קומץ חברים שהכרתי הרגע ועם טומי, האוטו המדבר, ששדרג לי את כל החוויה. אין לי מושג מה עשיתי שעכשיו הוא מקשיב רק לי! השארתי את המשפחה והחברים הוותיקים שלי מאחור, ויצאתי להציל את העולם במסע שבמהלכו גיליתי מי אני באמת, ומה הם הכוחות המיוחדים שלי. מייקל מרקורי לומד מי הם באמת חבריו, אך גם מי הם אויביו, במסע חרצה יבשות של גילוי עצמי והרפתקאות.

*

יהונתן גיל מכניס אותנו לעולם מופלא רווי קסם ויצירתיות ומאפשר לנו לחוות ביחד עם מייקל את הרגעים המפתיעים והמרגשים ביותר בחייו. יהונתן גיל, כמו גיבור הספר, גם הוא מיוחד עם כוחות-על. הוא תמיד אהב ספרי פנטזיה ובארון שלו מסתתרת קופסה מלאה בגיבורי פלסטיק קטנים, מהם הכל התחיל. בכישרון רב יהונתן מחבר בין עולם הדמיון לעולם המציאות. הספר קללת הגבישים הקסומים הוא ספרו הראשון, והראשון בסדרת "שבעת הנסיכים".

תעודת הספר

מאת יהונתן גיל

שנת יציאה לאור: 2022

242 עמודי דפוס

מנהל אומנותי: לירון פיין

עריכה ספרותית: קרין אהרון

עריכה לשונית: יעל שלמון ברנע

הגהה: שיר רוזנבלום-מן

עיצוב כריכה: עינבל אוחנה | Une Studio

איור עטיפה ופנים הספר: Ariestrada D.P.

עימוד: טהר פיין, טל בן אלישע

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

61% פנטזיית נעורים קסומה

34% נער עם כוחות-על

37% התבגרות

36% התגברות

18% קשר משפחתי בל יינתק

12% אומץ לב ועוז רוח

100% יצירתיות

לרכישת הספר:

הם ישבו מול מגדת העתידות ואחזו ידיים בתקווה לבשורות טובות. כריסטופר אחז בידה של ליהלוסילין והביט באהבה בעיניה הנוצצות מהתרגשות.

”אממ...” מגדת העתידות מלמלה והביטה בכדור הבדולח המעורפל שניצב מולה על השולחן הנמוך. ”אני רואה שהילד שלכם יהיה משהו מיוחד.” העיניים השחורות שלה התרחבו ונראו כמו שני כדורים כהים. ”משהו מאוד מיוחד.”

”מה זאת אומרת? הוא אמור להיות מיוחד, לא?” ליה שאלה והניחה את היד הפנויה שלה על בטנה בדאגה.

”לא כמו שאת חושבת. הוא יהיה חזק מאוד ואמיץ במיוחד,” אמרה מגדת העתידות והוסיפה בלחש, ”תקשיבו לי טוב. תשאירו אותו קרוב אליכם. אל תשלחו אותו לשם, כמו ששולחים את כולם.”

”את בטוחה?” כריסטופר הקשה, ”זה לא הגיוני.”

”בטוחה. תשמרו עליו טוב־טוב,” היא הנהנה. ”הוא יהיה זה שיציל

את כולנו.”

פרק 1

אני פוגש את האיש המוזר ביותר בעולם

אם היינו נפגשים ככה סתם ברחוב הייתם חושבים שאני סתם עוד נער
בן 17.

עד לא מזמן גם אני חשבתי ככה.

כלומר תמיד הרגשתי לא לגמרי שייך ולא לגמרי כמו כולם, אך
לאחרונה גיליתי שזה הרבה יותר גדול ממה שאי פעם יכולתי לדמיין.
אני חושב שאחרי שתכירו אותי ותשמעו את הסיפור שלי, הדבר האחרון
שתוכלו להגיד עליי זה שאני "רגיל".

עד לפני כמה ימים הייתי סתם מייקל מרקורי, תלמיד כיתה י"א
בתיכון מקיף ג' בתל אביב. נער רגיל. עיניים חומות רגילות, שיער חום
רגיל. היו לי הורים רגילים שאוהבים לשאול הרבה שאלות, כמו
לכולם. אהבתי לשחק כדורסל וכדורגל עם החבר הכי טוב שלי, עידן.
וזהו. לא משהו מיוחד.

שום דבר לא הכין אותי למה שגיליתי ביום ההולדת שלי.

אני שוב רץ קדימה מרוב התרגשות ושוכח שאתם לא יודעים כלום.
אז בואו נחזור שוב ליום אחד לפני שחגגתי את יום ההולדת שלי.
אני תכננתי להיפגש עם עידן ועם כל שאר החברים שלי, אבל
כשהגעתי הביתה מבית הספר אמא שלי מייד הטילה עליי מטלה דחופה.
"מייקל, יש חבילה בשבילי בחנות 'גיל אריות', יש לך זמן לעבור
לקחת אותה?" אמא שאלה.

אם הייתם מכירים אותה הייתם יודעים שעם ליהלוסילין לא
מתווכחים. אם היא מבקשת משהו אז פשוט עושים.

"אין בעיה, עניתי. "מי צריך לתת לי את החבילה, אמא?"

”בחורה בשם נעמה תיתן לך.”

יצאתי לדרך ועליתי על קו חמש שעוצר בסמוך לחנות. נכנסתי לחנות ומולי עמד נער נודניק מעצבן ששאל אותי אם אני צריך עזרה. השבתי בסבלנות, ”לא, תודה. יש פה מישהי בשם נעמה? אני מייקל מרקורי והיא אמורה לתת לי חבילה.”

הנער הלך לקרוא לנעמה ואני עברתי בינתיים בין המדפים ובחנתי את תכולתם. לא היה שם משהו מי יודע מה מעניין. תסמכו עליי. אחרי כמה דקות הגיחה מהמשרד נעמה, מנהלת החנות, ובידה החבילה של אמא שלי.

הודיתי לה ויצאתי מהחנות עם החבילה. על המדרכה מול החנות עמדה נערה יפהפייה. בלונדינית עם עיניים כחולות. למרות שהיא לא חייכה, היא נראתה ממש נחמדה. משהו בעיניים שלה היה לי מוכר. כאילו כבר נפגשנו.

שמעתי מישהו קורא בשמי.

”מייקל, תסתובב אחורה ותתקדם אליי.”

הסתובבתי וראיתי מולי גבר לבוש גלימה שחורה עם שפם קצת דליל. הוא נראה מוזר ולא שייך לפה. כמו תייר שהגיע לארץ הלא נכונה. ”אני איש המסתורין ג'ונסון,” אמר הגבר המוזר ונתן לי כרטיס בצבע לבן, ”אבל אל תגיד את זה בקול רם כי לשמות יש כוח. אני כאן כדי להודיע לך משהו. אתה גיבור. תקפוץ אליי מחר. אני נמצא בתל אביב, ברחוב אלנבי ארבע.”

”איך אתה יודע איך קוראים לי?” שאלתי, אבל האיש המוזר לא ענה. הוא פשוט הסתובב והלך.

רצתי אחריו, אבל כשהגעתי לפינת הרחוב לא מצאתי אותו. הוא נעלם כאילו בלעה אותו הארמה.

זה מוזר שמישהו פונה אליי ככה סתם, יודע את השם שלי ואומר לי לבוא לבית שלו. למה שאני אלך סתם למישהו שאני לא מכיר? אין

סיכוי. החלטתי לחזור הביתה ולספר להורים שלי על האיש המוזר הזה ועל מה שהוא אמר לי.

בזמן שניסיתי להבין מה קורה שם, שמתי לב שגם הבחורה הבלונדינית נעלמה בינתיים.

אבל משום מה הייתה לי תחושה שאני עוד אפגוש אותה שוב.

*

בבית סיפרתי לאמא ולאבא מה קרה מחוץ לחנות עם האיש המוזר שקרא לעצמו איש המסתורין ג'ונסון. אמא ואבא הסתכלו אחד על השני בהתרגשות וחייכו זה לזה. לא נראה שהם הופתעו ממה שסיפרתי להם וזה הפתיע אותי מאוד.

"אל תשאל יותר מדי שאלות על האיש הזה," אמא אמרה. "חשוב

שמחר תפגוש אותו ותבין הכל."

ניסיתי לשאול אותם עוד שאלות, אבל הם לא הסכימו לענות. הם רק הבטיחו לי שאחרי שאדבר עם הג'ונסון הזה, הם ישבו איתי ונדבר על כל מה שארצה.

בסוף נכנעתי והסכמתי ללכת לפגוש את האיש המוזר, למרות שלא

הבנתי מה בדיוק קורה פה.

מאוחר יותר התקשרתי לספר לעידן על מה שקרה. אני תמיד מדבר

איתו על הכל.

"מה אתה חושב שהוא רוצה ממך?" עידן שאל.

"אני לא יודע," עניתי. "אבל אולי זה יסביר לי כמה דברים על עצמי."

"כמו למשל הקטע עם ההפנט?" עידן צחק.

צחקתי ביחד איתו. "למשל." זה באמת היה מצחיק.

לפני כמה חודשים ראיתי עם עידן ועם ניר תוכנית בטלוויזיה שבה

מישהו הפנט מישהו אחר. עידן ניסה להפנט את ניר, בדיוק כמו שעשו

בתוכנית, אבל לא הצליח.

"נו, נראה אותך מצליח," הוא אתגר אותי, ואני מייד הסכמתי.

”תקשיב לי, ניר,“ אמרתי בקול רציני, ”ותעשה כל מה שאני אומר לך.“

ניר הנהן והביט בי במבט מוזר. עידן הביט בנו בהלם.

”תקפוץ ותקרקר כמו תרנגול,“ אמרתי לניר, והוא מייד נעמד והתחיל לקפוץ ולקרקר. עידן ממש התגלגל על הספה מרוב צחוק. ”עכשיו מספיק,“ הוריתי לניר, והוא עצר.

שחררתי אותו מההפנוט כמו שהסבירו בתוכנית וניר חזר להסתכל עליי כרגיל. כשראה את עידן מתגלגל מצחוק, ניר שאל, ”מה קרה פה עכשיו? קרה משהו?“

זה היה אחד הימים המוזרים והמצחיקים שהיו לי. שמחתי שעידן לא עשה מזה עניין גדול אלא פשוט קיבל את זה שיש דברים שאני יכול לעשות. דרך אגב, לניר מעולם לא סיפרנו שהוא התנהג כמו תרנגול. זה נשאר הסוד שלי ושל עידן.

נחזור לג'ונסון. לפני שנרדמתי המון מחשבות התרוצצו בראשי. מי זה האיש הזה? למה ההורים שלי לא מוכנים לדבר איתי על מה שקורה? מה יהיה מחר במפגש איתו? נזכרתי שבזמן האחרון קרו לי כל מיני דברים מוזרים. האמת היא שתמיד הרגשתי שונה מכל שאר הילדים. לפני כמה ימים, למשל, הרגשתי כאילו אני שומע את המחשבות של

המורה לתנ”ך. את המחשבות האישיות שלו! נכון שזה מוזר?

ואלו לא היו המחשבות שהייתם מצפים שהמורה יחשוב. ממש לא. הסמקתי כשנזכרתי במחשבות של המורה לתנ”ך על המורה החדשה שלנו ללשון.

וזה לא הייתה הפעם הראשונה שחשבתי שאני שומע מחשבות של מישהו אחר. זה קרה לי עם עוד אנשים. אבל כשסיפרתי לאמא היא תמיד אמרה לי שזה סתם בדמיון שלי.

זה גם לא היה הדבר התמוה היחיד שקרה לי.

לפני כמה ימים חזרתי מבית הספר שקוע במחשבות על שיר,

החברה שלי לשעבר, שהתנהגה ממש מוזר בזמן האחרון. פתאום הרגשתי שאני כבר לא הולך על המדרכה. נראה לי שקצת ריחפתי באוויר. אבל תוך שנייה צנחתי בחזרה. זה היה כל כך מוזר שאפילו עידן לא ידע מה להגיד לי.

”תמיד היה לך דמיון מפותח, אחי,“ הוא אמר.

”לא נראה לי שזה רק הדמיון,“ עניתי לו. ”אתה זוכר שגם בטויל

השנתי ידעתי מה המורה יגיד לפני שהוא אמר את זה בעצמו?“

”תמיד ידעתי שאתה מיוחד,“ עידן אמר וטפח לי על השכם. ”ואתה

אומנם החבר הכי טוב שלי, אבל אל תגזים.“

נראה שהוא לא ממש האמין לי. האמת, גם אני לא הייתי מאמין

לעצמי. כנראה דמיינתי את זה. אין הסבר אחר.

כל הדברים האלה בטח לא קשורים לאיש המסתורי והמוזר הזה

שנכנס לי פתאום לחיים. הם גם בטח לא קרו באמת. לא באמת ריחפתי

ולא באמת קראתי מחשבות של אנשים אחרים. אני פשוט ילד קצת מוזר.

זה הכל.

למרות שלא ידעתי במה מדובר, הייתה לי תחושה שהמפגש עם האיש

המוזר הולך לשנות לי את החיים. אבל גם אם הייתי ממשיך לחשוב על

זה כל הלילה, בחיים לא הייתי מנחש מה הוא יגיד לי.

אפילו אני, עם כל הדמיון שלי, לא הייתי יכול להעלות על דעתי שזו

הפעם האחרונה בתקופה הקרובה שבה אישן במיטה שלי.

לרכישת הספר:

שניים משניים

אוראל כהן

סיטקום מילניאלי מבריק,
עם מעט מאוד מעצורים. כמו שצריך.

גב הספר

“עשינו את זה”, תום התקרב לאמילי, על פניו חיוך רחב. חיוך שאישר את מה שהיה ברור לכולם: ילד שנראה ככה לא יכול להיות הבן של אריק.

“יאללה, מוציאים את אח שלך”, היא הסתכלה על הבטן וחייכה. למרות האיחור האופנתי, הפעם הוא לא עשה בעיות ויצא בדחיפה הראשונה. נורית עטפה אותו בשמיכה והניחה אותו על אמילי, שמחתה דמעה והביטה בו בתדהמה.
איך ייתכן?

*

זה קורה אחת למיליון. אולי יותר. אחת לשני מיליון.
אז איך זה קרה דווקא לה?
לחיי האהבה שהיו מאתגרים כבר קודם, מצטרפים שניים שהיא נשבעת שתאהב יותר מכול, והעתיד נראה סבוך, אך גם זוהר מתמיד.

*

שניים משניים: קומדיית מצבים מילניאלית על משולש בלתי אפשרי, על רווקים ורווקות, על משפחות אלטרנטיביות, על חלומות ותשוקות ועל עוצמה נשית.
אוראל כהן היא תאומה בעצמה, כותבת בלילות ומאמינה שהחיים קלים יותר כשיש ספר טוב ליד המיטה.

תעודת הספר

מאת אוראל כהן

שנת יציאה לאור: 2022

296 עמודי דפוס

ניהול אומנותי: לירון פיין

עריכה ספרותית: דולב בן ארוש

עריכה לשונית: גילי תל אורן

הגהה: מתן צרור, נתלי שטיבלמן

עיצוב כריכה: עינת א. שמשוני | סטודיו געש

עימוד: טל בן־אלישע

צוות עריכה מורחב: ליאור ניר, תמר הזמי

הוצאת בית העורכים

הרכב הספר

66% סיטקום ספרותי חדשני

34% משולש רומנטי 2.0

27% סקס והעיר הדי קטנה האמת

10% מה פתאום תאומים עכשיו

97% ג'ואי, רוס, רייצ'ל, מוניקה, צ'נדלר, פיבי

לרכישת הספר:

פרק 1

לידתיים

כיוון שאני לא יוצאת עם אף אחד, אני צריכה לדאוג לעצמי.
וכשאני אומרת לדאוג, אני מתכוונת ל-ד-א-ו-ג.
קדימה כריס, אני עוצמת את העיניים ודוחפת אותו עמוק, אתה לא
סתם ויברטור, אתה הרולס רויס של הוויברטורים.
לא אשקר, ברור שהייתי מעדיפה שכריס המסוורת', בשר ודם, יהיה
מחובר לדבר המצועצע הזה. ואגב, אני לא בררנית בקשר לאורך השיער.
כריס, הייתי מקבלת אותך גם באפיזודת הקוצים הדוקרניים של ת'ור. עם
כל הווקס.
אבל זה מה יש. ועם זה ננצח.
אני, כריס הרוטט והר געש של הורמונים.
אני מגבירה את העוצמה.
זה רק אני וכריס, כריס ואני. אה... וגם התאומים שבבטן. הם, לצערי,
לא ממנו. הם מ...
אל תחשבי.
אני עוצמת את העיניים ומתמסרת לתחושות. עוד, עוד, עוד... כן, כן, כן!
אאוץ'.
התכווצות גורמת לי להתקפל.
אלה כנראה הברקסטון היקס. הכאב אמיתי, הצידיים לא. ד"ר וולמן הסביר
שזה יכול לקרות בזמן משחקים כאלה. משהו שקשור לאוקסיטוצין.
רגע... אני אמורה להיות כל כך רטובה?

*

"שיט... שיט... שיטטטט! גיללל!"

"מה, אמילי? מה עכשיו?"

"בואי! דחוף!"

"נעול!"

אמילי הביטה בידית הדלת שנמשכה מטה פעם אחר פעם. "אה... רגע", דלפה בדרכה לדלת. "אה..." היא חזרה למיטה ולבשה את תחתוני הסבתא הבהירים שלה. הם נרטבו בשנייה. היא סובבה את המפתח ופתחה את הדלת.

גיל בחנה אותה. "מה זה? עשית פיפי?"

"אני לא יודעת, יש מצב שזאת ירידת מים."

גיל הביטה מאחוריה ואז חזרה להביט בה, "את...?"

"מה?"

"את סחטת את התפוז?"

"מה?"

"אני רואה את כריס על השידה מאחוריך, אל תנסו להסתיר", צחקה. אמילי הסתובבה לשידה, איזה בושות. לא היה לה זמן להכניס את הרולס רויס למגירה.

"אולי זה בסך הכול מיץ תפוזים?" גיל נראתה משועשעת.

"את חייבת להתחיל לעבוד על עולם הדימויים שלך". אמילי לקחה שאיפה ארוכה ונשפה, כפי שהדגימה לה המדריכה בקורס ההכנה ללידה.

"מה את בלחץ? זה מה שרצית, לא? שיצאו כבר."

"אני כבר לא יודעת", התנשפה, "ואם זה פיפי? אולי תריחי את זה?"

"נראה לך שאני מקרבת את האף שלי לנוזלים שיוצאים לך מהגוף?"

תריחי את."

"ואני נראית לך כמו מישהי שיכולה להתכופף?! חודשיים אני הולכת

עם כפכפים לכל מקום כי אני לא מצליחה לשים גרביים."

"אבל לשחק עם כריס הצלחת, הא? איך בכלל ראית לאיפה לכוון?"

"להדגים לך?"

“לא, תודה”. גיל הציצה שוב מעבר לכתפה של אמילי.

“נו כבר, גיל! תריחי!”

“אין שלולית אחרת? אני לא רוצה להתקרב לתפוז שלך”.

“איזה שטויות. תריחי כבר”.

“אוף איתך!” גיל קירבה את אפה בזהירות ונרתעה לאחור. “נראה לי

שצריך להזמין מונית”.

“זהו? את חושבת ש...?” קולה של אמילי רעד.

“אני לא יודעת, אמילי. זה לא מריח כמו פיפי. ולכי תסבירי לרופא

שדחפת ויברטור בשבוע 38”.

“זה היה בקטנה, הייתי קצת...” היא האדימה. סחרחורת תקפה אותה,

כמו תמיד ברגעי לחץ, ועם כל הנוזלים שעשו את דרכם במורד רגליה,

מוטב היה שתזוהר.

גיל הניחה יד מנחמת על כתפה, “יאללה, בואי לפני שהם יצאו

במונית”.

“צריך להתקשר לאריק ותום”. היא החזיקה את הבטן. ההתכווצות

הגיעה שוב.

“במונית. אני מזמינה”.

“תעזרי לי קודם להתלבש?” היא התנשפה, מנסה לדמיין גלים כמו

שאמרה המדריכה. כלום לא עזר.

“יש ברירה אחרת?”

“כן, את יכולה לתת לי להתלבש לבד. מקסימום אני אחליק על הראש,

או יותר גרוע, על הבטן”.

“יופי קרצי, איזה דרמה”.

אמילי פשטה את התחתונים הרטובים. גיל בהתה בה, יותר נכון

באזור המוצנע שאמילי כבר לא הצליחה לראות. “ככה את הולכת?”

“זה נורא? לא חשבתי על זה, אבל אפשר לתקתק את זה שנייה”. היא

התפללה שלא תגיע עוד התכווצות. שאיפה ונשיפה. פנימה והחוצה.

”תנסי”.

”לבד אני לא יכולה”.

”לא, לא, לא, אין סיכוי!” גיל שלפה מהארון תחתוני סבתא חדשים בצירוף הבעה נגעלת, אפילו מתנשאת. ”זוועה”, היא מלמלה, כאילו ציפתה שאמילי תופיע בלנוזרי סקסי בחדר הלידה. היא שלפה גם טרנינג שהיה זרוק לצד בגדי ההיריון בתא האמצעי בארון. ”יאללה, איפה התיק?” היא חיפשה בתא התחתון בארון. ”שהמיילדות המסכנות יתמודדו עם היער שגידלת שם למטה”.

”באסה”. אם רק הייתה מצליחה לראות מה קורה שם.

”היית מבקשת מכריס שיעזור לך לסדר שם”.

”אם זה לא היה עצוב, זה היה מצחיק”. אמילי הרימה את התיק

והתחילה להתקדם. ”איי”, היא רכנה קדימה.

”תביאי את התיק”. גיל הניחה אותו על הכתף. ביד אחת החזיקה

באמילי ובאחרת נעלה את הבית. ”יאללה, הולכים ללדת סוף-סוף”.

כאילו התינוקות ממנה.

*

אמילי גנחה בדרך לקומה 0. היא הציצה במסך הנייד שלה שרטט.

נו, ילדת?

היא גלגלה את העיניים.

”מה יש?” גיל ניסתה להציץ במכשיר הנייד.

”סיוון. היא בטח רוצה להפיל עליי עוד כמה משימות לפני שאיעלם

לה. כאילו יש לי כוח אליה עכשיו”. כל ביטוי שהייתה בו המילה

”חופשה” לא היה אהוב על הבוסית שלה. הנייד רטט שוב.

???

היא לא הספיקה להגיע מקומה 7 לקומה 0. מה יש לה? היא רצתה לענות

שתניח לה, בדיוק כמו שרצתה לענות לכל הרכלנים מהמשרד,

שהמבטים שלהם הסגירו את כל השאלות שהתרוצצו במוחם אך מעולם לא נשאלו בפניה.

“מסכנה, הוא התגרש ממנה כשכבר הייתה בהיריון?” היא שמעה פעם מישהי לוחשת במטבחון.

“אולי היא בגדה בו? אולי ההיריון בכלל ממישהו אחר?” ענתה הרכלנית השנייה ובלסה עוגיות תוך כדי.

היא רצתה להתפרץ. לומר שהיא לא בגדה בו, זה הוא שבגד בה. היא רק העיפה אותו לאלף עזאזל כשגילתה. ובקשר לזהות האב, זו שאלה מעולה. גם היא תשמח לקבל תשובה.

“איי”, ידה נשלחה אל הבטן שהרכלנים נהגו ללטף בחוסר טקט. זה קורה. היא יכולה לעשות את זה, צעדים קטנים. היא תתחיל בזה שתצא מהמעלית ותגיע למונית.

“תישעני עליי”, תמכה בה גיל. מזל שיש לה אותה.

*

“נו ברור, למה שתהיה חניה ליד המדרכה כשאני עוד שנייה יולדת? איזה עצבים!”

גיל סימנה למונית להתקרב והמשיכה לתמוך באמילי בגופה. “הנה, הוא שנייה פה”, הרגיעה אותה.

המונית התקרבה באיטיות, והנהג רכן אל החלון הפתוח.

“קדימה!” גיל קיפצה מולו, “תתקדם עוד!”

הנהג סגר את חלונות המונית הכהים וחלף על פניהן, משאיר אותן מאחור.

“מה הוא עושה?” גיל נראתה מבולבלת.

“כמו מה זה נראה לך? כנראה ריפוּדי העור של המרצדס הלבנה חשובים לו יותר, בן זר...” אמילי עצרה את עצמה. עכשיו שהיא עומדת להיות אימא, כדאי שתקלל פחות.

“את יכולה להגיד את זה, בן זונה! אני אתן לך דירוג גרוע”. גיל פתחה

את האפליקציה.

"ששש..." אמרה אמילי והצביעה על הבטן, "אל תקללי".

"אויש נו, כאילו שהם שומעים".

"ואם כן?"

"אז היית צריכה לחשוב על זה כשהכנסת להם ויברטור לפרצוף". גיל

ניסתה לאתר מונית חדשה באפליקציה.

אמילי השתתה רגע, ואז התכווצת נוספת הכניעה אותה. היא כרעה

על האספלט ונראתה כאילו היא צריכה לשירותים. "אוף איתך. תמצאי

כבר מונית!"

"אני מחפשת! מה את רוצה ממני? את זו שמבריחה אותם". גיל

מיהרה לכביש והשליכה את עצמה על המונית הראשונה שהתקרבה,

כאילו הייתה בובת סמרטוטים. למזלן לא היו בה נוסעים, והנהג עצר

בחריקת גלגלים.

"את משוגעת?" צרחה.

"עדיין לא, אבל אני בדרך לשם. תודה ששאלת". היא החזיקה את

דלת המונית וצרחה לאמילי שתבוא כבר. שלא יחשוב שהוא יכול לברוח

כמו הקודם.

אמילי העריכה את התעוזה של חברתה אבל התקשתה להתרומם, ועד

שהצליחה התקשתה להתקדם. גיל עזבה את דלת המונית, הודיעה לנהג

שלא כדאי לו לברוח ועזרה לאמילי להתיישב במושב האחורי לצידה.

"לרמב"ם", ירתה גיל.

"מונה או ש—"

"ומהר!"

"אז מונה", מלמל לעצמו והשתלב בתנועה.

"מתי נגיע?" אמילי ניסתה להישאר רגועה.

"רבע שעה ככה". הוא חייך אליה, אפילו שהן כמעט חטפו אותן.

"שיהיה לך בשעה טובה. לי יש שלושה ילדים, כפרה עליהם, נסיכים".

“תודה”. העצבים שלה היו רופפים. הנהג לא עניין אותה, ועוד פחות מכך הילדים שלו. היא פחדה מהציר הבא שיגיע ומאלה שאחריו, מהלידה שתגיע אחריהם ומהחיים שיגיעו אחרי כל אלו.

מעולם לא חשבה שתהיה אם יחידנית. הגברים אומנם הצהירו שיהיו שם בכל שלב, אבל היא השתדלה שלא לבנות על זה. לכו תסמכו על גברים. ועוד על שני אלה.

הכול בסדר. אני יכולה לעשות את זה לבד. אני יכולה לעשות את זה לבד, חזרה על המנטרה שוב ושוב בראשה. תום הכניס לה את זה לראש, דמיון מודרך. “אם רק תאמיני שאת מסוגלת, תצליחי”, אמר. אני יכולה לעשות את זה לבד. אני יכולה לעשות את זה לבד?
“אני לא יכולה לעשות את זה לבד”, קבעה בקול.

[לרכישת הספר:](#)

1. רוצה לדבר? קדימה

אהבת? רוצה לדבר איתנו? נשמח לשמוע ממך ולעזור לך במידת האפשר.

ניתן לפנות אלינו באימייל bethaorchim@lironfine.com, או באינטרנט באתר www.bethaorchim.com.
ו... אפשר גם בטלפון 072-3953501.

[ניתן גם להירשם לניוזלטר של לירון פיין, בלחיצה כאן.](#)

2. הרעיון הגדול לספר שלך

איך הספר שלך יכול להפוך לוויראלי?

כל מי שרוצה להוציא ספר בעצם רוצה לכתוב ספר בדרך הנכונה ביותר, כך שהוא גם יצליח יותר. השלב הראשון: לפצח את "הרעיון הגדול" שמסתתר במעמקי הספר שלך, כדי שהוא יוכל להיות הכי מעניין, מרתק וטוב שאפשר - ויצליח גם להפוך לוויראלי ולמכור את עצמו לקוראים העתידיים שלך.

מדובר בפגישה רבת משתתפים ומחשבה, שדורשת מאיתנו שעות של מחשבה מקדימה, אבל מתבצעת בעלות סמלית של 250 ש"ח שנועדה כדי לסנן את האנשים שעדיין לא בשלים להוציא את הספר שלהם לאור.

השיטה הזו כבר הניבה עשרות ספרים מצליחים, יצירתיים ופורצי דרך, עם אחוזי הצלחה (שיווקית!) גבוהים.

[זו הפעולה האחת החשובה ביותר \(!\) שאפשר לעשות כדי לשדרג את הספר שלך. בלחיצה כאן נרשמים לפגישה זו.](#)

3. האקדמיה לסופרים: סדנת הכתיבה המומלצת בישראל

זו המסגרת היחידה שתוכננה במיוחד כדי לעזור לך להצליח בכתיבה ולהוציא את הספר הכי טוב שלך. סדנת הכתיבה היחידה שבה מקבלים פידבק ועריכה אונליין על הטקסטים מלירון פיין ומעורכי בית העורכים, לומדים טכניקות כתיבה ואפילו טכניקות שיווק לספר!

זו גם סדנת הכתיבה היחידה שאליה ניתן להיכנס מספר פעמים בשבוע ולשדרג את הכתיבה שלך לרמה עילאית. גם לומדים טכניקות כמעט כל יום, גם מקבלים משוב מקצועי, גם מתאמנים בכתיבה וגם מקבלים עריכה ששווה אלפי ש"ח. אין סדנת כתיבה אחרת שמתקרבת לזה.

[לחודש ניסיון בעלות מצחיקה יש ללחוץ כאן.](#)